

SVAZEK 19

(pracovní text pouze pro osobní potřebu přeložila a upravila Monika Grundová)

J.M.J.

Fiat, vždy.

23. února 1926

Ježíš ji nazývá "malým novorozencem", aby se v Jeho svaté vůli neustále znovu rodila k nové kráse, k nové svatosti, k novému světlu, k nové podobnosti svému Stvořiteli.

Má Lásko a můj Živote, Ježíši, přijď na pomoc mé slabosti a mé neochotě při psaní, ba co víc, dej, ať přijde Tvá vlastní Vůle, abych tam nevkládala nic svého, ale jen to, co Ty chceš, abych napsala. A Ty, má Maminko a nebeská Matko Boží Vůle, přijď a veď mou ruku při psaní. Půjč mi slova, usnadni mi pojmy, které mi Ježíš vkládá do mysli, abych mohla důstojně psát o Nejsvětější Vůli, a tak učinila svého sladkého Ježíše spokojeným.

Říkala jsem si: "Proč mě blahoslavený Ježíš tak často nazývá "malým novorozencem své Nejsvětější Vůle"? Možná proto, že jsem ještě špatná, a protože jsem v Jeho Vůli neudělala ani krok, s rozumem mě nazývá právě novorozenou....".

Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj rozkošný Ježíš mi sevřel ruce kolem krku, pevně mě přitiskl ke svému Srdci a řekl mi: "Svému novorozeněti Svě Vůle nechci nic odepřít. Chceš tedy vědět, proč tě nazývám malým novorozencem? Novorozenec znamená být ve stavu zrození a ty se musíš v každém svém úkonu v Mé Vůli znovu narodit. Nejen to, ale aby se ti Má Vůle odvděčila za všechen odpor lidských vůlí, chce tě povolát do své Vůle, abys ses znovu zrodila tolikrát, kolikrát se jí lidské vůle postavily na odpor. Proto je nutné, abyste zůstali stále znovuzrozenými. Když je člověk v aktu zrození, je snadné ji přimět, aby se znovu zrodila tolikrát, kolikrát chce, a uchovat ji bez růstu lidské vůle. Když však duše roste, je obtížnější ji udržet bez života vlastního já.

To však není vše. Bylo nutné, slušné a důstojné pro novorozeně mé Vůle a pro Naši Vůli samu, aby se spojila s oním jediným Aktem Věčného, který nemá posloupnost aktů. A stejně jako tento jediný Akt dává Božské Bytosti veškerou velikost, vznešenost, nesmírnost, věčnost, moc - zkrátka vše uzavírá, aby z tohoto jediného Aktu vyšlo vše, co chce -, stejně tak mělo Naše novorozeně Naší Vůle, sjednocující se s jediným Aktem Věčného, konat vždy jeden jediný akt - to znamená zůstat stále v nepřetržitém aktu zrození, konat vždy jeden jediný akt: Naší Vůle. A při konání jednoho jediného aktu se měla neustále znovuzrozovat - ale znovuzrozovat k čemu? K nové kráse, k nové svatosti, k novému světlu, k nové podobnosti svému Stvořiteli. A když se znovuzrodíte v Naší Vůli, cítí se Božství odměněno za účel, pro který vydalo Stvoření, a cítí, že se k Němu vracejí radosti a štěstí, které Mu mělo stvoření dát. Přitiskne tě k božské hrudi, naplní tě radostí a nekonečnými milostmi a zjeví ti další poznání o Naší Vůli; a nedá ti čas, aby ses znovu zrodil v Naší Vůli.

Navíc tě tato neustálá zrození nutí neustále umírat své vůli, svým slabostem, trápením a všemu, co nepatří do Naší Vůle. Jak krásný je osud mého malého novorozence! Nejsi tedy šťastná?

Podívejte se, i Já jsem se narodil jednou, ale toto narození Mě nutí rodit se neustále. Znovu se rodím v každé posvěcené Hostii, znovu se rodím pokaždé, když se stvoření vrací k Mé milosti. První zrození Mi dalo pole, díky němuž se rodím stále znovu. Tak je tomu u božských skutků: poté, co jsou jednou vykonány, zůstává jejich nepřetržitě působení, aniž by kdy skončilo. Stejně tomu bude i s mým

malým novorozencem Mé Vůle: poté, co se jednou narodí, zůstane akt jeho nepřetržitého zrození. Proto tak dbám na to, aby do tebe nevstoupila tvá vůle, a obklopují tě tolika milostmi - aby ses stále znovu rodila v mé Vůli a má Vůle se znovu rodila v tobě."

28. února 1926

Pokaždé, když se duše zabývá sama sebou, ztrácí jeden úkon v Boží Vůli. Co to znamená ztratit tento úkon.

Pokračovala jsem uprostřed svých obvyklých obav a můj vždy milý Ježíš, dávající se vidět, mi celou dobrotu řekl: "Kdybys věděla, co to znamená ztratit jeden jediný úkon v mé Vůli...! Ztrácíš božský akt - ten akt, který zahrnuje všechno a všechny a který obsahuje všechna dobra, která existují v nebi i na zemi. Tím spíše, že má Vůle je nepřetržitý čin, který nikdy nezastaví svůj běh, ani na vás nemůže čekat, když se zastavíte se svými obavami. Je vhodnější, abyste Ji následovali v Jejím nepřetržitém běhu, než aby čekala, až se postavíte na cestu, abyste Ji následovali. A nejenže ztrácíte čas, ale tím, že vás musím uklidnit a pozvednout z vašich obav, abyste se postavili na cestu Mé Vůle, nutíte Mě, abych se zabýval věcmi, které se netýkají Nejvyšší Vůle. Sám tvůj Anděl, který je ti nablízku, zůstává na prázdno, protože každý čin, který v Něm vykonáš, když sleduješ Jeho cestu, je další náhodnou blažeností, které se těší, když je ti nablízku; a je to dvojnásobný ráj radostí, který mu nabízíš, a to takovým způsobem, že se cítí šťastný ve svém osudu, že tě má ve své péči. A protože nebeské radosti jsou společné, nabízí tvůj anděl náhodnou blaženost, kterou od tebe obdržel, svůj zdvojený ráj, celému nebeskému dvoru jako plod Boží vůle svého chráněnce. Všichni hodujte a velejte a chvalte moc, svatost a nesmírnost mé Vůle. Proto buďte pozorní, v mé Vůli nelze ztrácet čas - je tu mnoho práce, musíte sledovat jednání Boha, které se nikdy nepřerušuje."

Po těchto slovech zmizel a já jsem zůstala znepokojená, když jsem viděla, co zlého dělám; a řekla jsem si: "Jak je vůbec možné, že když se vložím do Boží Vůle, zapomenou na všechno ostatní, jako by pro mě neexistovalo nic jiného než jediné Věčná Vůle, mám účast na všem, co tato milá Vůle obsahuje?" "Ne," odpověděla jsem. A Ježíš na oplátku dodal: "Má dcero, je jen pro toho, kdo se narodil v mé Vůli, aby poznal tajemství, která obsahuje; a kromě toho je to samo o sobě velmi snadné a jakoby přirozené. Představ si, že bys šla bydlet do domu, ať už na krátkou dobu, nebo navždy, v němž zní krásná hudba a voní vzduch, díky němuž se člověk cítí být naplněn novým životem. Vskutku jste do něj tuto hudbu ani tento balzamický vzduch nevložili, ale protože jste se ocitli v tomto domě, který není váš, přišli jste si vychutnat jak hudbu, tak voňavý vzduch, který regeneruje vaše síly k novému životu. Dodejme, že v tomto domě jsou okouzlující obrazy, krásné věci, které tě uchvacují, zahrady, které jsi nikdy předtím neviděla, s tolika různými rostlinami a květinami, že není možné je všechny spočítat; chutné obědy, na kterých sis nikdy předtím nepochutnala.... Ach! jak se bavíš; jak se těšíš a bavíš obdivováním tolika krás, vychutnáváním tak chutných jídel. Z toho všeho jste však nic nevytvořili ani neumístili vy; přesto se všeho účastníte jen proto, že jste v tom domě."

Nuže, děje-li se to v přirozeném řádu, mnohem snadněji se to může dít v nadpřirozeném řádu mé vůle. Tím, že do ní duše vstoupí, tvoří s Boží Vůli jeden jediný akt, a jako by se přirozeně účastnila toho, co Ona koná a obsahuje. Tím spíše, že aby mohla žít v mé Vůli, je duše nejprve svlečena z roucha starého provinilého Adama a je znovu oděna do roucha nového a svatého Adama. Jejím oděvem je světlo samotné Nejvyšší Vůle, skrze něž jsou jí sdělovány všechny Její božské způsoby, které jsou ušlechtilé a sdělné pro všechny. Díky tomuto světlu ztrácí lidské rysy a obnovuje v ní fyziognomii jejího Stvořitele. Jaký je to tedy div, když se podílíš na všem, co má Božská Vůle, neboť jedna je život a druhá Vůle? Proto buďte pozorní. Doporučuji vám - buďte mi stále věrní a váš Ježíš bude udržovat tempo, abyste stále žili v Mé Vůli. Já budu bdít nad tím, abyste z ní nikdy nevyšli."

2. března 1926

**Mlčení o tom, co se týká pravd Boží Vůle, tvoří hrob těchto pravd, zatímco slovo tvoří vzkříšení.
"Sláva" duše v Boží Vůli.**

Cítala jsem se tísněna a s takovou neochotou otevřít svou duši, abych projevila to, co mi můj požehnaný Ježíš říká, že bych raději mlčela navždy, aby se už nic nepoznalo. Lamentovala jsem u svého sladkého Ježíše a říkala Mu: "Ach, kdybys mi řekl, abych už nikdy nikomu neříkala nic o tom, co se odehrává mezi Tebou a mnou, od jaké obrovské tíhy bys mě osvobodil - jak bych byla šťastná. Cožpak nevidíš můj velký odpor a úsilí, které musím vynaložit?"

Ale zatímco jsem to říkala, můj vždy milý Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, chtěla bys pohřbit světlo, milost, pravdu, a tak připravit hrob pro svého Ježíše? Mlčení o čemkoli, co je pravda, tvoří pohřeb pravdy, zatímco slovo tvoří vzkříšení pravdy - dává znovu povstat světlu, milosti a dobro; tím spíše, že slovo o pravdě pochází od Nejvyššího Fiat. Slovo mělo své božské pole, když jsem ve Stvoření slovem "Fiat" vydal celé Stvoření. Mohl jsem Ho stvořit i mlčky, ale chtěl jsem použít slovo "Fiat", aby i slovo mělo božský původ; a protože by obsahovalo stvořitelskou sílu, mohl by ten, kdo by ho použil k projevení toho, co Mi patří, mít moc sdělovat tyto pravdy každému, kdo by měl to štěstí mu naslouchat. Pro tebe tedy existuje silnější důvod. Protože totiž větší část všeho, co ti říkám, jsou věci, které se týkají mé Nejvyšší Vůle, není to jen původní slovo, ale i samotné Fiat, které, vstupující opět na pole jako ve Stvoření, chce dát poznat nesmírná dobra, která má Vůle obsahuje. A sděluje všemu, co o ní projevují, tolik síly, aby to stačilo k vytvoření nového Stvoření mé Vůle v duších. To je ta láska, kterou ke Mně chováš, že svým mlčením chceš tvořit hrob pro mou Vůli?"

Zůstala jsem vyděšená a trápila se víc než předtím; a prosila jsem Ježíše, aby mi dal milost naplnit Jeho Nejsvětější Vůli. A můj milovaný Ježíš, jako by mě chtěl povzbudit, vyšel z mého nitra a pevně mě přitiskl ke svému Nejsvětějšímu Srdci a vlil do mě novou sílu. V tu chvíli se otevřela nebesa a já slyšela, jak všichni sborově říkají: "Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému". Nevím jak, ale přišla řada na mou odpověď: "Jako bylo na počátku, je i nyní a bude navždy, svět bez konce. Amen. Ale kdo může říct, co se dělo? Ve slově "Otec" bylo vidět, jak všude proudí stvořitelská síla, která vše zachovává, všemu dává život. Pouhý dech tohoto slova stačil k tomu, aby vše, co stvořil, zůstalo neporušené, krásné a stále nové. Ve slově "Syn" bylo možné vidět všechna díla Slova, obnovená, uspořádaná a všechna v činnosti naplňující nebe a zemi, aby se darovala pro dobro tvorů. Ve slově "Duch svatý" bylo možné vidět, jak jsou všechny věci naplněny mluvící, působící a oživující láskou. Ale kdo může říci všechno? Cítala jsem, jak je má ubohá mysl ponořena do věčných blahoslavenství, a můj rozkošný Ježíš, který mě chtěl povolát zpět do sebe, mi řekl: "Má dcero, víš, proč jsi byla na řadě ty, abys řekla druhou část 'Sláva bud'? Protože je v tobě má Vůle, slušelo se, abys přivedla zemi k nebi, abys ve jménu všech spolu s nebeským dvorem vzdala onu slávu, která nikdy neskončí - 'svět bez konce'. Věčné věci, které nikdy nekončí, lze nalézt pouze v mé Vůli, a ten, kdo ji vlastní, je ve spojení s Nebem. Tato duše se účastní všeho, co dělají v nebeských oblastech, a je jakoby v jednání spolu s nebeskými Blahoslavenými".

6. března 1926

O Nebeské Mamince bylo známo jen to nejdůležitější - že Syn Boží byl Jejím Synem. Totéž se stane i s dcerou Božské Vůle - bude známo jen to nejdůležitější, aby byla známa Božská Vůle. Dobro, které není poznáno, nemá způsoby, jak se sdělit.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel můj vždy milovaný Ježíš, držel mou ruku ve své a přitáhl mě k sobě - vysoko, mezi nebem a zemí. Skoro jsem se bála, přitiskla jsem se k Ježíši, pevně se držela Jeho nejsvětější ruky; a chtěla jsem si s Ním vylít svou bolest, která mě tolik tísní, řekla jsem Mu: "Má Lásko a můj Živote, Ježíši, před časem jsi mi řekl, že ze mě chceš udělat kopii mé nebeské Maminky; přesto se o Ní nevědělo skoro nic, o mnoha mořích milosti, kterými jsi ji v každém okamžiku zaplavoval. Nikomu nic neřekla - všechno si nechávala pro sebe; ani evangelium o tom nic neříká. Ví se jen, že byla Tvou Maminkou a že Tě, Věčné Slovo, dala světu; ale všechno, co mezi Ní a Tebou proběhlo - milosti, přízně - to všechno si nechala pro sebe. U mě tedy chceš opak - chceš, abych projevovala to, co mi řekneš; nechceš tajemství toho, co prochází mezi Tebou a mnou. Cítím kvůli tomu smutek; kde je tedy kopie, kterou chceš vytvořit mezi mnou a mou maminkou?"

A můj sladký Ježíš, pevně mě přitiskl ke svému Srdci a celý něžný mi to řekl: "Má dcero, odvahu, neboj se. O mé Mamince se nevědělo nic než to, co bylo nutné a dostatečné vědět - že jsem Její Syn, že skrze Ni jsem přišel vykoupit pokolení a že Ona byla první, v jejíž duši jsem měl první pole svého božského působení. Všechno ostatní - milosti a moře milostí, kterých se Jí dostalo - zůstalo v sakráriu božských tajemství. To nejdůležitější, největší, nejsvětější však bylo skutečně známo - že Syn Boží byl Jejím Synem. To pro Ni byla největší pocta, která Ji vyvyšovala nad všechny tvory. Protože se tedy o mé Mamince vědělo to největší, to menší nebylo nutné.

Totéž se stane s mou dcerou: bude známo pouze to, že má Vůle měla své první pole božského působení ve tvé duši, a také vše, co je nutné k tomu, aby bylo známo, co se týká mé Vůle; jak chce vstoupit do tohoto pole, aby se tvor mohl vrátit ke svému původu, a jak ji netrpělivě očekává ve své náruči, aby mezi ní a Mnou už nebylo žádné rozdělení. Kdyby to nebylo oznámeno, jak by mohli tvorové toužit po tomto velkém dobru? Jak by se mohli disponovat k přijetí tak velké milosti? Kdyby Moje Maminka nechtěla dát najevo, že jsem Věčné Slovo a Její Syn, jaké dobro by přineslo Vykoupení? Dobro, které není poznáno, jakkoli může být veliké, nemá způsoby, jak sdělit dobro, které má. A stejně jako se moje Maminka nebránila, tak se moje dcera nesmí bránit tomu, co se týká mé Vůle. Všechna ostatní tajemství - lety, které konáš v mé Vůli, dobra, která si bereš, a nejintimnější věci mezi tebou a Mnou - zůstanou v sakráriu božských tajemství. Neboj se, tvůj Ježíš tě ve všem uspokojí."

9. března 1926

Stvoření tvoří němou slávu Boží. Jak Bůh při stvoření člověka rozehrál riskantní hru; ta se však nezdařila, a tak to musí napravit.

Moje ubohá mysl plavala v nekonečném moři Boží vůle a můj vždy milý Ježíš mi umožnil vidět celé Stvoření v činu. Jaký řád, jaká harmonie, kolik různých krás! Každá věc nesla pečeť nestvořené lásky, která běžela vstříc tvorům, a při sestupu do hloubi každého srdce všechny věci volaly svou němou řečí: "Milujte - milujte Toho, který vás tolik miluje!" A tak jsem si uvědomila, že to, co se děje, je láska. Při pohledu na celé stvoření jsem pocítila sladké okouzlení. Jeho láskyplná němota, víc než mocný hlas, zraňovala mé ubohé srdce, až jsem se cítila mdlá. A můj sladký Ježíš, podpírající mě ve svém náruči, mi řekl: "Má dcero, celé stvoření říká: 'Sláva a klanění našemu Stvořiteli - láska tvorům!' Stvoření je tedy pro Nás němou slávou a adorací, protože mu nebyla dopřána žádná svoboda - ani růst, ani se zmenšovat. Vydali jsme je ze Sebe, ale drželi jsme je v Sobě - to znamená v Naší vůli -, aby

zpívalo, byť němé, chválu Naší moci, krásy, vznešenosti a slávy. A tak My Sami zpíváme chválu Své moci, Své slávy, Své nekonečné lásky, moci, dobroty, harmonie a krásy. Stvoření Nám samo o sobě nic nedává, ačkoli, jsouc vylitím celé Naší Božské Bytosti, slouží člověku jako zrcadlo, aby se mohl dívat na svého Stvořitele a poznávat ho, a dává mu vznešené lekce řádu, harmonie, svatosti a lásky. Dá se říci, že sám Stvořitel, zaujímavý postoj Božského Mistra, dává tolik lekcí pro tolik věcí, kolik jich stvořil - od největšího po nejmenší dílo, které vyšlo z Jeho tvůrčích rukou.

Nejinak tomu bylo při stvoření člověka. Naše láska k němu byla tak velká, že předčila veškerou lásku, kterou jsme měli při stvoření. Proto jsme ho obdařili rozumem, pamětí a vůlí; a vložili jsme Naši Vůli do jeho nitra jako na pult a chtěli jsme, aby ji rozmnožil, aby ji stonásobně zvětšil - ne pro Nás, kteří jsme to nepotřebovali, ale pro své vlastní dobro, aby nezůstal jako ostatní stvořené věci, němý a nehybný v tom bodě, v němž jsme je vydali, ale aby stále více rostl ve slávě, v bohatství, v lásce a v podobnosti se svým Stvořitelem. A aby mohl nalézt všechny možné představitelné pomůcky, dali jsme mu k dispozici Naši Vůli, aby mohl právě Naší mocí dosáhnout dobra, růstu a podobnosti svému Stvořiteli, které chtěl získat.

Při stvoření člověka chtěla Naše láska hrát riskantní hru tím, že Naše věci umístila do malého okruhu lidské vůle, jakoby na pult: Naše krása, moudrost, svatost, láska atd. A Naše Vůle se měla stát průvodcem a aktérem jeho působení, nejen aby ho nechala vyrůst do Naší podoby, ale aby mu dala podobu malého boha. Proto byl Náš zármutek veliký, když jsme viděli, že tato velká dobra stvoření odmítá, a prozatím Naše riskantní hra selhala. Ale i když selhala, byla to vždy božská hra, která mohla a musela svůj neúspěch napravit. Proto po mnoha letech chtěla Moje láska znovu hrát a učinila tak s Mou Neposkvrněnou Maminkou. V Ní Naše hra nesehala, dosáhla svého plného účinku, a proto jsme Jí dali všechno a svěřili jsme Jí všechno. Ba co víc, soutěžili jsme - My v dávání, Ona v přijímání.

Nyní musíš vědět, že Naše láska chce hrát tuto riskantní hru také s tebou, abys Nás, spojená s Nebeskou Maminkou, nechala vyhrát hru tím, že Nám dovolíš odčinit neúspěch, který Nám způsobil první člověk, Adam; a aby Naše Vůle, obnovená ve Svých vítězstvích, mohla znovu umístit na pole Své statky, které s takovou láskou chce dát tvorům. A stejně jako jsem skrze Svatou Pannu - protože jsem si to ve Své hře vynahradil - nechal vyjít Slunce Vykoupení, aby zachránilo ztracené lidstvo; stejně tak skrze tebe nechám znovu vyjít Slunce Své Vůle, aby mohlo uprostřed tvorů následovat Svou cestu. To je důvod tolika mých milostí, které do tebe vlévám, a mnoha poznatků o mé Vůli: není to nic jiného než má riskantní hra, kterou v tobě utvářím. Proto buďte pozorní, abyste mi nezpůsobili největší zármutek, jaký bych mohl v celých dějinách světa přijmout: neúspěch mé druhé hry. Ach, ne, to Mi neuděláš - má láska zvítězí a má Vůle najde své naplnění."

Ježíš zmizel a já jsem zůstala znepokojena tím, co mi řekl, ačkoli jsem byla celá opuštěná v Nejvyšší Vůli. Jen Ježíš zná trýzeň mé duše nad vším, co píši, a můj velký odpor k tomu, že jsem tyto věci dala na papír, který bych nejraději pohřbila. Měla jsem chuť bojovat proti samotné poslušnosti, ale Ježíšovo Fiat zvítězilo, a tak pokračuji v psaní toho, co jsem nechtěla.

Pak se můj sladký Ježíš vrátil a když viděl, jak jsem znepokojená, řekl mi: "Má dcero, proč se bojíš? Nechceš, abych si s tebou hrál? Nevložíš do ní nic svého, jen malý plamínek své vůle, který jsem ti dal Já sám, když jsem tě stvořil, a tak bude všechno riziko mého podniku patřit Mně. Nechceš být kopií Mé Maminky? Proto pojď se Mnou před božský trůn a tam najdeš u nohou Nejvyššího Veličenstva malý plamínek vůle Královny nebes, který vložila do božské hry. Ve skutečnosti, aby člověk mohl hrát, musí vždy vložit něco svého, jinak ten, kdo vyhrává, nemá co brát, a ten, kdo prohrává, nemá co zanechat. A protože jsem ve hře s maminkou vyhrál já, Ona přišla o malý plamínek své vůle. Ale, šťastná prohra! - tím, že ztratila Svůj malý plamínek a zanechala jej jako nepřetržitou poctu u nohou

Svého Stvořitele, zformovala Svůj život ve velkém božském ohni, rostoucím v moři božských dober; a proto mohla získat vytouženého Vykupitele.

Nyní je řada na tobě, abys malý plamínek své malé vůle vložila do blízkosti plamínku mé nerozlučné Maminky, abys i ty mohla být utvářena v božském ohni a mohla růst spolu s odrazy svého Stvořitele, abys před Nejvyšším Veličenstvem našla milost a mohla získat vytoužené Fiat. Tyto dva malé plamínky budou po celou věčnost spatřeny u paty nejvyššího trůnu, aniž by měly svůj vlastní život; a jeden z nich získal Vykoupení, druhý naplnění mé Vůle - jediný cíl Stvoření, Vykoupení a mého 'odvetného zápasu' v riskantní hře stvoření člověka."

V jediném okamžiku jsem se ocitla před tím nepřístupným světlem a moje vůle se v podobě malého plamínku umístila do blízkosti vůle mé nebeské Maminky, aby vykonala to, co vykonala. Ale kdo může říci, co jsem mohl vidět, pochopit a udělat? Chybí mi slova, a tak se zde zastavím.

A můj sladký Ježíš dodal: "Má dcero, získal jsem malý plamínek tvé vůle a ty jsi získala ten můj. Kdybys neztratila svůj, nemohla bys získat Můj. Teď jsme oba šťastní - oba jsme zvítězili. Ale podívej se na ten velký rozdíl, který existuje v Mé Vůli: stačí jednou vykonat nějaký čin, modlitbu, 'Miluji Tě', aby, zaujímajíc místo v Nejvyšší Vůli, tentýž čin, modlitba nebo 'Miluji Tě' zůstaly stále v aktu konání, aniž by kdy přestaly. Ve skutečnosti, když je nějaký čin vykonán v mé Vůli, tento čin již nepodléhá přerušení: poté, co byl jednou vykonán, je vykonán navždy, jako by byl vykonáván nepřetržitě. Působení duše v mé Vůli se stává účastným způsobů božského působení: když působí, koná stále tentýž úkon, aniž by jej bylo třeba opakovat. Jaké bude tvé četné "miluji Tě" v mé Vůli, stále opakující svůj refrén: "Miluji Tě, miluji Tě..."? Bude pro Mne mnoha ranami a připraví Mne na udělení největší milosti: aby Moje Vůle byla poznána, milována a naplněna. Proto v Mé Vůli vstupují do božského řádu modlitby, skutky, láska a lze říci, že jsem to Já sám, kdo se modlí, koná, miluje. A co bych mohl sám sobě odepřít? V čem bych neměl zalíbení?"

14. března 1926

Ten, kdo žije v Boží vůli, musí být hlasem všech stvořených věcí. Aby mohl tento úřad plnit, musí být duše nově zrozená v Božské Vůli. Je velký rozdíl, který existuje mezi tím, kdo se nově narodil v Božské Vůli v čase, jako Nebeská Maminka, a tím, kdo se znovu narodil v Božské Vůli na prahu věčnosti.

Nadále se rozpouštím ve Svaté Božské Vůli. Chtěla bych vše a všechny obejmout, abych mohla svému Bohu přinést vše jako své vlastní věci, které mi dal jako dar, abych Mu za každou stvořenou věc dala malé slůvko lásky, "děkuji Ti", "žehnám Ti", "obdivuji Tě". A můj vždy milující Ježíš vyšel z mého nitra a Svým Všemohoucím Fiat povolal celé stvoření, aby mi je položil na klín, aby mi je dal jako dar; a s něhou, celý z lásky, mi řekl: "Má dcero, všechno je tvoje. Pro tu, která musí žít v mé Vůli, musí být vše, co vzešlo z mé Vůle a co má Vůle uchovávat a vlastní, plně její po právu.

Nuže, bylo to mé Všemohoucí Fiat, které rozšířilo nebesa a posypalo je hvězdami; mé Fiat povolalo k životu světlo a stvořilo slunce, stejně jako všechny ostatní stvořené věci; a mé Fiat zůstalo uvnitř Stvoření jako vítězné, panující a zachovávající život. Nuže, ta, která zvítězila nad Boží Vůli, zvítězila nad celým Stvořením, a dokonce i nad samotným Bohem; proto jí po právu náleží vše, co má moje Vůle. Tím spíše, že Stvoření je pro svého Stvořitele němé; a já jsem ho učinil němým, protože ta, které jsem ho měl dát a která měla žít v mé Vůli, by sama měla mít řeč ve všech stvořených věcech, aby všechny věci mnou stvořené mluvily, nikoli byly němé. Tak budeš hlasem nebes; a ozvěnou od jednoho bodu k druhému dá zaznít svému slovu, které, rozezvucené celou nebeskou atmosférou,

řekne: "Miluji, oslavuji, uctívám svého Stvořitele...". Budeš hlasem každé hvězdy, slunce, větru, hromu, moře, rostlin, hor - všeho, neustále se opakujícím: "Miluji, žehnám, oslavuji, klaním se, děkuji tomu, kdo nás stvořil...". Ó, jak krásný bude hlas mého novorozeněte mé Vůle - malé dcery mé Vůle - ve všech věcech! Díky němu bude mluvit celé stvoření a stvoření bude krásnější, než kdybych mu dal dar řeči. Tak moc tě miluji, že chci slyšet tvůj hlas na slunci - milující, zbožňující, oslavující. Chci ho slyšet v nebeských sférách, v šumění moře, v šipkách ryb, v ptáku, který zpívá a vrká, v beránkovi, který bečí, v hrdličce, která sténá... Chci tě slyšet všude. Nebyl bych spokojen, kdybych ve všech stvořených věcech, v nichž má Má Vůle první místo, neslyšel hlas svého malého novorozence, který, vydáváje celé Stvoření za řeč, Mi dává lásku za lásku, slávu a uctívání každé věci Mnou stvořené. Proto, Má dcero, buď pozorná, dal jsem ti mnoho a mnoho chci. Tvé poslání je veliké: v tobě se musí uskutečnit život Mé Vůle, která všechno zahrnuje a všechno vlastní."

Potom jsem si říkala: "Jak mohu dělat všechno, co mi blahoslavený Ježíš říká - být přítomna ve všech stvořených věcech, mít jeden úkon pro všechno, co Nejvyšší Vůle koná, jako by Ona měla být mou ozvěnou a já její ozvěnou -, když jsem se teprve čerstvě narodila v Boží Vůli? Měla bych alespoň trochu růst, abych se dokázala co nejlépe rozptýlit ve všech stvořených věcech, jak si to přeje můj milovaný Ježíš. Zatímco jsem o tom přemýšlela, vyšel On z mého nitra a řekl mi: "Má dcero, nediv se, když ti řeknu, že jsi novorozeně mé Vůle. Musíš vědět, že moje Neposkvrněná Maminka je sama novorozencem mé Vůle, protože ve srovnání toho, co je Stvořitel, a toho, co může být stvoření, a vzít si od Boha, může být nazvána malým novorozencem. A protože byla novorozencem mé Vůle, byla utvořena k obrazu svého Stvořitele a mohla být Královnou celého stvoření; a jako Královna ovládala vše a její ozvěna dobře souzněla s ozvěnou Boží Vůle. A nejen Nebeská Vládkyně, ale i všichni svatí, andělé a blahoslavení mohou být nazýváni právě nově zrozenými ve Věčné Vůli. Ve skutečnosti se duše, jakmile opustí své smrtelné tělo, znovu narodí v mé Vůli, a pokud se v ní nenarodí, nejenže nemůže vstoupit do Nebeské vlasti, ale nemůže být ani spasena, protože nikdo nevstoupí do věčné slávy, pokud není zrozen z mé Vůle.

Musím ti však říci o velkém rozdílu, který existuje mezi tím, kdo se zrodil z Nejvyšší Vůle v čase, a těmi, kdo se znovuzrodili na prahu Věčnosti. Jedním z příkladů je Má Královna Maminka, která byla novorozencem Nejvyšší Vůle v čase, a protože byla čerstvě narozená, měla moc přimět Svého Stvořitele, aby sestoupil na zem; a dokud byl ještě nesmírný, učinila Ho malým ve Svém mateřském lůně, aby Ho oblékla do Svě vlastní přirozenosti a nabídla Ho jako Spasitele lidských pokolení. Tím, že se nově narodila, vytvořila moře milostí, světla, svatosti a vědy, v nichž mohla pojmout Toho, který Ji stvořil. Silou života Nejvyšší vůle, kterou vlastnila, byla schopna všeho a podněcovat všechno. Sám Bůh nemohl popřít to, o co toto Nebeské stvoření žádalo, protože to byla Jeho vlastní Vůle, která žádala, již nemohl a neměl nic upírat. A tak ta, která se v mé Vůli nově zrodila v čase, tvoří moře milostí, zatímco je ve vyhnanství; a při odchodu ze země s sebou nese celé moře dobra, která má Boží Vůle, a proto s sebou nese i samotného Boha. Přivést z vyhnanství onu Vůli - onoho Boha, který vládne v nebesích - je předzvěstí. Ty sama nedokážeš jasně pochopit velká dobra - zázraky toho, kdo se v mé Vůli nově zrodil v čase. Proto ze všeho, co ti říkám, můžeš udělat všechno; tím spíše, že to udělá sama má Vůle, jako by se ztotožnila s tvou malou bytostí. Na druhou stranu pro toho, kdo se po odchodu ze země znovuzrodí v mé Vůli, je to Božská Vůle, která ji nutí nalézt Její nesmírná moře, aby se v ní duše znovuzrodila. Svého Boha si nenosí s sebou - je to Bůh, který se jí dává nalézt. Jaký je mezi nimi rozdíl! Proto ti nemohu dát větší milost, než že z tebe udělám novorozeně své Vůle; a pokud miluješ růst, nech růst jen mou Vůli."

19. března 1926

Jak Nejsvětější Vůle Boží zastíní všechno, dokonce i Stvoření a Vykoupení; a protože je Životem všeho, přinese větší plody.

Píši jen proto, abych poslouchala a plnila Vůli Boží samotnou.

Říkala jsem si: "Můj vždy milý Ježíš mi mnohokrát říká, že musím být kopií své Nebeské Maminky, a proto vše obsáhnout a vše vynahradit, abych mohla podnítit vytoužené Fiat, tak jako Svrchovaná Královna podnítla vytouženého Vykupitele. Ale jak to mohu udělat? Ona byla svatá, počatá bez prvotního hříchu; já jsem naopak jedno z nejmenších a nejubožejších stvoření, počatá s prvotním hříchem, jako všechny Adamovy děti, plná bídy a slabostí. Jak tedy budu schopna následovat let svrchované Paní v Božské Vůli, abych na zemi vnukla tolik vytoužené Fiat, kterému chce vládnout můj sladký Ježíš?"

Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra, pevně mě sevřel v náručí a řekl mi: "Má dcero, moje Maminka byla počata bez prvotního hříchu, aby mohla podnítit toužebně očekávaného Vykupitele, protože bylo správné a slušné, aby v té, která měla být mou Matkou, nikdy neexistovalo ani semínko viny. Měla být nejušlechtilější, nejsvětější ze všech tvorů - ale božské ušlechtilosti a svatosti veskrze podobné Jejímu Stvořiteli, aby v Ní našel tolik milosti a schopnosti, že by mohla počít Svatého svatých - Věčné Slovo.

Mnohokrát to dělají i tvorové, když mají-li uchovávat drahocenné a velmi cenné věci, připravují nejčistší vázy, a to v hodnotě odpovídající drahocenným věcem, které v nich mají být uchovávány. Na druhé straně, jsou-li to věci obyčejné a málo hodnotné, připravují vázy hliněné a velmi malé hodnoty, ani nemají tu péči, aby je uchovávali pod zámkem, jako to dělají s nejčistší vázou; spíše je uchovávají vystavené. Podle vzácnosti vázy a způsobu jejího uchování lze tedy poznat, zda věci v ní obsažené jsou vzácné a mají velkou hodnotu. Nuže, protože jsem měl přijmout Její krev, abych byl počat v Její lůně, bylo správné, aby Její duše i tělo byly co nejčistší a aby byla obohacena všemi možnými myslitelnými milostmi, výsadami a privilegii, které Bůh může dát a stvoření přijmout.

Nuže, má dcero, jestliže se toto všechno stalo v mé drahé Mamince proto, že měla učinit, aby vytoužený Vykupitel sestoupil na zem, pak i tobě, neboť jsem si tě vyvolil pro vytoužené Fiat - po kterém touží nebe i země; po kterém touží s velkou láskou a touhou samo Božství; ba co víc, toužil po něm více Bůh než lidé - měl jsem ti dát tolik milosti, abys neumístila vědomosti týkající se mé Vůle do zkažené duše a těla; a nejen vědomosti, ale i samotný Život mé Vůle, který v tobě měla utvářet a uskutečňovat. Proto využila své moci, i když tě nezbavila prvotního hříchu, svou mocí potlačila sklon k hříchu a pevně se nad ním postavila, aby nemohl vyvolat své zkažené účinky. Tak v tobě Moje Vůle udržuje prvotní hřích potlačený a bez života. To bylo správné a nutné pro vznešenost, slušnost a posvátnost Nejvyšší Vůle. Kdyby v tobě byly přítomny jakékoli účinky, které nejsou dobré, moje Vůle by našla stíny - mlhy a nemohla by šířit své paprsky pravdy jako slunce v plné poledne; a tím méně by v tobě mohla vytvořit centrum uskutečňování svého božského života, protože moje Vůle je tak čistá a svatá, že nemůže být ani se přizpůsobit soužití s nejmenší skvrnou."

Když jsem to uslyšela, rozechvěle jsem řekla: "Ježíši, co to říkáš? Je to všechno možné? Přesto se cítím tak ubohá a malá, že cítím potřebu Tebe, Tvé pomoci a Tvé přítomnosti, abych mohla dál žít. A Ty víš, do jak žalostného stavu se dostávám, když mě o sebe připravuješ." A Ježíš, přerušiv mou řeč, dodal: "Má dcero, nediv se - vyžaduje to Svatost mé Vůle; to, o co jde, je to největší, co existuje v nebi i na zemi: jestliže jsem ve Vykoupení přišel zachránit člověka, nyní jde o záchranu mé Vůle ve stvořeních, a tedy o to, aby byl znám cíl Stvoření a Vykoupení, dobra, která chce má Vůle dát, život, který chce utvářet v každém stvoření, a práva, která jí náleží. Proto je umístění Boží Vůle v bezpečí uprostřed tvorů tou největší věcí a má Vůle, poznaná a vládnoucí, předčí plody Stvoření a Vykoupení; bude korunou mých děl a triumfem Našich děl. A pokud má Vůle nebude poznána, milována a

naplněna, ani Stvoření, ani Vykoupení nedosáhnou svého plného účelu a svých úplných plodů. Stvoření a Vykoupení vyšly z nitra mého všemohoucího Fiat, a aby Naše sláva byla úplná a stvoření obdrželo všechny účinky a dobra, která obsahují, musí se vše vrátit do Naší Vůle."

Kdo nyní může říci, jak má ubohá mysl plavala v nesmírnosti Věčné Vůle a co jsem pochopila? Nejvíce na mě však zapůsobilo to, že Fiat má překonat i dobro Vykoupení, a to s přídavkem strašlivé neochoty projevit to, co je napsáno výše, ze strachu, že by mi poslušnost uložila psát. Ach, jak ráda bych byla mlčela! Ale s Fiat se nelze přít, protože tak či onak musí být vítězství vždy jeho vlastní.

Pak mi můj sladký Ježíš, vždy vlídný, vracející se zpět, řekl: "Má dcero, je nutné, abys to projevila - ne kvůli sobě, ale kvůli slušnosti a svatosti, které se hodí k mé Vůli. Myslíš si, že všechno to řemeslo, které jsem ve tvé duši po čtyřicet a více let konal, bylo jen pro tebe a pro lásku, kterou jsem k tobě měl a mám? Ach, ne! Bylo to především pro ozdobu toho, co se hodí k mé Vůli, aby v tobě našla mé řemeslo, mé neustálé modlitby, které ji zvou k příchodu; trůn mých děl a mých bolestí, na němž by mohla vládnout a vytvořit si svůj příbytek; světlo svého poznání, aby v tobě našla své pocty a svou božskou slávu. Proto byly mé četné projevy o Nejvyšší vůli nezbytné pro slušnost, která jí přísluší.

Nyní musíš vědět, že má Vůle je větší a nekonečnější než samotné Vykoupení; a co je větší, přináší vždy větší plody a dobra. Má Vůle je věčná v čase i ve věčnosti - neměla počátek a nikdy neskončí. Na druhé straně, ačkoli je v božské mysli věčné, mělo Vykoupení svůj počátek v čase a bylo výplodem Věčné Vůle. Nebylo to tedy Vykoupení, které dalo život božské Vůli, ale byla to má Vůle, která dala život Vykoupení; a cokoli má moc dávat život, musí se z podstaty a z nutnosti stát plodnějším než ten, kdo život přijal.

To však není vše. Ve Stvoření vydalo Božství ze Sebe stíny Svého světla, stíny Své moudrosti, Své moci; lehce se dotklo celého Stvoření celou Svou Bytostí. Krása, harmonie, řád, láska, dobrota Boží, které lze spatřit v celém Stvoření, jsou tedy božskými podobenstvími - stíny Nejvyššího Majestátu. Na druhé straně Moje Vůle - nikoliv podobenství či stín Naší - vyšla na pole Stvoření jako život všech stvořených věcí; a tak je životem, základem, oporou, oživením a uchováním všeho, co vyšlo z Našich tvůrčích rukou. Proto za vše vděčíme Nejvyšší vůli; sám můj Vykupitel před Ní poklekl, aby prosil, aby Ona sama tvořila život každého mého činu, úderu srdce a utrpení - a dokonce i mého dechu, aby nechala ve stvořeních proudit vitální pomoc, aby je zachránila. Mé Vykoupení lze nazvat stromem, jehož kořenem je Boží Vůle; a protože Ona vytvořila kmen, větve, listy a květy všech dober, která jsou přítomna v Církvi, musí tedy přinést ovoce života, které kořen tohoto stromu obsahuje. Kromě toho stvoření vyšlo z Naší Vůle s jediným cílem, aby Naše Vůle byla poznána a milována více než život sám; a proto Naše Vůle vytvořila Sama sebe životem všeho, aby se naplnila. Všechny ostatní věci, které jsme stvořili, a dokonce i samotné Vykoupení, byly dány jako pomůcky, aby usnadnily Náš záměr. Pokud tedy nedosáhneme Svého prvotního záměru, jak můžeme dosáhnout Své úplné slávy a jak může stvoření přijmout dobro, které jsme ustanovili?

Kromě toho Stvoření, Vykoupení a Fiat Voluntas Tua (Buď Vůle Tvá) na zemi stejně jako v nebi symbolizují Nejsvětější Trojici. Ve skutečnosti, stejně jako jsou božské Osoby od sebe neoddělitelné, tak jsou od sebe neoddělitelná i tato díla: každé podává ruku druhému, každé pomáhá druhému - triumf, sláva, patří všem třem. A protože Naše Vůle zaujímá ve všech Našich dílech prvořadé místo, zůstávají Stvoření a Vykoupení zastíněny a jakoby rozpuštěny v nesmírnosti a nekonečnosti Nejvyšší Vůle. Naše Vůle vše zahluje a samotné věci, které jsme vykonali, uchovává jako Svůj trůn, z něhož vládne a ovládá. Je-li tedy Naše Vůle vším, proč se divíš, že přinese větší plody než Naše ostatní díla? A člověk obdrží ten Život, který má, ale nezná, protože Ho udržuje jakoby stlačený, utopený, oslabený, zatímco On sténá a vzdychá, protože chce uskutečnit Svůj Život, ale není Mu to umožněno.

Proto buďte pozorní, protože poznání mé Vůle člověkem otřese a bude jako cement na dřevomorce, kterou ve stromě lidských pokolení vytvořil prvotní hřích, aby po posílení kořenů umožnila stvoření žít v sobě onomu Životu, který s takovou nevděčností odmítla."

28. března 1926

Jak se díky životu v Boží Vůli v duši soustřeďují všechna dobra. Prvotním cílem Vykoupení bylo Božské Fiat.

Po přijetí svatého přijímání jsem svolávala všechny - svou Královnu Maminku, svaté, prvního člověka Adama s družinou všech generací až po posledního člověka, který přijde na zem, a pak všechny stvořené věci - abychom se všichni společně, pokleknuvše se mnou kolem Ježíše, klaněli, žehnali Mu a milovali Ho; aby kolem Ježíše nechybělo nic ze všech děl, která vzešla z jeho rukou - ani srdce, které buší, ani slunce, které svítí, ani rozlehlost modrého nebe posetého hvězdami, ani moře, které šumí, a dokonce ani drobný kvítek, který vydává svou vůni. Chtěla jsem všechno a všechny soustředit kolem Ježíše-Hospodina, abychom mu vzdali pocty, které mu náleží. Jeho Vůle mi vše zpřítomňovala, jako by vše bylo moje, a já jsem chtěla vše odevzdat Ježíši.

A když jsem to dělala, zdálo se mi, že Ježíš s radostí hledí na všechna pokolení a všechny své věci kolem sebe; přitiskl mě k sobě a řekl mi: "Má dcero, jak jsem spokojen, když vidím všechna svá díla kolem sebe! Cítím, že se mi vrací radost a štěstí, které jsem jim dal, když jsem je stvořil, a oplácím jim novým štěstím. To je to velké dobro, které moje Vůle obsahuje a přináší; a v tom, kdo v ní žije, soustřeďuje dobra všech, protože neexistuje dobro, které by moje Vůle nepřinášela, a poutá duši ke všem a ke všemu, co k ní patří. Kdyby se tedy stvoření nevzdálilo od mé Vůle, našel bych každého v každém a každého ve všech. Dobro, světlo, síla, věda, láska, krása měly být společné všem. Nemělo být ani "tvé", ani "mé", a to jak v přirozeném, tak v duchovním řádu - každý si mohl vzít tolik, kolik chtěl.

Lidský život měl být v mé Vůli symbolizován sluncem: každý si může vzít jeho světla, kolik chce, aniž by někomu chybělo. Když se však člověk od mé Vůle vzdálil, zůstaly statky, světlo, síla, láska, krása rozděleny a jakoby rozpůleny mezi tvory. Proto už nebyl ani řád, ani harmonie, ani pravá láska - ani k Bohu, ani mezi sebou. Ach, kdyby se slunce mohlo rozdělit na mnoho paprsků, tyto sluneční paprsky, oddělující se od středu světla, by se nakonec staly temnotou. A co by se stalo se zemí? Ach, vskutku, nikdo by už nikdy nemohl mít své vlastní světlo, a to jen pro sebe. Tak tomu bylo i s mou Vůlí. Tím, že se od ní člověk vzdálil, ztratil plnost dober, plnost světla, síly, krásy atd. a byl proto nucen žít život plný strádání. Proto buďte pozorní, ať je váš život v mé Vůli nepřetržitý, abyste v sobě měli všechno a já ve vás všechno našel."

Tehdy jsem si říkala: "Jestliže pravé žití v Nejvyšší Vůli obsahuje tolik dobra, proč moje Nebeská Maminka, která byla celou Vůlí Boží, nepovzbudila "Fiat Voluntas Tua na zemi, jako je v nebi" spolu s vytouženým Vykupitelem, aby nechala člověka vrátit se do onoho Nejvyššího Fiatu, z něhož vzešel, aby mu vrátila všechna dobra a účel, pro který byl stvořen? Tím spíše, že jako celá Vůle Boží neměla žádnou výživu mimo Boha, a proto vlastnila samotnou božskou sílu a mohla s ní vše podněcovat. A můj sladký Ježíš, znovu se pohybující v mém nitru, s povzdechem dodal: "Má dcero, prvotním účelem všeho, co moje Maminka učinila, a všeho, co jsem učinil v rámci Vykoupení, bylo, aby na zemi vládlo mé Fiat. Nebylo by to slušné, ani pravá láska, ani velká velkodušnost, a tím méně působení hodné Boha, kterým jsem byl, kdybych při příchodu na svět dával a chtěl dát tvorům to menší - což byly prostředky ke spáse -, ale ne to větší, což byla moje Vůle, která obsahuje nejen prostředky, ale

všechna možná dobra, která existují v nebi i na zemi; a nejen spásu a svatost, ale i tu Svatost, která je povznáší k samotné Svatosti jejich Stvořitele.

Ach, kdybys mohla proniknout do každé modlitby, činu, slova a bolesti mé nerozlučné Maminky, našla bys v nich Fiat, po kterém toužila a které podněcovala. Kdybyste mohli proniknout do každé kapky mé Krve, do každého úderu mého srdce, dechu, kroku, skutku, bolesti a slzy, našli byste v nich Fiat mající prvenství, po němž jsem toužil a o něj jsem prosil, pro tvory. Ale zatímco prvotním účelem bylo Fiat, moje dobrota musela sestoupit k druhotnému účelu a jednat téměř jako učitel, který, ačkoli vlastní nejvyšší vědy a je schopen dávat vznešené lekce, hodné jeho samého, protože jeho žáci jsou všichni negramotní, musí se snížit k tomu, aby dával lekce v "a b c", aby pak mohl postupně dosáhnout svého prvotního účelu, tedy předávat lekce ve vědě, kterou vlastní, aby z nich udělal co nejvíce učitelů hodných takového učitele. Kdyby se tento učitel nechtěl snížit k tomu, aby dával lekce v podřadných vědách, a chtěl by dávat lekce ve své vysoké vědě, studenti by mu jako negramotní nerozuměli a zmateni tak velkou vědou, kterou by ignorovali, by ho opustili. A ubohý učitel tím, že by se nechtěl snížit, by nedával ani malé dobro, ani velké dobro své vědy.

Nuže, má dcero, když jsem přišel na zem, všichni tvorové byli negramotní ve věcech nebeských, a kdybych chtěl mluvit o Fiatu a o pravém životě v něm, nebyli by schopni to pochopit. Protože neznali cestu, jak ke Mně přijít, většina z nich byla zmrzačená, slepá, nemocná, musel jsem se snížit v rouše svého Lidství, které zakrývalo ono Fiat, jež jsem chtěl dát, stát se jejich bratrem, stýkat se s každým, abych mohl učit prvním základům - "a b c" Nejvyššího Fiat. A vše, co jsem učil, dělal a trpěl, nebylo nic jiného než příprava cesty, Království a panství mé Vůle.

To je obvyklý způsob Našich skutků: konat menší věci jako přípravný akt pro věci větší. Nedělal jsem snad totéž s vámi? Na začátku jsem s tebou rozhodně nemluvil o Nejvyšším Fiat, ani o výšce, svatosti, které jsem chtěl, abys dosáhla v Mé Vůli, ani jsem se nikdy nezmínil o větším poslání, ke kterému jsem tě povolával; spíše jsem tě choval jako malé dítě, které jsem s potěšením učil poslušnosti, lásce k utrpení, odpoutání se od všech, smrti pro vlastní já. A když jste si dopisovali, radoval jsem se, protože jsem v tobě viděl připravené místo, do něhož jsem mohl vložit své Fiat a vznešené lekce, které se týkaly mé Vůle.

Totéž se stalo při Vykoupení: všechno se dělo za tím účelem, aby Fiat znovu zavládlo ve stvoření, jako když jsme ho vydali ze svých stvořitelských rukou. V Našem díle nemáme kam spěchat, protože máme k dispozici nejen staletí, ale celou věčnost. Proto postupujeme pomalým tempem - ale pro Náš vlastní triumf; nejprve se připravujeme a pak jednáme. Ani Já nemám po návratu do nebe menší moc, než kdybych zůstal na zemi - Moje moc je stále stejná, ať jsem v nebi, nebo na zemi. Cožpak jsem nevolal a nevybíral svou Maminku, když jsem byl ve své nebeské vlasti? Stejně tak jsem tě povolal a vyvolil pro vytoužené Fiat stejnou mocí, které nikdo nemůže odolat. Ba co víc, říkám ti, že k jeho získání máš k dispozici větší a důležitější věci, než měla moje milovaná Maminka. Proto máš větší štěstí, protože Ona neměla k získání vytouženého Vykupitele ani maminku, ani její díla jako pomoc, ale měla k dispozici pouze řadu skutků proroků, patriarchů a dobra Starého zákona a velká předvídaná dobra budoucího Vykupitele. Ty naproti tomu máš jako pomoc Maminku a všechny její skutky; máš pomoc, bolesti, modlitby a samotný Život - ne předvídaný, ale uskutečněný - svého Vykupitele. Neexistují dobra ani modlitby, které se konaly a konají v Církvi a které by nebyly s vámi, aby vám pomohly získat vytoužené Fiat. Protože prvotním účelem všeho, co bylo učiněno Mnou, Královnou nebes a všemi dobry, bylo naplnění Mé Vůle, je vše s vámi, aby podnítilo uskutečnění jejich účelu. Proto buďte pozorní, Já budu vždy s vámi a stejně tak i Má Maminka. Nebudete sami, kdo touží po vítězství Naší Vůle."

31. března 1926

Ten, kdo plní Boží Vůli, musí vlastnit vše, co k ní patří. Duše, která žije v Boží Vůli, musí konat Boží Vůli tak, jak ji koná Bůh.

Má ubohá mysl se rozpouštěla v Božské Vůli a do malého kruhu mé inteligence vnikalo nekonečné světlo; a zatímco se zdálo, že toto světlo je jakoby soustředěno v mé mysli, šířilo se ven a naplňovalo celou atmosféru; a pronikalo dokonce až do Nebes, zdálo se, že je soustředěno v Božství. Ale kdo může říci, co člověk mohl cítit a chápat, když byl v tomto světle? Člověk mohl cítit plnost štěstí. Do tohoto světla nemohlo proniknout nic, co by zastínilo radost, krásu, sílu, proniknutí do božských tajemství a poznání nejvyšších záhad.

Když jsem pak v tom světle plavala, řekl mi můj vždy milovaný Ježíš: "Má dcero, toto světlo, tento příbytek tak okouzlující, který nezná západ slunce ani noc, je má Vůle. V něm je vše úplné: štěstí, síla, krása, poznání Nejvyšší bytosti atd. Toto světlo, tak nekonečné, které je naší Vůlí, vyšlo z lůna Božství jako dědictví člověka - nejkrásnější dědictví, které jsme mu mohli dát. Vyšlo z Našeho nejhlubšího lůna a přineslo s sebou podíl na všech Našich dobrech, aby je stvoření zdědilo a utvořilo ho jako vše krásné a svaté, podle podoby Toho, který ho stvořil.

Pohled tedy, Má dcero, co to znamená plnit Mou Vůli a žít v ní: neexistuje žádné dobro, které by existovalo na nebi a na zemi a které by Ona neměla. Chci, abys je poznala; jak jinak bys je mohla milovat, vlastnit a používat v různých okolnostech, když je neznáš? Pokud nevíte, že máte k dispozici božskou sílu, ztratíte srdce pro maličkost. Nebudeš-li vědět, že máš božskou krásu, nebudeš mít odvahu být se Mnou v důvěrné známosti; budeš se cítit nepodobná Mně a nebudeš mít odvahu vytrhnout Mi to, aby Fiat přišel vládnout na zemi. Nebudeš-li vědět, že vše, co jsem stvořil, je tvé, nebudeš Mě milovat ve všem a nebudeš mít plnost pravé lásky; a tak je to i se všemi ostatními věcmi. Kdybys nevěděla o všech statcích, které Má Vůle vlastní - že není nic, co by jí nepatřilo a co bys musela vlastnit - stalo by se ti to jako chudákovi, který dostal milion, ale nedal si říct, že taková částka byla vložena do jeho malé chatrče. Chudák, protože neví, jaké dobro vlastní, pokračuje ve svém chudém životě - žaludek má poloprázdný, šaty roztrhané; a doušky pije hořkost své chudoby. Pokud to však ví, změní své štěstí; promění chatrč v palác; hojně se nasytí, slušně se oblékne a sladkými doušky pije své bohatství. A tak ať má člověk sebevětší majetek, pokud o něm neví, je to, jako by ho neměl.

To je důvod, proč tak často rozšiřuji tvé schopnosti, dávám ti více poznatků o své Vůli a dávám ti poznat vše, co k ní patří - abys vlastnila nejen mou Vůli, ale vše, co k ní patří. Kromě toho, aby mohla přijít vládnout v duši, chce má Nejvyšší Vůle najít své statky, svá panství; a duše je musí učinit svými, aby po příchodu k vládě v ní mohla najít svá panství, nad nimiž by mohla stanovit svůj režim - svůj rozkaz. Pokud v duši nenajde nebe a zemi, nad čím může vládnout? Zde je nutnost, pro kterou chce Má Vůle soustředit všechna dobra v tobě; a ty je musíš poznat, milovat a vlastnit, aby, jsouc v tobě, našla Svě Království a mohla nad ním vládnout a panovat."

Potom jsem přemýšlela o tom, co mi Ježíš řekl, a více než kdy jindy jsem viděla svou malost. Řekla jsem si: "Jak v sobě mohu soustředit všechno, co obsahuje Boží vůle? Zdá se mi, že čím více On mluví, tím jsem malinkatější a tím neschopnější se cítím. Jak je to tedy možné? A Ježíš se vrátil a dodal: "Má dcero, musíš vědět, že moje nebeská Maminka mě, Věčné Slovo, mohla počít ve svém nejčistším lůně, protože konala Boží Vůli tak, jak ji konal Bůh. Všechny ostatní výsady, které měla - tedy panenství, početí bez prvotního hříchu, svatost a moře milosti, které měla - nebyly dostatečným prostředkem k tomu, aby mohla počít Boha, protože všechny tyto výsady jí nedávaly ani nesmírnost, ani vševidoucí schopnost počít Boha, který je nesmírný a který všechno vidí; a už vůbec ne plodnost, aby Ho mohla počít. Celkově by jí chybělo sémě božské plodnosti. Ale tím, že vlastnila Nejvyšší vůli

jako svůj vlastní život a plnila Boží vůli tak, jak ji plní Bůh, získala semeno božské plodnosti a s ním i nesmírnost a vševidoucí schopnost. Proto jsem v Ní mohl být přirozeným způsobem počat, protože mi nechyběla ani nesmírnost, ani vše, co patří k mému bytí.

Nyní, má dcero, soustředění všeho, co patří k mé Vůli, bude jakoby přirozené i pro tebe, pokud dospěješ k plnění Boží Vůle tak, jak ji plní sám Bůh. Boží Vůle v tobě a To, co vládne v samotném Bohu, budou jedno. Jaký je to tedy div, když vše, co je z Boha a co tato Vůle řídí, zachovává a ovládá, je také tvoje? Spíše je třeba, abyste věděli, co Jí patří, abyste mohli milovat statky, které vlastníte, a tím, že je milujete, mohli získat právo na jejich vlastnictví. Plnit Boží vůli tak, jak ji plní Bůh, bylo pro mou Maminku tím nejvyšším, nejpodstatnějším a nejpotřebnějším bodem, aby získala vytouženého Vykupitele. Všechny ostatní Její výsady byly povrchní součástí, slušností, dekorativností, která Jí slušela. Totéž platí i pro tebe: chceš-li získat vytoužené Fiat, musíš dospět k tomuto - plnit Boží vůli tak, jak ji plní Bůh."

4. dubna 1926

Vše, co Náš Pán koná v duši, která žije v Boží Vůli, překonává vše, co konal ve Stvoření. Božská Vůle tvoří úplné vzkříšení duše v Bohu.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, cítila jsem se celá ponořená do svého milovaného Ježíše a má ubohá mysl bloudila božskými vědomostmi, ale vše bylo ticho, z mé i Ježíšovy strany, ani nejsem schopna říci, co moje mysl pochopila. Poté se však vrátil ke své řeči a řekl mi: "Má dcero, vše, co činím v duši - ach, jak to převyšuje vše, co jsem učinil ve stvoření! Pohleď, každé poznání mých dokonalostí, které zjevují, každá pravda, která se týká božství, je novým nebem, které rozšiřuji v duši. A jak duše stoupá v pravdách, které poznala, aby se podobala svému Stvořiteli, jsou to nová slunce, která přicházím tvořit v prostoru těchto nebes. Každá milost, kterou jí vlévám, a pokaždé, když obnovuji její spojení se Mnou, jsou moře, která se rozkládají v duši; a její láska a shoda tvoří sladké šumění těchto moří, stejně jako mocné vlny, které se zvedají k nebi a přicházejí se vyložit u paty božského trůnu. Jelikož duše praktikuje své ctnosti, neboť i tělo přispívá k jejich uplatňování, lze tělo nazvat malým políčkem duše, nad nímž rozkládám nejkrásnější rozkvetlé louky, na nichž s potěšením vytvářím stále nové květy, rostliny a plody.

Stejně jako já jsem jeden jediný čin, který poté, co je jednou vykonán, je vykonán navždy, i stvoření mělo být jedním jediným činem; a stejně jako ve stvoření můj jediný čin pokračuje tím, že jej zachovávám stále nový, celý a svěží, tak i mé tvoření v duších je nepřetržitě - nikdy nepřestávám. Jsem stále - stále v aktu tvoření krásnějších věcí, překvapivých a nových věcí, pokud se nenajdou duše, které mi zavrou dveře a zastaví můj nepřetržitý akt tvoření. Pak si najdu jiný nástroj: V duších, které nechávají dveře otevřené, se rozhojňují, rozmnožují svůj nepřetržitý čin a s nimi se těším a pokračuji v úřadu Stvořitele. Ale víš, kde tento můj nepřetržitý čin není nikdy přerušen? V duši, která žije v mé Vůli. Ach, ano, jen v ní mohu svobodně činit, cokoli chci, protože má Vůle, kterou duše obsahuje, ji připravuje na to, aby přijala mé Fiat, které vyšlo ve Stvoření. A tak Moje Vůle, kterou duše vlastní, a Ta, kterou Já Sám uchovávám, k sobě vztahují ruce, líbají se a tvoří největší předzvěsti. Proto buď vždy pozorná a nechť je tvůj let vždy v Mé Vůli."

Poté jsem přemýšlela o Zmrtvýchvstání Našeho Pána, a když se k němu opět vrátil, dodal: "Má dcero, mé Zmrtvýchvstání dokončilo, zpečetilo a vrátilo mi všechny pocty; povolalo k životu všechna má díla, která jsem vykonal v průběhu svého života na zemi, a vytvořilo zárodek vzkříšení duší, a dokonce i těl, na Všeobecném soudu. Bez mého Vzkříšení by tedy mé Vykoupení nebylo úplné a má nejkrásnější díla by byla pohřbena. Totéž platí i pro duši: pokud nevstane zcela z mé Vůle, všechna její díla

zůstanou neúplná. A pokud se do ní vkrádá chlad k božským věcem, pokud ji tísní vášně a tyranizují neřesti, ty budou tvořit hrob, v němž bude pohřbena, protože jelikož chybí Život mé Vůle, bude chybět ten, kdo způsobí, že božský oheň znovu povstane; bude chybět ten, kdo jednou ranou zabije všechny vášně a způsobí, že všechny ctnosti znovu povstanou. Moje Vůle je víc než slunce, které všechno zastíní, všechno oplodní, všechno promění ve světlo a vytvoří úplné vzkříšení duše v Bohu."

9. dubna 1926

Rozdíl mezi ctnostmi a Boží Vůlí. Božská vůle, symbolizovaná vycházejícím sluncem a přetékaným mořem. Rozdíl mezi duší, která se nechává ovládat Božskou vůlí, a duší, která se nechává ovládat lidskou vůlí.

Říkala jsem si: "Můj sladký Ježíš říká o Boží Vůli mnoho velkých, obdivuhodných, nejvyšších a úžasných věcí, přesto se mi zdá, že tvorové nemají takový pojem, jaký si zaslouží, ani tak velký dojem ze zázraků, které v ní jsou. Naopak se zdá, že ji staví na stejnou úroveň jako ctnosti, a možná jim na nich záleží víc než na Nejsvětější Boží vůli. A můj vždy milý Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, chceš vědět proč? Protože jejich chuťové buňky nejsou očištěné a jsou zvyklé na obyčejné pokrmy tohoto nízkého světa, což jsou ctnosti, a ne na nebeské a božské pokrmy, což je má Vůle. Tento nebeský pokrm ocení jen ti, kdo považují zemi, věci, a dokonce i lidi za nic, nebo za plně uspořádané v Bohu. Ctnosti, které lze praktikovat na zemi, jsou jen zřídka zbaveny lidských cílů, sebeúcty, sebechvály, lásky ke zdání a k zalíbení se lidem. Všechny tyto cíle jsou jako mnoho chutí pro obyčejné chuťové buňky duše; a mnohdy člověk působí více pro tyto chutě než pro dobro, které ctnost obsahuje. Proto se ctnosti porušují snadněji - protože lidská vůle vždy něco získá. Na druhé straně první, co má vůle sráží, je lidská vůle, a ta nesnese žádný záměr, který dává z lidského. Má vůle je z nebe a chce do duše vložit to, co je božské a co patří nebi; proto vlastní já zůstává na prázdno a cítí se umírající. A tak duše, která cítí, že její vlastní já umírá, a ztrácí naději, že by jí zbyl nějaký jiný pokrm, se rozhodne přijmout pokrm mé Vůle; a když jej přijme, její chuť je očištěna, pocítí chuť pokrmu mé Vůle, která je taková, že by ji nevyměnila ani za cenu svého života.

Má Vůle neumí dělat kompromisy, jako to dělají ctnosti, s nízkými a malými věcmi, které lze dělat na zemi; spíše chce mít všechno a všechny jako podnoží u svých nohou a proměnit celé nitro duše i samotné ctnosti v Boží Vůli. Jedním slovem, chce mít v hloubi duše své vlastní nebe, jinak by zůstalo brzděno a nemohlo by uskutečňovat svůj Božský život. Zde je tedy velký rozdíl, který existuje mezi ctnostmi a mou Vůlí - mezi svatostí jedněch a druhých: ctnosti mohou být z tvorů a mohou tvořit nanejvýš lidskou svatost; má Vůle je z Boha a může tvořit svatost, která je plně božská. Jaký to rozdíl! Protože jsou však tvorové zvyklí dívat se dolů, více na ně působí malé lampy ctností než velké slunce mé Vůle."

Poté jsem se ocitla mimo sebe, v úkonu, při němž vycházelo Slunce. Všechny věci změnily svůj vzhled: rostliny se rozzářily, květiny dostaly život své vůně a různých barev, které sluneční světlo přinášelo každému květu; všechny věci dostávaly doušek po doušku život slunečního světla, aby se mohly rozvíjet a formovat. Přesto bylo jedno světlo, druhé teplo - nic jiného nebylo vidět. Odkud se však vzalo tolik různých účinků, tolik různých barev, které dávalo přírodě? A můj sladký Ježíš mi to řekl: "Má dcero, proč slunce obsahuje sémě plodnosti, sémě podstaty všech barev? Protože světlo je větší než statky, které obsahuje; proto je všechny v sobě uchovává zastřené. Člověk nemůže něco dávat, pokud to nevládní. Stejně tak by slunce nemohlo dát ani plodnost, ani sladkost plodům, ani barvy květům, ani by nemohlo na zemi vykonat tolik zázraků, aby ji proměnilo z propasti temnoty v propast světla, kdyby v sobě neobsahovalo všechny účinky, které působí. Slunce je symbolem mé Vůle. Když vychází nad duší, oživuje ji, okrašluje ji milostmi, dává jí nejkrásnější odstíny božských

barev, proměňuje ji v Boha. A to vše činí najednou - stačí, aby ji nechal stoupat, aby působila podivuhodné věci. Tím, že dává, má Vůle nic neztrácí, stejně jako slunce nic neztrácí tím, že dělá tolik dobra zemi; naopak, zůstává oslaveno v díle stvoření. Naše Bytost je vždy v dokonalé rovnováze; ani nepřibývá, ani nemůže ubývat. Víte však, jak se to děje? Představte si moře plné až po okraj; vítr duje do jeho hladiny a vytváří vlny, které se přelévají mimo moře. Při bobtnání toto moře nic neztratilo, a stejně jako se vody přelily ven, tak se okamžitě zvedly a objevily se na stejné úrovni jako předtím. Totéž se děje mezi duší a Bohem: lze ji nazvat malým větrem, který tvoří vlny v božském moři, a to tak, že může nabrat tolik vody, kolik chce; Naše moře však zůstane stále na své úrovni, protože Naše přirozenost nepodléhá změnám. Čím více tedy budeš brát, tím větší radost Mi budeš dělat a tím více budu v tobě oslaven."

Potom jsem přemýšlela o rozdílu, který existuje mezi tou, která se nechá ovládat Boží vůlí, a tou, která se nechá ovládat lidskou vůlí. V tu chvíli jsem před sebou viděla osobu - skloněnou, s čelem dotýkajícím se kolen, zahalenou černým závojem, zahalenou do husté mlhy, která jí bránila vidět světlo. Chudák, zdálo se, že je opilý a potácí se; padala tu doprava, tu doleva. Skutečně vzbuzovala lítost. Zatímco jsem to viděla, můj sladký Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, to je obraz té, která se nechává ovládat svou vlastní vůlí. Lidská vůle ohýbá duši natolik, že je nucena stále se dívat na zem; a tím, že se dívá na zem, to poznává a miluje. Toto poznání a tato láska tvoří mnoho výdechů; tvoří onu hustou a černou mlhu, která ji zcela zahaluje a odnímá jí pohled na nebe a krásné světlo věčných pravd. Obdařená lidským rozumem proto zůstává opilá pozemskými věcmi, a tak nemá pevný krok, ale potácí se napravo a nalevo a stále více se halí do husté tmy, která ji obklopuje. Proto není většího neštěstí než duše, která se nechá ovládnout svou vůlí."

Úplný opak pro tu, která se nechá ovládnout mou vůlí. Má Vůle způsobuje, že duše roste rovně, tak, že se nemůže sklonit k zemi, ale vždy hledí k nebi. Její neustálý pohled k Nebi tvoří mnoho výdechů světla, které ji zcela zahalují. Tento oblak světla je tak hustý, že zastíní všechny věci na zemi, nechá je všechny zmizet a na oplátku jí nechá znovu se objevit vše, co je Nebe. Lze tedy říci, že Nebe je to, co zná, a vše, co patří k Nebi, je to, co miluje. Má Vůle činí její krok pevným, a proto nehrozí, že by se mohla být jen nepatrně zapotácet; a krásné obdarování zdravého rozumu je světlem, které ji obklopuje, osvětleno tak, že se pohybuje od jedné pravdy ke druhé. Toto světlo jí odkrývá božská tajemství, nevýslovné věci, nebeské radosti. Proto je pro duši největším štěstím nechat se ovládnout mou Vůlí. Má nad vším převahu, zaujímá první čestné místo v celém Stvoření, nikdy se nevzdaluje od bodu, do kterého ji Bůh vysvobodil. Bůh ji vždy nachází na svých otcovských kolenou, jak Mu zpívá Jeho slávu, Jeho lásku a Jeho Věčnou Vůli. Protože tedy klečí na kolenou nebeského Otce, první láska je určena jí, moře milostí, které se neustále přelévají z božského lůna, jsou její; první polibky, nejlaskavější pohlazení jsou určeny právě jí. Pouze jí můžeme svěřit svá tajemství, protože jako ta, která je Nám nejbližší a která s Námi zůstává více, jí dovolujeme, aby se podílela na všech Našich věcech. My tvoříme její život, její radost a štěstí a ona tvoří Naši radost a Naše štěstí. Ve skutečnosti, protože její vůle je jedno s Naší a protože Naše vůle vlastní právě Naše štěstí, není divu, že tím, že vlastní Naši vůli, může duše dávat radost a štěstí Nám. A tak se navzájem činíme šťastnými."

Pak moje ubohá mysl pokračovala v přemýšlení o rozdílu, který existuje mezi tou, která se nechá ovládat Nejvyšší Vůlí, a tou, která se nechá ovládat lidskou vůlí, a mé nejvyšší a jediné Dobro dodalo: "Má dcero, Má Vůle obsahuje tvůrčí sílu, proto vytváří v duši sílu, milost, světlo a samotnou krásu, s níž chce, aby duše konala Jeho vlastní věci. Duše tak v sobě cítí božskou sílu, jako by byla její vlastní; milost, která stačí na dobro, které musí vykonat, nebo na bolest, kterou je jí dáno vytrpět; světlo, které jako by jí přirozeně dávalo vidět dobro, které koná. A přitahována krásou božského díla, které koná, se raduje a hoduje, protože díla, která má Vůle koná v duši, nesou znak radosti a věčného hodování. Tato hostina byla zahájena mým Fiat ve Stvoření, ale byla přerušena odštěpením lidské

vůle od vůle Boží; a jakmile duše nechá působit a dominovat Nejvyšší Vůli, hostina pokračuje ve svém běhu a zábavy, hry, radosti pokračují mezi tvorem a Námi. V Nás není žádné neštěstí ani smutek - jak bychom je mohli dát tvorům? A pokud pociťují neštěstí, je to proto, že opouštějí Božskou vůli a uzavírají se do malého pole lidské vůle. Proto když se vrátí k Nejvyšší vůli, naleznou radost, štěstí, moc, sílu, světlo a krásu svého Stvořitele; a učiní je svými, pocítí v sobě přirozenou božskou podstatu, která dosáhne toho, že jim dává radost a štěstí i ve smutku. Proto je to vždycky hostina mezi duší a Námi - hrajeme si a těšíme se společně.

Na druhou stranu v lidské vůli není tvůrčí síla, která by, pokud se člověk chce cvičit ve ctnostech, mohla vytvořit trpělivost, pokoru, poslušnost atd. Proto člověk pociťuje těžkosti, únavu, aby mohl ctnosti praktikovat: protože chybí božská síla, která je udržuje, tvůrčí síla, která je živí a dává jim život. A tak se objevuje nestálost a člověk snadno přechází od ctností k neřestem, od modlitby k rozptýlení, od kostela k zábavám, od trpělivosti k netrpělivosti - všechna tato směs dobra a zla působí ve stvoření neštěstí. Naproti tomu ten, kdo v sobě nechá vládnout mou Vůli, pociťuje pevnost v dobru; cítí, že mu všechny věci přinášejí štěstí a radost. Tím spíše, že všechny věci, které jsme stvořili, v sobě nesou znamení - zárodek radosti a štěstí Toho, kdo je stvořil; a byly námi stvořeny proto, aby všechny přinášely člověku štěstí. Každá stvořená věc má od Nás pověření přinášet stvoření štěstí a radost, které má. Vždyť jakou radost a štěstí nepřináší světlo slunce? Jakou radost člověku nepřináší modré nebe, rozkvetlé pole, šumící moře? Jakou radost člověku nepřináší sladké a chutné ovoce, velmi čerstvá voda a mnoho - mnoho dalších věcí? Všechny stvořené věci říkají člověku svou němou řečí: "Přinášíme ti štěstí, radost našeho Stvořitele. Ale chcete vědět, v kom všechny stvořené věci nacházejí ozvěnu své radosti a štěstí? V tom, v němž nacházejí mou Vůli, která v nich vládne a dominuje, protože ta Vůle, která v nich vládne jako celek, Ta, kterou má sám Bůh, a Ta, která vládne v duši, se spojují a způsobují, že se moře radostí, štěstí a spokojenosti přelévají jedno v druhé. Je to vskutku pravá hostina.

Proto, Má dcero, pokaždé, když se sléváš v Mé Vůli a obcházíš všechny stvořené věci, abys vtiskla svou lásku, svou slávu, své zbožňování každé věci, kterou jsem stvořil, aby tě učinila šťastnou, cítím, jak se ve Mně obnovuje radost, štěstí a sláva jako při aktu, kterým jsme vydali celé Stvoření. Nemůžeš pochopit, jakou hostinu Nám připravuješ, když vidíme tvou malost, která nám v touze obsáhnout vše v Naší Vůli oplácí láskou a slávou za všechny stvořené věci. Naše radost je tak veliká, že vše odkládáme stranou, abychom se mohli těšit z radosti a hostiny, kterou Nám poskytujete. Proto žít v Nejvyšší Vůli je pro Nás i pro duši to největší - je to vylití Stvořitele na stvoření; a když se na ni vylije, dává jí Svůj tvar a dává jí podíl na všech božských vlastnostech tak, že cítíme, jak jsou jí opakovaný Naše skutky, Naše radost, Naše štěstí."

16. dubna 1926

Jak je k životu v Boží vůli zapotřebí plné odevzdanosti v náručí nebeského Otce. Jak "nic" musí odevzdat svůj život "Všemu". Jak je Nebeská maminka pravým obrazem života v Božské vůli.

Cítila jsem se tak velmi malá a neschopná cokoli udělat, a tak jsem si na pomoc zavolala svou Královnu Maminku, abychom společně milovaly, uctívaly, oslavovaly mé nejvyšší a jediné Dobro, pro všechny a ve jménu všech. Mezitím jsem se ocitla v nesmírném světle a celá opuštěná v náručí svého nebeského Otce - ba co víc, tak jsem se s Ním ztotožnila, jako bych s Ním tvořila jednu jedinou věc, a to takovým způsobem, že jsem už necítila svůj vlastní život, ale život Boží. Ale kdo může říci, co jsem prožívala a dělala?

Potom, později, můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra a řekl mi: "Má dcero, vše, co jsi prožila - tvé úplné odevzdání se do náruče našeho nebeského Otce, to, že už necítíš svůj vlastní život - je obrazem života v mé Vůli. Ve skutečnosti, aby v ní žilo stvoření, musí žít více z Boha než ze sebe; ba co víc, 'nic' musí dát život 'Všemu', aby bylo schopno všeho a aby její jednání bylo na vrcholu všech ostatních jednání každého stvoření. Takový byl život mé Božské Maminky. Byla pravým obrazem živého v mé Vůli. Její žití v Ní bylo tak dokonalé, že nedělala nic jiného, než že od Boha neustále přijímala vše, co měla dělat, aby žila v Nejvyšší Vůli. Přijímala tedy úkon nejvyšší adorace, aby se mohla postavit na vrchol každé adorace, kterou byli všichni tvorové povinni konat pro svého Stvořitele. Pravá adorace má totiž život ve Třech božských Osobách. Naše dokonalé souznění, Naše vzájemná láska, Naše jediná vůle tvoří nejhlubší a nejdokonalejší adoraci uvnitř Nejsvětější Trojice. Proto pokud Mě stvoření adoruje, ale její vůle není ve shodě se Mnou, je to marné slovo - nikoli adorace.

Moje Maminka si tedy od Nás vzala všechno, aby se mohla ve všem rozptýlit a postavit se na vrchol každého činu tvora - na vrchol každé lásky, každého kroku, každého slova, každé myšlenky; na vrchol každé stvořené věci. Svůj prvořadý čin umístila na všechny věci, a to jí dalo právo Královně všeho a všech; a ve svatosti, lásce a milosti předčila všechny svaté, kteří byli a budou, i všechny anděly spojené dohromady. Stvořitel se na Ni vylil a dal jí tolik lásky, že měla dost lásky, aby Ho mohla milovat za všechny. Sdělil jí nejvyšší shodu a jedinou vůli tří božských Osob takovým způsobem, že byla schopna zbožňovat za všechny božským způsobem a vynahradiť všechny povinnosti tvorů. Kdyby tomu tak nebylo, nebyla by to pravda, ale jen způsob řeči, že Nebeská Maminka všechny převyšovala ve svatosti a lásce. Kdykoli však mluvíme, jsou to fakta, nikoli slova. Proto jsme v Ní našli všechno; a když jsme našli všechno a všechny, dali jsme jí všechno, čímž jsme jí učinili Královnou a Matkou samotného Jejího Stvořitele.

Nyní, dcero Mé Nejvyšší Vůle, ta, která chce vše, musí vše uzavřít a postavit se na vrchol činů všech, jako prvotní čin. Tak musí být duše na vrcholu každé lásky, uctívání, slávy, každého stvoření. Má Vůle je všechno - proto lze poslání svrchované Královně a vaše nazvat jedním; a vy musíte krok za krokem následovat způsob, jakým Ona sama jednala s Bohem, abyste byli schopni přijmout božský postoj, abyste v sobě měli lásku, která říká láska ke všem, adoraci, která adoruje za všechny, slávu, která se šíří po všech stvořených věcech. Musíte být Naší ozvěnou, ozvěnou Naší nebeské Maminky, protože Ona jediná žila dokonale a plně v Nejvyšší vůli, proto může být vaším průvodcem a působit jako vaše učitelka. Ach, kdybys věděla, s jakou láskou jsem kolem tebe, s jakou žárlivostí nad tebou bdím, aby tvůj život v Mé Věčné Vůli nebyl přerušen. Musíš vědět, že s tebou dělám víc než se svou samotnou Nebeskou Maminkou, protože Ona neměla tvé potřeby, ani žádné sklony či vášně, které by mohly, byť jen trochu, bránit běhu Mé Vůle v Ní. S největší lehkostí se do Ní vléval Stvořitel a Ona do Něho; má Vůle v Ní vždy triumfovala, proto nepotřebovala ani ostruhy, ani napomínání. Naproti tomu u tebe musím použít více pozornosti. Když vidím, že ve vás chce vzniknout nějaká malá vášeň, nějaká malá tendence, a také když by ve vás vaše lidská vůle chtěla mít nějaký vlastní životní akt, musím vás napomenout. Síla mé Vůle musí zůstat v činnosti, aby srazila vše, co v tobě vzniká a co jí nepatří; a moje milost a moje láska musí proudit do té hniloby, kterou lidská vůle stále tvoří, nebo s očekávanými milostmi zabránit tomu, aby se hniloba ve tvé duši tvořila. To proto, že tak milují duši, v níž vládne má Vůle a v níž má Nejvyšší Fiat své pole božského působení - jediný cíl celého Stvoření i samotného Vykoupení - a ona mě stojí tolik, že ji miluji a ona mě stojí víc než celé Stvoření i samotné Vykoupení.

Ve skutečnosti bylo Stvoření počátkem Našeho díla vůči tvorům, Vykoupení bylo prostředkem a Fiat bude cílem; a když jsou díla dokončena, jsou milována více a získávají svou plnou hodnotu. Dokud není dílo dokončeno, je stále co dělat, na čem pracovat, čím trpět, ani nelze vypočítat jeho správnou hodnotu. Když je však dílo dokončeno, zbývá jen vlastnit a těšit se z vykonaného díla; a jeho úplná

hodnota přichází k dovršení slávy toho, kdo jej stvořil. Proto musí být stvoření a vykoupení uzavřeno v Nejvyšším Fiat. Vidíš tedy, kolik Mne stojíš a jak Mne láká tě milovat? Fiat, působící a triumfující ve stvoření, je pro Nás tím největším, protože sláva, kterou jsme ustanovili, aby byla přijata skrze Stvoření, je Nám vrácena a Náš záměr, Naše práva, získávají svou plnou moc. To je důvod Mé pozornosti, vše pro tebe, Mých projevů vůči tobě a Mé lásky k celému Stvoření a Vykoupení, vše soustředěné v tobě - protože v tobě chci vidět triumf Mé Vůle."

18. dubna 1926

Boží Vůle symbolizovaná větrem. Božská Vůle je skladištěm Božích děl a musí být také skladištěm děl tvorů.

Cítila jsem se v sobě celá scvrklá a snažila jsem se splynout se Svatou Božskou Vůlí, běžet spolu s Ní, abych Jí dělala společnost v Jejích dílech a odměnila se Jí alespoň svým malým "Miluji Tě". Zatímco jsem to dělala, můj sladký Ježíš, vycházející z mého nitra, mi řekl: "Má dcero, odvahu, nedbej na svou malost. To, na co musíš dbát, je udržet svou malost v mé Vůli, protože tím, že v ní budeš, se v ní rozpustíš a má Vůle jako vítr vnese svěžest, kterou má, do tvého jednání jako osvěžení pro všechny tvory. Přinese teplý vítr, aby je roznítla mou láskou; přinese studený vítr, aby uhasila oheň jejich vášní; a nakonec přinese vlhký vítr, aby vytvořila vegetaci semene mé Vůle. Zažili jste někdy účinky větru - jak dokáže téměř okamžitě změnit vzduch z teplého na studený, z vlhkého na nanejvýš svěží a chladivý? Má Vůle je víc než vítr a vaše činy v Ní, tím, že ji rozbouří, pohnou větry, které obsahuje, a vyvolávají obdivuhodné účinky. Všechny tyto větry pak spojené dohromady vkládají božský trůn a přinášejí svému Stvořiteli slávu Jeho Vůle působící ve stvoření. Ach, kdyby všichni věděli, co to znamená působit v Nejvyšším Fiat a jaké zázraky obsahuje, všichni by se předháněli v tom, aby v Něm působili.

Hle, Naše Vůle je tak velká, že My sami ji činíme úschovnou Našich děl: do Naší Vůle jsme uložili Stvoření, aby zůstalo stále krásné, svěží, celé, nové, tak jak jsme ho vydali ze svých tvůrčích rukou; do Naší Vůle jsme uložili Vykoupení, aby bylo stále v aktu vykoupení, a mé zrození, můj život, mé utrpení a smrt aby byly stále v aktu zrození, života, utrpení a smrti pro stvoření. Ve skutečnosti jedině Naše vůle má ctnost a moc udržovat vykonané dílo stále v činu a rozmnožovat toto dobro tolikrát, kolikrát člověk chce. Naše skutky by nebyly bezpečné, kdyby nebyly uloženy v Naší Vůli. Je-li tomu tak s Našimi díly, tím spíše by tomu tak mělo být s díly tvorů. Kolika nebezpečím nejsou vystavena, když nejsou uložena v Naší Vůli! Kolika proměnám nepodléhají! Proto je veškerá Naše spokojenost, když vidíme, že stvoření ukládá své skutky do Nejvyšší vůle. Tyto úkony, i když jsou malé, a také maličkosti stvoření konkurují Našim úkonům a My s potěšením vidíme její pracovitost - že aby své maličkosti uložila do bezpečí, ukládá je do Naší Vůle.

Nuže, byla-li Naše Vůle depozitářem Stvoření a Vykoupení, musí také uchovávat depozit Fiat na zemi, jako je tomu v nebi. Zde je důvod mého naléhání, abyste nic nedělali, aniž byste to do Ní uložili. Pokud tento vklad nevytvoříte ze všeho sebe, ze svých drobných činů, a dokonce i ze svých maličností, nemajíce nad sebou Jeho plný triumf, můj Fiat nebude moci uskutečnit své Fiat na zemi tak, jak je v Nebi."

25. dubna 1926

Proudy a vlny lásky mezi Bohem, stvořením a duší, která žije v Boží Vůli. Jak Fiat triumfuje v nebi a vítězí na zemi.

Prožívám nejtrpčí dny kvůli nedostatku mého sladkého Ježíše. Cítím, že dýchám jedovatý vzduch, který by mi stačil ne na jednu, ale na tisíc smrtí. Ale když už se chystám podlehnout pod smrtelnou ranou, cítím vitální a balzamický vzduch Nejvyšší vůle, který mi slouží jako protijed, aby mě nenechal zemřít; a udržuje mě při životě, abych mohla trpět nepřetržitou smrtí pod nevypočitatelnou tíhou nedostatku mého nejvyššího a jediného Dobra. Ach, soukromí mého Ježíše, jak jsi bolestné! Jsi pravým mučednictvím mé ubohé duše! Ó, Nejvyšší Vůle, jak jsi silná a mocná - tím, že mi dáváš život, bráníš mému útěku k nebeské vlasti, abych našla Toho, po němž tolik toužím. Ó, prosím, slituj se nad mým těžkým vyhnáním - slituj se nade mnou, která žiji bez Toho, jenž jediný mi může dát život.

Ale zatímco jsem se cítila zdrcená pod tíhou Jeho nedostatku, můj milovaný Ježíš se pohnul v mém nitru a upřel na mě svůj pohled. Při Jeho soucitném pohledu jsem se cítila obnovena ze smrti do života, a protože jsem konala své obvyklé skutky v Jeho Nejvyšší vůli, řekl mi: "Má dcero, zatímco jsi v Mé Vůli vtiskávala své 'Miluji Tě' všem stvořeným věcem, celé stvoření cítilo, že láska jeho Stvořitele se zdvojnásobuje; a protože stvořené věci nemají rozum, tato láska proudila s podnětem k Tomu, kdo je stvořil. A Nebeský Otec, když vidí, že láska, kterou vydal ve Stvoření, je zdvojnásobena malým novorozencem Jeho Vůle, aby nebyl v lásce překonán, zdvojnásobuje Svou lásku a dává jí proudit přes všechny stvořené věci, aby následovaly stejnou cestu, jakou následovala Jeho malá dcera. Pak všechny tuto lásku soustředí v té, která mu poslala Jeho zdvojenou lásku, a s otcovskou něhou očekává nové překvapení - že Jeho novorozeně opět zdvojnásobí Jeho lásku.

Ach! kdybys znala proudy a vlny lásky, které přicházejí a odcházejí ze země do nebe a z nebe na zem - jak všechny věci stvoření, ačkoli ve své němé řeči a bez intelektu, cítí tuto zdvojenou lásku toho, kdo je stvořil, a té, pro niž byly stvořeny; a všechny zaujímají postoj úsměvu, hodování a nechávají plynout, blahodárné, své účinky vůči tvorům.

Žijící v mé Vůli vše hýbe, vše vkládá a naplňuje dílo Stvořitele ve stvoření. Fiat na zemi, stejně jako je v nebi, má záračnost, tón harmoničtější, charakteristiku krásnější, které se netěší a kterou nemá ani v nebi. Ve skutečnosti v Nebi disponuje záračným Fiat absolutního triumfu, jemuž nikdo nemůže odolat; a veškerá radost v nebeských oblastech pochází z Nejvyššího Fiat. Ale zde ve vyhnání, v hloubi duše, obsahuje zázrak vítězného Fiat a nových vítězství; zatímco v nebi nejsou nová vítězství, protože vše patří Jí. V duši poutníka mé Fiat není absolutní, ale chce, aby duše s Ním působila v Jeho vlastním díle; a tak si libuje v tom, že se projevuje, že jí přikazuje, a dokonce ji prosí, aby s Ním působila. A když se duše odevzdá a nechá se vložit do Nejvyššího Fiat, vznikají tak harmonické tóny, produkované na obou stranách, že se sám Stvořitel cítí rozveselen svými vlastními božskými tóny vycházejícími ze stvoření. Tyto tóny v nebi neexistují, protože nebe není příbytkem skutků, ale požitků. Proto má mé Fiat na zemi tu krásnou vlastnost, že do duše vtiskne své vlastní božské působení a učiní ji opakovatelkou svých děl. V nebi tedy mé Fiat triumfuje a nikdo v nebeských oblastech nemůže říci: 'Zde jsem vykonal dílo, abych dokázal svou lásku, svou oběť Nejvyššímu Fiat. Zde na zemi vítězí, a má-li někdo rád trůn, tím spíše má rád nová vítězství. Vskutku, co by mé Fiat neudělalo, aby si podmanilo jednu duši, aby ji přimělo působit v Jeho vůli? Kolik toho neudělalo a neudělá pro tebe?' "Ne," odpověděl jsem.

Potom se můj sladký Ježíš nechal vidět ukřižovaný a velmi trpěl. Nevěděla jsem, co mám dělat, abych Mu ulevila; cítila jsem se zničená utrpenými strádáními. A Ježíš, který se sňal z kříže, se mi vrhl do náruče a řekl mi: "Pomoz mi uklidnit Boží spravedlnost, protože chce zasáhnout stvoření." Bylo cítit silné zemětřesení, které mohlo způsobit zkázu měst. Zůstala jsem vyděšená, Ježíš zmizel a já se ocitla sama v sobě.

Stvoření a Nebeská Maminka jsou nejdokonalejšími příklady života v Boží vůli. Jak Panna všechny předčila v utrpení.

Říkala jsem si: "Když můj sladký Ježíš mluví o své Vůli, často s ní spojuje svrchovanou Královnu nebes nebo Stvoření. Zdá se, že si tak libuje v tom, když mluví o jednom i druhém, že neustále hledá příležitosti, záminky a prostředky, aby mohl projevit to, co Jeho Nejsvětější Vůle činí jak v Nebeské Mátě, tak ve Stvoření.

Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj milovaný Ježíš se pohnul v mém nitru, celou něhou mě přitiskl k sobě a řekl mi: "Já jsem se na to podívala: "Má dcero, pokud tak učiním, mám k tomu pádné důvody. Musíš vědět, že pouze ve Stvoření a v mé nebeské Mamince zůstala má Vůle vždy neporušená a zachovala si volné pole působnosti. Proto jsem tě musel vyzvat, abys žila v mé Vůli jako jedna z nich, musel jsem ti je nabídnout jako příklad - jako obraz, který máš napodobovat. Abychom tedy mohli konat velké věci tak, aby všichni mohli vnímat toto dobro, ledaže by nechtěli, musí moje Vůle především působit zcela v duši.

Podívejte se na stvoření - jak je v něm má Vůle celá. A protože je celá, zůstává Stvoření stále na svém místě a obsahuje plnost onoho dobra, jímž bylo stvořeno. Proto zůstává stále nové, ušlechtilé, čisté, svěží a může se o dobro, které má, dělit se všemi. Krásné však je, že zatímco se všem dává, nic neztrácí a zůstává stále stejné, tak jak bylo Bohem stvořeno. Co ztratilo slunce tím, že dává zemi tolik světla a tepla? Nic. Co ztratila azurová nebesa tím, že zůstala rozprostřena v atmosféře, nebo země tím, že vyprodukovala tolik a tak rozmanitých rostlin? Nic. A tak je to se všemi věcmi, které jsem stvořil. Ó, jak obdivuhodně zpívá stvoření o Mně ono rčení: "Je věčně starý a věčně nový". Má Vůle ve stvoření je tedy středem života, je plností dobra, je řádem a harmonií; udržuje všechny věci na místě, které chce. Kde najdete krásnější příklad, dokonalejší obraz života v mé Vůli, když ne ve Stvoření? Proto tě vyzývám, abys žila uprostřed stvořených věcí jako jejich sestra, aby ses naučila žít v Nejvyšší Vůli a abys i ty zůstala na místě, které chci já, abys v sobě dokázala uzavřít plnost dobra, kterou v tobě chce uzavřít má Vůle, aby si z tohoto dobra mohl vzít ten, kdo ho chce. A protože jsi obdařena rozumem, musíš je všechny překonat a odměnit svého Stvořitele láskou a slávou za každou stvořenou věc, jako by všechny byly obdařeny rozumem. Tak budeš náhradou za celé stvoření a stvoření ti bude zrcadlem, v němž se můžeš odrážet, abys kopírovala živé v mé Vůli, takže se nesmíš pohnout z místa. Bude vaším průvodcem a učitelem, který vám bude dávat nejvyšší a nejdokonalejší lekce v žití v mé Vůli.

Ale ta, která všechny převyšuje, je má Nebeská Maminka. Ona je novým nebem, nejplodnějším sluncem, nejjasnějším měsícem, nejkvětnatější zemí; Ona vše uzavírá - vše v sobě. Jestliže každá stvořená věc v sobě uzavírá plnost svého vlastního dobra přijatého Bohem, moje Maminka uzavírá všechna dobra dohromady, protože, jelikož je obdařena rozumem a moje Vůle žila celá v Ní, plnost milosti, světla, svatosti rostla v každém okamžiku. Každý Její čin byl sluncem a hvězdou, které v Ní utvářela má Vůle. Tak překonala celé stvoření a má Vůle, celá a trvalá v Ní, vykonala největší věc a podnikla vytuženého Vykupitele. Proto je moje Maminka Královnou uprostřed Stvoření - protože všechno překonala a moje Vůle v Ní našla potravu svého rozumu, díky kterému v Ní žije jako celistvá a trvalá. Panovala nejvyšší shoda, držely se za ruku, nebylo jediného vlákna Jejího Srdce, slova či myšlenky, nad nimiž by moje Vůle neměla svůj Život. A co by božská Vůle nedokázala? Dokáže všechno. Neexistuje síla, která by jí chyběla, nebo věc, kterou by nedokázala. Proto lze říci, že moje Maminka udělala všechno; a všechno, co všichni ostatní dohromady nedokázali ani nedokážou, udělala Ona sama.

Proto se nediv, když ti budu ukazovat na Stvoření a na Svrchovanou Královnu, protože ti musím ukázat na nejdokonalejší příklady, v nichž má moje Vůle věčný život a nikdy nenašla překážku na poli

svého božského působení, aby mohla provozovat věci hodné Sama sebe. Má dcero, chceš-li, aby mé Nejvyšší Fiat vládlo tak, jak to činí v nebi - což je to největší, co nám pro lidská pokolení zbývá udělat - , nechť má má Vůle v tobě místo svrchované a žije jako celistvá a trvalá. Nestarej se o nic jiného, ať už o svou neschopnost, okolnosti nebo nové věci, které mohou kolem tebe vzniknout, protože jak v tobě vládne má Vůle, budou sloužit jako surovina a potrava, aby se mé Fiat mohlo naplnit."

Potom jsem si říkala: "Je pravda, že moje Královna Maminka přinesla největší oběť, jakou nikdo jiný nepřinesl - to znamená, že ani nechtěla poznat svou vlastní vůli, ale jen vůli Boží; a skrze to přijala všechny bolesti, všechny strasti, až po hrdinství oběti, když obětovala svého vlastního Syna, aby splnila Nejvyšší Vůli - ale jakmile tuto oběť přinesla, všechno, co potom vytrpěla, bylo důsledkem jejího prvního činu. Ani Ona nemusela bojovat jako my, za různých okolností, při nepředvídaných setkáních, při nečekaných ztrátách... Je to neustálý boj, až nám krvácí srdce ze strachu, že bychom mohli podlehnout své vlastní bojovné lidské vůli. Kolik pozornosti je třeba věnovat tomu, aby si Nejvyšší vůle vždy udržela své čestné místo a nadřazenost nad vším; a mnohdy je tento boj krutější než samotná bolest.

Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj milovaný Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, mýlíš se. Maximální oběť mé Maminky nebyla jen jedna, ale byly tak velké a tak mnohé - neboť tolik, kolik bylo bolestí, bolestí, okolností a setkání, jimž byla vystavena Její i moje existence. Bolesti se v Ní vždy zdvojnásobovaly, protože moje bolesti byly Její - víc než Její vlastní bolesti. Kromě toho moje moudrost neměnila směr s mou Maminkou; při každé bolesti, kterou měla přijmout, jsem se Ji vždy ptal, zda ji chce přijmout, abych slyšel, jak se mi v každé bolesti, v každé okolnosti, a dokonce v každém úderu Jejího srdce opakuje ono "Fiat". To "Fiat" mi znělo tak sladce, jemně a harmonicky, že jsem ho chtěl slyšet opakovat v každém okamžiku Jejího života. Proto jsem se Ji vždycky ptal: "Maminko, chceš to udělat? Chceš trpět tuto bolest? A Mé Fiat by Jí přinášelo moře dober, která obsahuje, a dávalo by Jí pochopit intenzitu bolesti, kterou přijímá. Toto pochopení, skrze božské světlo, toho, co měla krok za krokem vytrpět, Jí poskytlo takové mučednictví, které nekonečně převyšovalo boj, který vytrpí tvorové. Ve skutečnosti, protože v Ní chybělo sémě hříchu, chybělo i sémě boje, a tak si má Vůle musela najít jiný prostředek, aby v utrpení nebyla horší než ostatní tvorové, protože tím, že měla podle spravedlnosti získat právo Královně bolesti, měla v utrpení předčít všechny tvory dohromady.

Kolikrát jsi to sama nezažila - že zatímco jsi v sobě necítila žádný boj, jak by ti má Vůle dala pochopit bolesti, které ti působila, zůstávala jsi zkamenělá intenzitou bolesti; a zatímco jsi byla v této bolesti nezničitelná, byla jsi maličkým beránkem v mé náruči, připraveným přijmout ještě další bolesti, kterým by tě má Vůle chtěla podrobit. Ach, netrpěla jsi snad víc než v samotném boji? Boj je znamením prudkých vášní, zatímco má Vůle, přináší-li utrpení, dává neohroženost; a s vědomím intenzity bolesti dává člověku takové zásluhy, jaké může dát jen božská Vůle. Proto stejně jako jedná s vámi - že ve všem, co od vás chci, se vás nejprve ptám, zda to chcete, zda to přijímáte -, tak jsem jednal i se svou Maminkou. To proto, aby oběť byla stále nová a aby mi dávala příležitost rozmlouvat s tvorem, být s ním, a aby má Vůle měla v lidské vůli své pole božského působení."

Nyní, když jsem psala to, co je napsáno výše, nemohla jsem pokračovat, protože mou mysl odcizil mým smyslům krásný a harmonický zpěv, doprovázený zvukem, který jsem nikdy předtím neslyšela. Tento zpěv přivolával pozornost všech a harmonizoval s celým Stvořením a s Nebeskou vlastí. To vše píši proto, abych byl poslušná. Když jsem ten zpěv poslouchala, můj Ježíš mi řekl: "Má dcero, slyš, jak je to krásné! Tento zvuk a zpěv je nový chvalo zpěv, který vytvořili andělé jako poctu, slávu a čest spojení Boží vůle s tvou lidskou vůlí. Radost celého nebe a celého stvoření je tak veliká, že ji nedokážou zadržet, hrají a zpívají." A tak jsem se na ni podívala. Poté, co to řekl, jsem se ocitla sama v sobě.

1. května 1926

Jak ten, kdo žije v Boží Vůli, je živěn Božím dechem, zatímco ten, kdo v ní nežije, je vetřelcem a uzurpátorem Božích dober a dostává je jako almužnu. Božská Vůle má nepřetržitý pohyb, který se nikdy nezastaví.

Cítala jsem se celá ponořená do Nejvyšší Vůle a můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra, pevně mě k sobě přitiskl, přiložil svá ústa k mým rtům a poslal mi svůj všemohoucí dech. Ale kdo může říci, co jsem cítila uvnitř sebe? Ten dech pronikl hluboko do mých nejintimnějších vláken; zcela mě naplnil, až jsem už necítila svou malost, svou existenci, ale jen Ježíše v sobě. Poté, co několikrát zopakoval tento akt, kdy mi poslal svůj dech, protože se zdálo, že není spokojen, pokud mě nevidí zcela naplněnou tímto božským dechem, mi řekl: "Má dcero, protože ses narodila v mé Vůli, je nutné, správné a slušné, abys v ní žila, rostla a byla živena a abys získala výsady pravé dcery mé Vůle. Nesmí se v tobě objevit žádná cizí vlastnost ani nic, co nepatří k mé Vůli. Proto z tvé fyziognomie, z tvých způsobů, z tvé mluvy, a dokonce i ze způsobu, jakým miluješ a modlíš se, musí být poznat, že jsi dcerou mé Vůle. Vidíš tedy, jak tě miluji a s jakou žárlivostí tě chovám a živím? Samotným svým dechem, protože jen můj dech může uchovat, celý a trvalý, Život mé Vůle v tom, kdo musí žít v mé Vůli. A tak onen dech, který jsem s takovou láskou vypustil ze svých ňader při stvoření člověka, abych do něj vlil svou podobu, vlévám i nadále do duše, která žije v mé Vůli, aby tvořila mé pravé obrazy a velké předobrazy, které jsem ustanovil, aby tvořily ve Stvoření, a pro které byly všechny věci stvořeny.

Proto tolik toužím po té, která žije v Mé Vůli, protože ona jediná Mě nenechá zklamaného v záměru Stvoření. Jedině ona se bude po právu těšit z věcí Mnou stvořených, protože jelikož je Má Vůle sjednocena s její, to, co je mé, je i její a po právu může říci: 'Nebesa, slunce, země a všechny ostatní věci jsou mé. Proto se z nich chci těšit a také vzdávat čest té Nejvyšší Vůli, která je stvořila a která ve mně vládne.' A tak se stala mou Vůlí. Na druhé straně duše, v níž má Vůle nevládne, nemá na ně právo, a pokud je užívá, je uzurpátorkou, protože jí nepatří - je vetřelcem do mých statků; a protože má dobrota je veliká, nechávám ji jich užívat jako almužnu, ale ne právem. Proto se mnohokrát živly vyloží na člověka, k jeho škodě - protože na to nemá právo, a to, co mu z věcí země zbývá, je almužna, kterou mu posílá Stvořitel. Ale ten, kdo žije v Mé Vůli, je jako královna uprostřed Stvoření a Já mám velkou radost, když vidím, jak vládne uprostřed Mých statků."

Poté jsem pokračovala v modlitbě a můj sladký Ježíš se vrátil a zviditelnil se dvěma prameny světla vycházejícími z Jeho Nejsvětějších rukou. Jeden z nich sestoupil nad mou ubohou duši a díky zařízení, které bylo vytvořeno v Ježíšových rukou, při sestupu opět vystoupil. Zdálo se, že je to nepřetržitý proud, který zatímco klesal, stoupal vzhůru. Ježíš byl uprostřed těchto světelných pramenů celý nadšený a byl celý pozorný, aby jeden z nich zůstal celý soustředěný ve mně. Pak mi řekl: "Má dcero, tento pramen světla, který sestupuje z mých rukou, je má Vůle, která sestupuje z nebe a razí si cestu do duše, aby v ní vykonala to, co chce. Toto působení mé Vůle tvoří druhý pramen světla, který skrze mé ruce opět stoupá k Nebi, aby přinesl naplnění mé Vůle od stvoření k Věčnému Stvořiteli. Zatímco však stoupá, zároveň opět sestupuje zdvojená, aby pokračovala ve svém božském působení ve stvoření. Má Vůle má nepřetržitý pohyb - nikdy se nezastaví. Kdyby se Její pohyb mohl zastavit, což nelze, přestal by život celého Stvoření - Slunce, hvězdné nebe, rostliny, voda, oheň, tvorové - všichni by se proměnili v nic. Proto je má Vůle svým nepřetržitým pohybem životem každé stvořené věci, vše

poutá, je víc než vzduch, který svým dechem způsobuje, že všechny věci, které vyšly z Našich rukou, dýchají, rozvíjejí se a vegetují.

Pohled' tedy, jakou urážkou jsou stvoření, protože ačkoli je má Vůle životem všeho a středem všech věcí a bez Ní by neexistovalo nic a žádné dobro, nechtějí uznat Její vládu ani Její život, který v nich proudí. Proto ta, která v sobě a ve všech věcech uznává Život mé Vůle, je triumfem Naší Vůle a vítězstvím Našich vítězství; je odměnou Naší Lásky k Našemu neustálému pohybu. Naše Vůle spojuje tuto bytost s celým stvořením a nutí ji konat všechno dobro, které koná sama Moje Vůle. Všechno je tedy její; a Já ji miluji natolik, že bez ní nejsem schopen udělat nic, protože na základě Mé Vůle máme stejný život, stejnou lásku, jeden jediný tlukot srdce a jeden jediný dech." A zatímco to říkal, vrhl se mi do náruče, jako by omdlel láskou, a zmizel.

3. května 1926

Jak jen v Boží Vůli je modlitba univerzální. Jak Božská Vůle, bilokalizující (existující na dvou místech současně), vládne v duši jako ve svém vlastním příbytku. Božská Vůle má nadřazenost nad Božským bytím a je vládkyní všech božských vlastností.

Chystala jsem se podle svého obvyklého způsobu splynout se svatou Božskou Vůli a řekla jsem: "Nejvyšší Veličenstvo, přicházím ve jménu všech, od prvního až po posledního člověka, který bude na zemi existovat, abych Ti vzdala všechny pocty, poklony, chvály a lásku, kterou Ti každý tvor dluží, a abych Ti odčinila všechny hříchy, za všechny a za každý hřích." A tak jsem si řekla: "Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne. Zatímco jsem to říkala, můj milovaný Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, tento způsob modlitby je pouze z mé vůle, protože On jediný může říci: 'Přicházím ve jménu všech před Nejvyšší Velebností'. Ve skutečnosti On se svou vševidoucí a nesmírnou silou vidí všechno a objímá všechny, takže může říci - ne jako způsob řeči, ale ve skutečnosti: 'Přicházím ve jménu všech, abych pro Tebe udělal vše, co Ti stvoření dluží'. Žádná lidská vůle nemůže říci - ve skutečnosti: "Přicházím ve jménu všech". To je znamení, že v tobě vládne má vůle."

Zatímco to říkal, můj Ježíš se dál hlasitě modlil. Následovala jsem Ho a společně jsme se ocitli před Nejvyšším Majestátem. Ó, jak krásné bylo modlit se s Ježíšem. Všechny věci byly vloženy do Jeho slov a činů; a protože Jeho Vůle byla všude a v každé stvořené věci, bylo slyšet, jak se všude opakují Jeho stvořitelská slova, Jeho adorace a vše, co koná. Cítila jsem, jak se ještě zmenšuji, když jsem byla spolu s Ježíšem; celá jsem žasla a On dodal: "Má dcero, nediv se; to je Má Vůle, která bilokovala, zatímco vládla v Bohu, zároveň vládla v duši; a svými božskými cestami se v ní modlila, milovala a působila. Je tedy nemožné, abychom se netěšili, nemilovali, nenaslouchali Naší Vůli bilokované ve stvoření; naopak, Ona sama nám přináší, jakoby na klíně, Naši radost, štěstí a lásku, které se přelily z Našeho lůna v Našem díle "ad extra" - ve Stvoření. Opakuje pro Nás svátek, obnovuje v Nás radost, kterou jsme pociťovali při stvoření tolika krásných věcí, hodných Nás. Jak nemilovat tu, která Nám dává příležitost bilokovat Naší Vůli tím, že Ji v sobě nechává vládnout, aby Nám vzdávala božskou lásku, obdiv a slávu?

Proto je život v Mé Vůli zázrakem zázraků, protože vše je ve Vůli, jak pro Boha, tak pro stvoření. Kolik věcí bychom mohli udělat, ale protože je nechceme, neděláme je. Když něco chceme, jsme celá láska, celá síla, všechny oči, ruce a nohy, zkrátka celá Naše bytost je soustředěna v tom činu, který chce Naše Vůle vykonat. Na druhé straně, když Naše Vůle nechce, žádný z Našich atributů se nepohne; zdá se, že nemají život pro nic, co Naše Vůle nechce dělat. Naše Vůle tedy drží nadvládu - panství nad Naším Bytím a je vládkyní všech Našich atributů. Proto to největší, co jsme mohli

stvoření dát, byla Naše Vůle, a v ní jsme soustředili celé Naše Bytí. Může být láska intenzivnější, zázrak senzačnější než tento? Ba co víc, jakkoli můžeme stvoření dát, zdá se Nám to být ničím v porovnání s tím, když jí dáme Naši Vůli, která v ní vládne a dominuje. Ve skutečnosti to ostatní, co jí můžeme dát, jsou plody Našich skutků, Naše panství; zatímco tím, že jí dáváme Naši Vůli, to nejsou plody, ale Náš samotný život a Naše samotné panství. Co má větší hodnotu: plody, nebo život? Určitě život, protože tím, že dáváme Život Naší Vůli, dáváme s ním i pramen všech Našich dober; a ten, kdo má pramen dober, nepotřebuje plody. I kdyby Nám stvoření dalo všechno nebo přineslo největší oběti, ale nedalo Nám svou malou vůli, aby nechalo vládnout Naši, stejně by Nám nedalo nic. Ba co víc, když věci nevznikají z Naší vůle, jakkoli mohou být skvělé, pohlížíme na ně jako na věci pro Nás cizí - jako na věci, které Nám nepatří."

Přemýšlela jsem o tom, co mi Ježíš řekl, a řekla jsem si: "Je to všechno možné? Že Božská vůle dosáhne bodu bilokalizace, aby vládla ve stvoření jako ve Svém vlastním příbytku - ve Svém božském lůně?" "Ne," odpověděl jsem. A Ježíš dodal: "Má dcero, víš, jak se to děje? Představ si malou a chudou chatrč, v níž chce přebývat král, uchvácený láskou k ní. Z nitra té chatrče tedy zaznívá hlas krále, z ní vycházejí jeho příkazy i jeho skutky. Uvnitř chatrče jsou pokrmy vhodné k nasycení krále a křeslo hodné krále, na němž může sedět. Král tedy nezměnil nic z toho, co se hodí k jeho královské osobě; změnil pouze své sídlo - z královského paláce si z vlastní vůle a s největším potěšením vybral chatrč. Malá chatrč je duše; král je má Vůle. Kolikrát neslyším hlas mé Vůle, která se modlí, mluví, učí, v malé chatrči tvé duše? Kolikrát nevidím, jak z ní vycházejí má díla a já vládnu, oživuji a zachovávám všechny stvořené věci z tvé malé chatrče? Má vůle nebere ohled na tvou malost - naopak, má ji velmi ráda; to, co hledá, je absolutní vláda, protože díky absolutní vládě může dělat, co chce, a umístit, co se jí zlíbí."

6. května 1926

Jak ti, kdo žijí v Boží vůli, jsou v Božích očích první a tvoří Jeho korunu. Božská Vůle spojuje všechny, kdo v ní žijí, a činy v ní konané v jeden jediný čin. Původ toho, kdo v Ní žije, je věčný.

Splývala jsem ve Svaté Boží Vůli podle svého obvyklého způsobu a prosila jsem Nebeskou Maminku, aby byla se mnou a podala mi ruku, abych vedena Ní mohla svému Bohu oplatit veškerou lásku, uctívání a slávu, kterou Mu každý dluží. Zatímco jsem to říkala, můj milovaný Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, musíš vědět, že první před Nejvyšším Veličenstvem jsou ti, kteří žili v Mé Vůli a kteří nikdy neodešli z Mé Vůle. Moje Maminka přišla na svět po čtyřech tisících letech, ale v Božích očích přišla dříve než Adam. Její činy, Její láska, jsou v prvním pořadí tvorů, proto Její činy přicházejí před všechny činy tvorů, protože Ona byla Bohu nejbližší, byla s Ním spojena nejtěsnějšími pouty svatosti, sjednocení a podobnosti. Tím, že žila v Naší Vůli, staly se Její skutky neoddělitelnými od Naší, a protože jsou neoddělitelné, jsou tyto skutky nejbližší, jako něco přirozeného Jejímu Stvořiteli. V Naší Vůli neexistuje "před" a "po", ale vše je prvním činem. Proto ta, která žije v Naší Vůli, i kdyby přišla jako poslední, přichází vždy před vším. Nebude se tedy posuzovat doba, ve které duše vyšly na světlo času, ale to, zda v nich byl Život Mé Vůle jako střed života, vládl a vládne ve všech jejich činech, stejně jako vládne a vládne v lůně Božství. Ti budou první; jejich skutky vykonané v Naší Vůli se povznesou nad všechny skutky ostatních tvorů a všichni zůstanou pozadu; proto budou tyto duše Naší korunou.

Hle, jak jsi v Mé Vůli volala Mou Maminku, aby Mi oplatila lásku, klanění a slávu, Má Vůle spojila vás dvě dohromady a láska, sláva a klanění, které vykonala Svrchovaná Královna, se staly tvými činy; a ty se staly činy Mé Maminky. Má Vůle vše spojila; jedno se stalo neoddělitelným od druhého a já jsem ve vás slyšel hlas své Maminky - Její lásku, Její adoraci, Její slávu; a ve své Mamince jsem slyšel váš

hlas, jak Mě milujete, adorujete, oslavujete. Jak šťastný jsem se cítil, když jsem v dceři našel a slyšel Maminku a dcera v Mámě! Má Vůle sjednocuje všechny a všechno. Nebyl by to pravý život v Mé Vůli ani dílo Mé Vůle, kdyby Ona nesoustředila vše, co jí patří, a všechna Svá věčná díla v duši, která v ní žije, v níž má Svě království a vládu. Kdyby tomu tak nebylo, Království mé Vůle by bylo rozdělené Království - což nemůže být, protože má Vůle spojuje všechna svá díla dohromady a činí z nich jeden jediný čin. A i když se říká, že Ona tvoří, Ona vykupuje, Ona posvěcuje a tak dále, jsou to účinky tohoto jediného aktu, který nikdy nemění Svě působení. Proto je původ té, která žije v mé Vůli, věčný - neoddělitelný od jejího Stvořitele a od všech, v nichž má má Vůle své království a svou vládu."

10. května 1926

Tak jako je slunce životem celé přírody, je Boží Vůle životem duše. Účinky východu Slunce Božské Vůle v duši. Nesčetné bilokalizace a nepřetržitý průběh Slunce Božské Vůle v činech stvoření.

Moje ubohá mysl plavala v nesmírném moři Věčné Vůle a můj sladký Ježíš mě přenesl mimo sebe, do úkonu, v němž Slunce vycházelo. Jaké okouzlení, vidět zemi, rostliny, květiny, moře, jak procházejí takovou proměnou! Všechny se osvobodily od noční můry, která je tísnila; všechny povstaly k novému životu, který jim dalo světlo, a získaly svou krásu a rozvoj, který jim světlo a teplo daly, aby mohly růst. Světlo jako by je vzalo za ruku, když do nich investovalo, aby dalo rostlinám plodnost a květům barvu; aby svým světlem rozptýlilo stíny temnoty z moře a dalo mu stříbřité odstíny. Ale kdo může říci, jaké všechny účinky vyvolalo sluneční světlo, když investovalo do celé země a vše zahalilo svým světelným rouchem? Byl bych příliš dlouhý, kdybych chtěl vše popsat.

Když jsem to viděla, řekl mi můj milovaný Ježíš: "Má dcero, jak krásný je východ slunce. Jak proměňuje celou přírodu; a tím, že ji proměňuje ve své vlastní světlo, dává každé věci účinky potřebné k tomu, aby vydávala dobro, které obsahuje. Ale aby se tak stalo, musí do nich světlo investovat, dotknout se jich, formovat je, proniknout do nich tak hluboko, aby jim dalo doušky světla, aby do nich vlilo život dobra, které musí produkovat. Kdyby se tedy rostliny, květiny, moře nenechaly investovat světlem, světlo by pro ně bylo jako mrtvé a zůstaly by v noční můře temnoty, která by jim sloužila jako hrob, který by je pohřbil. Ctností temnoty je dávat smrt, ctností světla je dávat život. Kdyby tedy nebylo světla slunce, na němž jsou všechny stvořené věci závislé a z něhož všechny dostávají život, nebylo by na zemi nic dobrého - naopak, byla by děsivá a hrůzná na pohled. Proto je život na zemi vázán na světlo.

Nuže, má dcero, slunce je symbolem mé Vůle a ty jsi viděla, jak krásný a okouzující je jeho východ nad zemí, kolik účinků vyvolává, kolik různých barev, kolik krásy, kolik proměn dokáže jeho světlo způsobit a jak toto slunce tam bylo umístěno svým Stvořitelem, aby dalo život, růst a krásu celé přírodě. Jestliže tedy toto dělá slunce, aby plnilo svůj úřad, který mu byl svěřen Bohem, mnohem více to dělá Slunce mé vůle, které bylo dáno člověku, aby do něj vlilo život jeho Stvořitele. Ó, o kolik okouzující a krásnější je východ Slunce mé Vůle nad stvořením. Tím, že na ni buší, ji jeho světlo proměňuje a dává jí různé barvy krásy jejího Stvořitele. Tím, že do ní investuje a formuje ji, proniká do ní a dává jí doušky Božského života, aby mohla růst a vytvářet účinky dober, která Život jejího Stvořitele obsahuje. Nuže, co by se stalo se Zemí bez Slunce? Mnohem ošklivější a děsivější by byla duše bez Mé Vůle. Jak by se rozkládala od svého původu! Jak ji noční můra vášní a neřestí více než temnota nutí umírat a připravuje hrob, v němž ji pohřbí. Viděli jste však, že sluneční světlo může působit dobro, nakolik se rostliny, květiny a ostatní věci nechají dotýkat a investovat světlem a zůstávají s otevřenými ústy, aby přijímaly doušky života, které jim slunce dává. Tak je tomu i s mou vůlí. Může vykonat tolik dobra, může vnést tolik krásy a Božského života, nakolik se duše nechá

dotýkat, investovat, formovat rukama světla mé Vůle. Pokud se duše tomuto světlu vydá v plen, zcela se mu odevzdá, má Nejvyšší Vůle vykoná největší zázrak Stvoření - Božský Život ve stvoření.

Ach! kdyby slunce mohlo odrazem svého světla vytvořit tolik jiných sluncí na každé rostlině, v mořích, na horách, v údolích - jaké krásnější kouzlo, jaká zářivější krása, kolik dalších divů by nebylo v řádu přírody? Co však nedělá slunce, to dělá má Vůle v duši, která v ní žije a která zůstává s otevřenými ústy jako malý kvítek, aby přijímala doušky světla, které jí má Vůle dává, aby v ní tvořila život božského Slunce. Proto buď pozorná, přijímej v každém okamžiku tyto doušky světla mé Vůle, aby v tobě mohla vykonat největší zázrak - aby má Vůle měla ve stvoření svůj Božský život."

Poté jsem říkala svému nejvyššímu a jedinému Dobru: "Má Lásko, spojuji svou inteligenci s tvou, aby mé myšlenky měly život v tvé, a rozptylující se ve tvé Vůli, mohly proudit přes každou myšlenku tvora. A povstávající společně před naším Nebeským Otcem, přineseme Mu pocty, podřízenost a lásku každé myšlenky tvora a budeme podněcovat, aby všechny stvořené inteligence byly znovu uspořádány a sladěny se svým Stvořitelem. A totéž platí o Ježíšových pohledech, o jeho slovech, o jeho skutcích, o jeho krocích, a dokonce i o tlukotu jeho srdce. V Ježíši jsem se cítila celá proměněná, a to takovým způsobem, že jsem se jakoby ve hře nacházela ve všem, co můj Ježíš dělal a dělá pro obnovení slávy Otce, a v dobru, které podnítl pro stvoření. Jeho dílo bylo jedno s mým - jedno láska, druhé vůle. A můj sladký Ježíš dodal: "Má dcero, jak krásná je modlitba, láska, dílo stvoření v mé Vůli! Její skutky jsou naplněny celou božskou plností. Jejich plnost je taková, že objímají všechno a všechny - dokonce i samotného Boha. Hle, po celou věčnost budou tvé myšlenky vidět v mých, tvé oči, tvá slova v mých, tvé skutky a kroky v mých, tlukot tvého srdce tepající v mém, protože jedna je Vůle, která nám dává život, jedna láska, která nás pohání, která nás postrkuje a která nás nerozlučně spojuje.

Proto Slunce mé Vůle nekonečným a překvapivějším způsobem převyšuje Slunce přítomné v atmosféře. Podívejte se na ten velký rozdíl: slunce stvořené Bohem, zatímco buší do země, investuje do ní, vytváří obdivuhodné a nesčetné účinky, ale neodchází od svého zdroje. Sestupuje dolů, stoupá vysoko, dotýká se hvězd, ale plnost světla zůstává stále v jeho sféře; jinak by nemohlo investovat do všeho své světlo, vždy stejně. Přes to všechno však sluneční světlo neproniká do nebes, aby investovalo do Božího trůnu, aby proniklo do samotného Boha a učinilo své světlo jedním s nedostupným světlem Nejvyšší bytosti; nemůže investovat ani do andělů, svatých či nebeské Maminky. Na druhou stranu, když Slunce mé Vůle vládne v duši celou svou plností, jeho světlo proniká všude - do srdcí a myslí tvorů, kteří žijí dole na zemi. Co však překvapí, je to, že stoupá vysoko, že investuje do celého Stvoření a přináší polibek světla Nejvyšší Vůle Slunci, hvězdám, nebesům. Božská Vůle, která vládne ve Stvoření, a Slunce Božské Vůle, které vládne v duši, se setkávají, líbají se, milují se a činí se šťastnými. A zatímco zůstává ve Stvoření - protože Slunce mé Vůle za sebou nic nenechává, ale všechno s sebou přináší -, proniká do nebes, investuje do všech, do andělů, do svatých, do svrchované Královny; všem dává svůj polibek, dává nové radosti, novou spokojenost, novou lásku. Ale to není všechno. Mocně se vlévá do lůna Věčného. Božská Vůle bilokovaná ve stvoření líbá, miluje, zbožňuje Vůli panující v samotném Bohu; přivádí k Němu všechny a všechno, a když se do sebe ponoří, znovu se zvedá, aby následovala Svou cestu. Ve skutečnosti, protože plnost Slunce Věčné Vůle je v duši, je jí toto Slunce k dispozici, a jak vyzařuje své činy, miluje, modlí se, napravuje atd. toto Slunce pokračuje ve svém běhu, aby všem poskytlo překvapení svého světla, své lásky, svého života. A tak zatímco toto Slunce Věčné Vůle vychází a sleduje Svou cestu, aby vykonalo Svůj západ v lůně Božství, jiné Slunce vychází, aby následovalo Svou cestu a zahalilo vše, dokonce i Nebeskou Vlast, aby pak mělo Svůj zlatý západ v lůně Nejvyššího Majestátu. Tak je bilokalit Mé Vůle nespočet; toto Slunce vychází při každém činu stvoření vykonaném ve Slunci Nejvyšší Vůle - což se neděje se Sluncem přítomným v atmosféře, které je vždy jedno a nemnoží se. Ó, kdyby Slunce

mělo tu ctnost, že by mohlo tolikrát vystupovat, kolikrát vykoná svou dráhu nad Zemí - kolik sluncí by tam nahoře nebylo vidět? Jaké kouzlo, kolik dalších statků by země nedostala? Kolik dober by tedy neudělala duše, která žije zcela v mé Vůli, kdyby dala svému Bohu příležitost, aby bilokoval svou Vůli, aby mu dovolila opakovat divy, které může dělat jen Bůh?" Po těchto slovech zmizel a já jsem se ocitla sama v sobě.

13. května 1926

V plnění povinností je svatost. Obraz toho, kdo působí pro lidské účely, a toho, kdo působí, aby plnil Boží Vůli. Jak je náš Pán tlukotem srdce celého stvoření.

Prováděla jsem svou obvyklou adoraci k mému ukřižovanému Ježíši a při modlitbě jsem cítila, jak je mi můj sladký Ježíš nablízku. Hodil mi ruku kolem krku, pevně mě k sobě přitiskl a zároveň mi umožnil spatřit mého posledního zesnulého zpovědníka[1]. Zdálo se mi, že ho vidím zamyšleného, celého vzpomínajícího, ale aniž by mi něco řekl. Můj Ježíš se na něj podíval a řekl mi: "Má dcero, tvůj zpovědník přede mnou našel velké věci, protože když se chtěl ujmout nějakého úřadu, závazku, nic nezanedbal, aby tento úřad přesně splnil. Byl nanejvýš pozorný, přinášel velké oběti, a kdyby to bylo nutné, byl by se dokonce odhodlal položit vlastní život, aby byl jeho úřad přesně splněn. Měl obavu, že kdyby ve svěřeném díle nepůsobil tak, jak se na jeho úřad sluší a patří, mohl by sám být překážkou právě svěřeného díla. To znamená, že si vážil mých prací a přikládal jim správnou hodnotu a svou pozorností přitahoval milost, která byla potřebná k naplnění jeho úřadu. To se nemusí zdát jako tak velká věc - ale spíše je to všechno. Když je totiž člověk povolán k nějakému úřadu a plní povinnosti, které k němu patří, znamená to, že to dělá pro Boha; a v plnění povinností je svatost. Přišel tedy přede mne s plněním svých povinností, které mu byly svěřeny - jak bych ho nemohl odměnit tak, jak si zaslouží?"

Zatímco to Ježíš říkal, zpovědník jako by se ponořil do hlubšího rozjímání a na jeho tváři se odráželo Ježíšovo světlo, ale neřekl mi ani slovo. Pak Ježíš pokračoval ve své řeči: "Má dcero, když člověk zastává nějaký úřad a udělá chybu nebo nedbá na povinnosti, které jeho úřad vyžaduje, může způsobit velké potíže. Představ si někoho, kdo má úřad soudce, krále, ministra nebo starosty. Pokud udělá chybu nebo nedbá na své povinnosti, může způsobit zkázu rodin, měst, a dokonce i celých království. Kdyby tato chyba, tato nepozornost pocházela od soukromé osoby, která daný úřad nezastává, nezpůsobila by tolik problémů. Proto chyby v úřadech mají větší váhu a způsobují vážnější následky. Když tedy povolám zpovědníka, abych mu svěřil úřad, a v tomto úřadě mu svěřím své dílo, pokud nevidím pozornost a plnění jeho povinností vztahujících se k tomuto úřadu, nedávám mu ani potřebnou milost, ani dostatek světla, aby pochopil celou důležitost mého díla; nemohu mu ani důvěřovat, protože vidím, že si neváží díla, které jsem mu svěřil. Má dcero, pokud někdo vykonává svůj úřad přesně, znamená to, že ho vykonává pro naplnění Mé Vůle; pokud však někdo činí jinak, znamená to, že ho vykonává pro lidské účely - a kdybys znala rozdíl mezi oběma....".

Mezitím jsem před sebou uviděl dvě osoby. Jeden z nich pokračoval ve sbírání kamenů, starých hadrů, rezavého železa, kusů hlíny - všech věcí, které jsou těžké a nemají velkou hodnotu. Chudák, namáhal se a potil pod tíhou toho smetí; tím spíše, že mu neposkytovalo hodnotu potřebnou k ukojení hladu. Druhý pokračoval ve sbírání diamantových zrněk, malých drahokamů a drahokamů - všech věcí, které jsou velmi lehké, ale mají nevyčísitelnou hodnotu. Můj sladký Ježíš dodal: "Ten, kdo stále sbírá odpadky, je obrazem toho, kdo jedná pro lidské účely. To, co je lidské, vždy nese váhu hmoty. Ten druhý je obrazem toho, kdo působí, aby plnil Boží vůli. Jaký je mezi nimi rozdíl! Diamantová zrnka jsou mé pravdy - poznání týkající se mé Vůle, která, posbíraná duší, pro ni tvoří tolik diamantů. Nuže, pokud někdo ztratí nějaké to smetí nebo je nesebere, nezpůsobí téměř žádnou škodu; pokud

však ztratí nebo nesebere jedno z těchto drobných diamantových zrněk, způsobí velkou škodu, protože mají nevyčísitelnou hodnotu a váží tolik, kolik může vážit Bůh. A pokud se ztratí kvůli někomu, kdo má úřad je sbírat, jaký účet bude muset skládat, když způsobil ztrátu zrnka nekonečné hodnoty, které mohlo přinést kdoví kolik užitku ostatním tvorům?"

Poté do mě můj sladký Ježíš vložil své Srdce, dal mi pocítit jeho tlukot a řekl mi: "Má dcero, já jsem tlukot srdce celého stvoření. Kdyby chyběl tlukot mého srdce, chyběl by život všem stvořeným věcem. Nyní tolik miluji tu, která žije v mé Vůli, že nevím, jak být bez ní, a chci, aby spolu se mnou dělala vše, co dělám. Budeš tedy tlouci spolu se Mnou a mezi mnoha výsadami, které ti dám, ti dám i výsadu tlukotu srdce všeho stvoření. V tlukotu srdce je život, pohyb a teplo, a tak budeš se Mnou a budeš všemu dávat život, pohyb a teplo." "Ať je to cokoli," řekla jsem. Když to říkal, cítila jsem, jak se ve všech stvořených věcech hýbu a hmatám, a Ježíš dodal: "Ta, která žije v Mé Vůli, je ode Mne neoddělitelná a nevím, jak být bez její společnosti. Nechci být izolován, protože společnost činí díla, která člověk koná, příjemnějšími, rozkošnějšími, krásnějšími. Proto je pro Mne tvá společnost nezbytná, abych prolomil svou izolaci, v níž Mne ostatní tvorové opouštějí."

15. května 1926

Rozmanitost svatosti a krásy v duších, které žijí v Boží vůli. Jak se v lidské přirozenosti zahálí celý řád a rozmanitost stvoření.

Přemýšlela jsem: "Kdyby se stvoření nevzdálilo od Nejvyšší Vůle, jedna by byla svatost, jedna krása, jedna věda, jedna světlo, a pro všechny by bylo stejné poznání našeho Stvořitele. Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj milovaný Ježíš - a zdá se mi, že On sám dává v mé mysli vzniknout těmto myšlenkám, některým pochybnostem a obtížím, aby měl příležitost ke mně promluvit a působit jako můj Učitel - mi řekl: "Já vím: "Má dcero, mylíš se. Má moudrost by se nepřizpůsobila tomu, aby utvářela jen jednu svatost, jen jednu krásu nebo aby všem sdělovala jen jednu vědu a stejné poznání o Mně. Tím spíše, že díky nejvyšší shodě mezi mou vůlí a vůlí tvorů by království mé vůle mělo volné pole působnosti. Proto by všichni byli svatí, ale jeden odlišný od druhého - všichni krásní, ale různí, jeden krásnější než druhý. A podle svatosti každého z nich jsem měl předávat odlišnou vědu; a s touto vědou by někteří poznali jednu vlastnost svého Stvořitele více, jiní jinou. Musíte vědět, že kolik toho můžeme stvoření dát, tolik si bere jen malé kapky svého Stvořitele, tak velká je vzdálenost mezi Stvořitelem a stvořením; a My máme vždy nové a jiné věci, které můžeme dát.

A kromě toho, protože stvoření bylo Námi stvořeno, abychom se v něm mohli těšit, kde by byla Naše radost, kdybychom ve stvoření utvořili jen jednu svatost nebo dali jen jednu krásu a jen jedno poznání Našeho nepochopitelného, nesmírného a nekonečného Bytí? Naše moudrost by se nudila, kdyby dělala jen jednu věc. Co by se řeklo o Naší moudrosti, lásce a moci, kdybychom při stvoření této pozemské zeměkoule stvořili jen nebe, zemi nebo jen moře? Jaká by byla Naše sláva? Místo toho mnohost tolika věcí, které jsme stvořili, ačkoli opěvuje moudrost, lásku a moc, vypovídá také o rozmanitosti svatosti a krásy, v níž měli vzniknout tvorové, z lásky k nimž byli stvořeni. Hle, obloha posetá hvězdami je krásná, ale krásné je i slunce, ačkoli se od sebe liší a obloha vykonává jeden úřad, slunce jiný. Moře je krásné, ale krásná je i rozkvetlá země, výška hor, rozloha rovin, ačkoli krásy a úřady jsou mezi nimi odlišné. Zahrada je krásná, ale kolik je v ní druhů rostlin a krás? Je tam drobná kytka, krásná ve své malosti; je tam fialka, růže, lilie - všechny jsou krásné, ale odlišné barvou, vůní, velikostí. Je tam malá rostlinka i nejvyšší strom... Jaké kouzlo je zahrada vedená zkušeným zahradníkem!

Nuže, má dcero, i v řádu lidské přirozenosti se najdou tací, kteří svou posvátností a krásou předčí nebe; někdo slunce, někdo moře, někdo rozkvetlou zemi, někdo výšku hor, někdo drobnou květinu, někdo malou rostlinku a někdo nejvyšší strom. A i kdyby člověk od mé vůle odstoupil, rozmnožím věky tak, aby v lidské přirozenosti byl všechn řád a mnohost stvořených věcí a jejich krása - a aby ji dokonce překonal ještě obdivuhodnějším a okouzlejícím způsobem."

18. května 1926

Stejně jako Panna musela obsáhnout všechno a vykonat úkony všech, aby získala vytouženého Vykupitele a počala ho, stejně tak musí ten, kdo má získat Nejvyšší Fiat, obsáhnout všechno a odpovédět za všechno. Luisa cítí tíhu své odpovědnosti; Ježíš ji uklidňuje.

Splynula jsem se Svatou Boží Vůlí a poté, co jsem obešla všechny stvořené věci, abych vtiskla své "Miluji Tě", aby mé "Miluji Tě" zaznělo všude a nade vším, abych se odvděčila svému Ježíši za Jeho velkou lásku, jsem dospěla k tomu bodu, kdy se odvděčím svému Bohu za všechnu lásku, kterou měl při aktu početí v lůně Nebeské Maminky. V tu chvíli můj milovaný Ježíš vyšel z mého nitra a řekl mi: "Má dcero, aby Mě, Věčné Slovo, mohla počít, byla má nerozlučná Maminka Nejvyšším Majestátem obohacena moří milosti, světla a svatosti. A vykonala tolik a tolik skutků ctnosti, lásky, modlitby, touhy a vroucích vzdechů, že to předčilo veškerou lásku, ctnosti a skutky všech generací, které byly potřebné k získání vytouženého Vykupitele. Když jsem tedy ve svrchované Královně viděl úplnou lásku všech tvorů a všechny skutky potřebné k tomu, aby si zasloužila, aby Slovo bylo počato, našel jsem v Ní odplatu za lásku všech, obnovenou Naši slávu, všechny skutky vykoupěných, a dokonce i těch, kterým mělo mé Vykoupení sloužit jako odsouzení kvůli jejich nevděčnosti. Tehdy se má láska projevila naposledy a já jsem byl počat. Proto je pro Ni právo na jméno Matka přirozené - je posvátné, protože tím, že zahrnula všechny činy generací a všechny nahradila, jako by je všechny vysvobodila k novému životu ze svého mateřského lůna.

Nyní musíš vědět, že když konáme Naše díla, musíme dát tolik lásky, světla a milosti bytosti, která je vyvolena a které je dílo svěřeno, aby nám byla schopna dát veškerou odměnu a slávu za dílo, které jí bylo svěřeno. Naše moc a moudrost by se neukládaly do banky tvora od samého počátku Našeho díla, jako by se chystaly zkrachovat. Naše dílo musí být v bezpečí ve stvoření, které je povoláno jako prvotní akt, a My musíme shromáždit všechny úroky a slávu odpovídající Našemu dílu, které jí bylo svěřeno. A i kdyby Naše dílo bylo později předáno ostatním tvorům a kvůli jejich nevděčnosti hrozilo, že selže, bylo by to pro Nás snesitelnější, protože ta, které bylo na počátku svěřeno, Nám umožnila shromáždit všechny úroky místo selhání ostatních tvorů. Proto jsme Jí všechno dali a všechno od Ní přijali: aby celý kapitál Vykoupení zůstal neporušen a skrze Ni byla dovršena Naše sláva a oplacena Naše láska. Kdo je moudrý člověk, který by od samého počátku vkládal svůj kapitál do banky, která se chystá zkrachovat? Nejprve se ujistí a pak svůj kapitál svěří. Může se však stát, že později zkrachuje, ale to mu nemůže způsobit vážnou škodu, protože si svůj kapitál již vynahradil díky mnoha získaným úrokům. Jestliže tak činí člověk, mnohem více tak činí Bůh, jehož moudrost je nepochopitelná. A nešlo jen o nějaké dílo nebo o malý kapitál, ale o velké dílo Vykoupení a o všechny náklady nekonečné a nevyčíslitelné hodnoty Věčného Slova. Bylo to jedinečné dílo, ani nové sestoupení Věčného Slova na zem se nemohlo opakovat. Proto jsme jej museli uložit do bezpečí u Nebeské svrchované Paní. A protože jsme Jí svěřili všechno - dokonce i samotný Život Boha -, musela se jako Naše důvěryhodná za všechno zodpovídat a stát se garantem a tím, kdo je za tento Božský život, který Jí byl svěřen, zodpovědný - což skutečně učinila.

Nyní, má dcero, to, co jsem dělal a chtěl od své Nebeské Maminky ve velkém díle Vykoupení, chci dělat s tebou ve velkém díle Nejvyššího Fiat. Dílo Nejvyššího Fiat je dílo, které musí zahrnovat vše -

Stvoření, Vykoupení i Posvěcení. Je to základ všeho, je to život, který ve všem proudí a vše v sobě uzavírá. Protože nemá počátek, je počátkem všech věcí a koncem a naplněním Našich děl. Hleď tedy: kapitál, který ti chceme svěřit, je bujný - nevypočítal jsi ho. Ale víš, co je to, co ti svěřujeme v Nejvyšším fiat? Svěřujeme ti celé stvoření, veškerý kapitál Vykoupení a kapitál Posvěcení. Má Vůle je univerzální a ve všech věcech byla provozovatelem. Je tedy správné, aby to, co jí náleží, bylo svěřeno tobě. Chtěli byste snad Mou Vůli bez Jejích skutků? Nevíme, jak dát Náš Život bez Našich skutků a Našeho zboží - když dáváme, dáváme všechno. A stejně jako jsme darováním Slova nebeské Královně v Ní soustředili všechna Jeho díla a Jeho statky, stejně tak ti darováním Naší Nejvyšší Vůle, vládnoucí a panující v tobě, dáváme všechna díla, která k Ní patří. Proto ti dáváme tolik milostí, vědomostí a schopností - aby Nejvyšší Fiat od samého počátku netrpěl žádným selháním. A ty, když Ho umístíš do bezpečí, Mu musíš dát odměnu lásky a slávy celého Stvoření, Vykoupení a Posvěcení. Tvůj úkol je velký - je univerzální a musí zahrnovat všechny a všechno, a to tak, že pokud by Naše Vůle, sdělená ostatním tvorům, utrpěla nějaké selhání, musíme v tobě najít náhradu za prázdnotu ostatních. A když ji v sobě bezpečně umístíš a dáš Nám lásku, slávu a všechny úkony, které by pro Nás měli ostatní tvorové vykonat, Naše sláva bude vždy úplná a Naše láska si vybere svůj spravedlivý úrok. Tak budeš i ty Naším důvěryhodným, odpovědným za svěřenou ti Boží Vůli a Jejím garantem."

Když to Ježíš říkal, zmocnil se mě takový strach. Pochopila jsem celou tíhu své odpovědnosti a ze silného strachu, že bych mohla ohrozit nic menšího než celou tíhu a dílo Boží Vůle, jsem řekla: "Má Lásko, děkuji Ti za tolik Tvé dobroty vůči mně, ale cítím, že to, co mi chceš dát, je příliš mnoho. Cítím nekonečnou tíhu, která mě drtí, a moje malost a neschopnost nemá sílu ani schopnosti. Protože se obávám, že bych se Ti mohla znelíbit a že bych nebyla schopna vše obsáhnout - jdi k nějakému jinému stvoření, schopnějšímu, aby celý tento kapitál Tvé Nejvyšší vůle byl bezpečnější a Ty jsi mohl obdržet všechny úroky odpovídající tak velkému kapitálu. Nikdy jsem o tak velké odpovědnosti nepřemýšlela, ale teď, když mi to dáváš pochopit, cítím, že mé síly selhávají, a obávám se své slabosti. A Ježíš, přitisknuv mě k sobě, aby mě zbavil strachu, který mě drtil, dodal: "Má dcero, odvalu, neboj se. To tvůj Ježíš ti chce dát příliš mnoho. Nemám snad já svobodu dát, co chceš? Chceš snad klást meze mému kompletnímu dílu, které ti chceš svěřit? Co bys řekla, kdyby Moje Nebeská Maminka chtěla přijmout Mne, Věčné Slovo, ale bez Jeho statků a bez úkonů, které byly nutné k tomu, aby Mě mohla počít? Byla by to pravá láska a pravé přijetí? Určitě ne. Chtěla bys tedy Mou Vůli bez Jejích dober a bez úkonů, které se na ni hodí?"

Nyní, abys odstranila tento strach, musíš vědět, že vše, co jsem ti řekl - tedy tento kapitál tak velký - je již v tobě. Poté, co jsem tě přiměl, aby sis osvojila praxi dávat Mi odměnu za slávu a lásku celého stvoření, Vykoupení a Posvěcení, přiměl tě, abys objímala všechno a všechny, a poté, co jsem viděl, že mi snadno přicházejí odpovídající úroky - teprve potom jsem ti chtěl s větší jasností sdělit, jak velký kapitál mé Vůle ti byl svěřen, abys poznala, jak velké dobro máš, a když ho poznáš, abych ti podepsal listinu o svěřeném kapitálu a také ti vystavil potvrzení o úrocích, které mi dáváš. Kdybys to nevěděla, nemohla by být vyhotovena ani listina o kapitálu, ani potvrzení o úrocích. Zde je tedy nutnost vám to oznámit. Ostatně, proč se bojíš až tak, že Mě chceš poslat k jinému stvoření? Což nemáš v sobě lásku, která říká: "Miluji Tě za všechny a za všechno", a pohyb, který Mi oplácí pohyb všech, a který ve všem, co děláš, objímá všechny, aby Mi odevzdal úkony, modlitby, slávu a odplatu všech jako v jednom jediném objetí? Když už to děláte, proč se bojíte?"

V tu chvíli jsem kolem sebe viděla další duše. Ježíš k nim přistoupil a všechny je zkontroloval, zdálo se, že se jich dotýká, aby zjistil, zda při Jeho doteku vyjde pohyb Jeho Božského života - ale nic nevyšlo. Pak se vrátil ke mně, vzal mou ruku a pevně ji stiskl. Při Jeho doteku ze mě vyšlo světlo a Ježíš, celý spokojený, mi řekl: "Toto světlo je pohyb Božského života v tobě. Šel jsem k ostatním

tvorům, jak jsi viděla, ale svůj pohyb jsem nenašel. Jak tedy mohu svěřit velký kapitál své Vůle? Proto jsem si vybral tebe, a to stačí. Buď pozorná a neboj se."

23. května 1926

Božská Vůle je semenem života, a kamkoli vstoupí, plodí život a svatost. Stejně jako měla svůj čas Panna, má svůj čas i ten, kdo má podnítit Nejvyšší FIAT.

Doprovázela jsem svého sladkého Ježíše v Jeho bolestné agónii v zahradě, zvláště když se na Jeho Nejsvětější Lidství vyložila veškerá tíha našich hříchů, až Ho to přimělo prolít živou krev. Ach, jak ráda bych Mu ulevila od tak mučivých bolestí. A zatímco jsem soucítila s celou Jeho bytostí, On mi řekl: "A protože Mé Lidství neznalo jiný život než život Mé Božské Vůle, jak se na Mne hrnuly hříchy, Moje Vůle Mi dala pocítit zřetelnou smrt za každý hřích. Mé Lidství sténalo pod bolestí skutečné smrti, kterou Mi dávala má Nejvyšší Vůle; ale právě nad touto smrtí, kterou Mi dávala tato Božská Vůle, nechala znovu povstat nový život milosti pro tvory. A tak ať je tvor jakkoli zlý a špatný, má-li to štěstí, že do sebe nechá vstoupit jediný úkon mé Vůle, a to i v okamžiku smrti, protože má Vůle je život, zasévá do duše semeno života. A protože má toto semeno života, je velká naděje, že duše může být zachráněna, protože moc mé Vůle bude dbát na to, aby tento její úkon života, který vstoupil do duše, nezahynul a neproměnil se ve smrt. Ve skutečnosti má má Vůle moc dát smrt, ale má Vůle sama a všechny její činy jsou nedotknutelné a nepodléhají žádné smrti. Nuže, jestliže jeden jediný úkon mé Vůle obsahuje sémě života, jaké štěstí bude mít ten, kdo do své duše zahrne ne jeden jediný úkon, ale nepřetržitě úkony mé Vůle? Takové stvoření obdrží nejen semeno, ale plnost života, a svou svatost umístí do bezpečí."

Potom už má ubohá mysl bloudila ve svaté Boží Vůli a konala v ní obvyklé úkony. Zdálo se mi, že všechno je moje, a jak jsem obcházela všechny stvořené věci, abych všude vtiskla své "Miluji Tě", svou adoraci, své "Sláva mému Stvořiteli", získala jsem nové poznání o tom, co Bůh pro stvoření učinil a jak moc nás miloval. Zdálo se, že Nejvyšší Vůle si libuje v tom, že mi dává poznat nová překvapení své lásky, abych mohla sledovat její činy, aby mi dala právo vlastnit to, co vzešlo z její stvořitelské vůle. Má maličkost bloudila uprostřed Jeho nesmírných dober. Mezitím můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra a řekl mi: "Má dcero, když moje Královna Maminka vyšla na denní světlo, všichni se k Ní obrátili a jako by měli jeden jediný pohled, všichni žáci hleděli na Tu, která měla osušit jejich slzy tím, že jim přinesla Život vytouženého Vykupitele. Celé stvoření se soustředilo v Ní a cítilo se poctěno, že může poslouchat Její přání. Samotné Božství bylo celé pro Ni a celé se na Ni zaměřovalo, aby Ji připravilo a s překvapivými milostmi v Ní zformovalo prostor, do něhož mělo sestoupit Věčné Slovo, aby na sebe vzalo lidské tělo. Kdyby v Nás nebyla přítomna ctnost, že zatímco působíme, jednáme nebo hovoříme s jedním stvořením, nezanedbáváme ostatní, všichni by Nám řekli: "Nechte nás všechny stranou, myslete na tuto Pannu; dejte - soustřeďte všechno do Ní, aby Ona nechala přijít Toho, do něhož jsou vloženy naše naděje, náš život, všechno naše dobro. Proto lze dobu, v níž svrchovaná Královna vyšla na světlo světa, nazvat dobou mé Maminky.

Tento čas, má dcero, lze nazvat tvým časem. Všichni jsou obráceni k tobě; slyším hlas všech, jako by to byl jeden jediný, jak mě prosí, naléhají na mě, aby má Vůle nad tebou znovu získala svá absolutní božská práva, aby do tebe, nabyvši své naprosté vlády, mohla vlévat všechnu plnost dober, kterou si stanovila dát, kdyby stvoření od mé Vůle neustoupilo. Tak se k tobě obrací celé nebe, nebeská Maminka, andělé a svatí - ti všichni jsou obráceni k vítězství mé Vůle, protože jejich sláva v nebi nebude úplná, pokud má Vůle nebude mít svůj úplný triumf na zemi. Vše bylo stvořeno pro úplné naplnění Nejvyšší Vůle, a dokud se nebe a země nevrátí do tohoto kruhu Věčné Vůle, pociťují svá díla, svou slávu a blaženost jakoby poloviční, protože nenaleznuvši své úplné naplnění ve Stvoření,

nemůže Božská Vůle dát to, co si předsevzala dát - tedy plnost svých dober, svých účinků, radostí a štěstí, které obsahuje. Proto po nich všichni touží; Má Vůle Sama je celá pro tebe a zamýšlí se nad tebou; nezadržuje nic z milostí, světla a všeho, co je třeba, aby v tobě vytvořila největší zázrak, který je Jejím naplněním a jejím úplným triumfem. Co myslíš, že je větší zázrak: že malé světlo zůstává uzavřeno ve slunci, nebo že slunce zůstává uzavřeno v malém světle?"

A já: "Bylo by jistě podivuhodnější, kdyby malé světlo uzavřelo slunce; a skutečně se mi zdá nemožné, že by se to mohlo stát. A Ježíš: "A já se ptám, co se stalo s tím světlem? "Co je nemožné pro stvoření, je možné pro Boha. Malé světlo je duše a má Vůle je slunce. Nuže, má Vůle musí dát malému světlu tolik, aby z něj mohla vytvořit kruh a být v něm uzavřena. A protože přirozeností světla je šířit své paprsky všude, přičemž zůstává v triumfu uvnitř tohoto kruhu, bude šířit své božské paprsky, aby dalo Život mé Vůli všem. To je zázrak všech zázraků, po němž touží celé nebe. Proto dejte široké pole mé Vůli - nebraňte se ničemu, aby to, co bylo ustanoveno Bohem v díle Stvoření, mohlo dojít svého naplnění."

27. května 1926

Boží Vůle zahaluje vše a všechny do jednoty svého Světla. Jak celé Stvoření disponuje jednotou a člověk, který musí žít v Božské Vůli, také disponuje touto jednotou.

Prováděla jsem své obvyklé úkony v Nejvyšší Vůli a mou malou bytost obklopilo nepřístupné světlo; jako by mi zpřítomnilo všechna díla mého Stvořitele a já jsem měla "miluji Tě" pro každou stvořenou věc, pohyb pro každý pohyb, klanění a "děkuji Ti" vděčnosti za celé Stvoření. Pochopila jsem však, že to bylo samo světlo, které mi podávalo ono "miluji Tě" pro každou věc, onen pohyb, onu adoraci; byla jsem jen kořistí tohoto světla, zatímco mě zvětšovalo, zmenšovalo a dělalo si s mou malostí, co chtělo. A když jsem byla v tomto stavu, byla jsem smutná, protože jsem neviděla svého sladkého Ježíše, a říkala jsem si: "Ježíš mě opustil a já v tomto požehnaném světle nevím, kam mám obrátit své kroky, abych ho našla, protože člověk nevidí ani kde začíná, ani kde končí. Ó, svaté světlo, dovol mi najít Toho, který je celým mým životem - mým nejvyšším Dobrem. Ale zatímco jsem se vylévala kvůli bolesti z nedostatku Ježíše, celého Dobra, On vyšel z mého nitra a se vši něhou mi řekl: "Má dcero, proč se bojíš? Já tě neopouštím, spíše je to Má Nejvyšší Vůle, která Mě v tobě zastihuje. Světlo Mé Vůle je nekonečné, nekonečné - Jeho hranice nelze nalézt, ani kde začíná, ani kde končí. Na druhou stranu mé Lidství má své hranice, své meze, a proto, protože mé Lidství je menší než má Věčná Vůle, zůstávám v ní zahalen a jakoby zastíněn; a zatímco jsem s tebou, dávám pole působnosti své Vůli, těším se z jejího božského působení v malosti tvé duše a připravuji ti novou lekci, abych ti stále více a více zjevoval zázraky své Nejvyšší Vůle. Proto, když v ní plaveš, buď si jista, že jsem s tebou; ba co víc, to, co děláš, dělám spolu s tebou, a abych jí poskytl úplné pole působnosti, zůstávám jakoby skrytý v tobě, abych se těšil z jejích plodů.

Nyní, má dcero, musíš vědět, že pravé světlo není oddělitelné. Podívej: Slunce, které je v atmosféře, má také tuto výsadu a disponuje jednotou světla; světlo je ve své sféře tak zhuštěné, že neztrácí ani jeden atom; a i když sestupuje dolů a naplňuje světlem celou zemi, světlo se nikdy neodděluje. Je v sobě tak kompaktní, jednotné, neoddělitelné, že nikdy neztrácí nic ze svého slunečního světla; natolik, že dohromady šíří své paprsky a všude rozptyluje temnotu ze země, a dohromady stahuje své světlo a nezanechává ani stopy po svých atomech. Kdyby bylo sluneční světlo dělitelné, jak dlouho by bylo Slunce chudé na světlo, nemělo by už sílu osvětlovat celou Zemi. Člověk by mohl říci: "Rozdělené světlo - zpusťšená země.". Slunce tedy může zpívat vítězně a díky jednotě svého světla disponuje veškerou svou silou a účinky; a jestliže se zemi dostává tolika obdivuhodných a nesčetných účinků, až lze slunce nazvat životem země, vše pochází z jednoty světla, které má a které po tolika

staletích neztratilo ani jediný atom světla, jež mu bylo svěřeno Bohem, a proto je vždy vítězné, majestátní a pevné a vždy stabilní ve svém světle, když zpívá chválu triumfu a slávy věčného světla svého Stvořitele.

Nuže, má dcero, slunce je symbolem mé Věčné Vůle, a jestliže tento symbol má jednotu světla, mnohem více má moje Vůle, která není symbolem, ale skutečností světla, zatímco slunce lze nazvat poupětem nedostupného světla mé Vůle. A viděli jste její nesmírnost a to, jak člověk nevidí světelnou kouli jako slunce, ale rozlehlost, takovou, že lidské oko nemůže dospět k tomu, aby vidělo, kde končí a kde začíná. Přesto je celá tato nekonečnost světla jediným aktem Věčné Vůle. Celé toto nestvořené světlo je tak zhuštěné, že se stává neoddělitelným, nedělitelným; a tak více než slunce disponuje věčnou jednotou, v níž je založen triumf Boha a všech Našich děl. Nuže, tento triumf jednoty Nejvyšší vůle, střed jejího příbytku, jejího trůnu, je středem Nejsvětější Trojice. Z tohoto božského středu vycházejí její nejplodnější paprsky, které investují celou nebeskou vlast; všichni svatí a andělé jsou investováni jednotou mé Vůle, všichni přijímají její nesčetné účinky a unášejí je všechny k sobě, činí z nich jednu jedinou jednotu s nejvyšší jednotou mé Vůle. Tyto paprsky investují celé stvoření a tvoří jeho jednotu s duší, která žije v mé Vůli. Hle: jednotu tohoto světla mé Vůle, která sídlí ve středu Tří božských Osob, je již v tobě pevně zakotvena; tak je jedno světlo a čin, jedna je Vůle. Nyní, když konáš své úkony v této jednotě, jsou již začleněny do tohoto jediného úkonu středu a Božství je již s tebou a koná to, co konáš. Nebeská Maminka, Svatí a Andělé a celé Stvoření - ti všichni v chóru opakují váš čin a pociťují účinky Nejvyšší Vůle. Sledujte - naslouchejte dosud nevidanému zázraku onoho jediného činu, který naplňuje nebe i zemi, kdy sama Trojice sjednocuje Sebe se stvořením a staví Sebe jako prvotní čin činu stvoření."

V tu chvíli jsem viděla věčné světlo, které ve mně utkvělo, a slyšela jsem chór celého nebe a celého stvoření v jeho němé řeči. Kdo však může říci, co všechno a jak jsem pochopila jednotu světla Nejvyšší vůle? Ježíš dodal: "Má dcero, aby byl každý skutek dobrý a svatý, musí jeho původ pocházet od Boha, a - hle, pro duši, která žije v mé Vůli, v jednotě tohoto světla, její klanění, její láska, její pohyb a vše, co může vykonat, začíná od Božské Trojice. Původ svých činů tedy dostává od samotného Boha, a zde je vidět, že její adorace, její láska, její pohyb jsou tou samou adorací, kterou mají mezi sebou Tři božské Osoby, tou samou vzájemnou láskou, která panuje mezi Otcem, Synem a Duchem Svatým, a její pohyb je tím věčným pohybem, který nikdy nepřestává a dává pohyb všemu. Jednota tohoto světla dává všemu společné; cokoli činí Bůh, činí duše, a cokoli činí duše, činí Bůh - Bůh svou vlastní ctností, duše díky jednotě světla, které ji obklopuje. Proto je zázrak života v mé vůli zázrakem samotného Boha - je to prvotní zázrak, zatímco všechny ostatní zázraky, všechny ostatní skutky, dokonce i dobré a svaté, zůstávají zastíněny - mizí před skutky konanými v jednotě tohoto světla. Představte si slunce, jak šíří své paprsky v jednotě svého světla a zasahuje celou zemi; a pak tvory, jak před planoucí světlo slunce staví všechna světla, která existují v nízkém světě - elektrické světlo, soukromá světla. Kolik by jich tam chtěli postavit, jejich světlo by bylo před sluncem vždycky skrovné, skoro jako by neexistovalo, a nikdo by všech těch světel nepoužíval, aby dal světlo svým krokům, aby mohl chodit, svým rukám, aby mohl pracovat, svým očím, aby mohl vidět, ale všichni by používali slunce; a všechna ta světla by zůstala nečinná, aniž by někomu přinesla užitek.

Taková jsou všechna ostatní díla, která nejsou konána v jednotě světla mé Vůle. Jsou to malá světla před velkým sluncem, kterých si člověk téměř nevšimne. Avšak právě tato světla, která jsou zbytečná, která nepůsobí žádným dojmem a nečiní dobro, když je slunce přítomno, jakmile slunce zmizí, získávají svou malou hodnotu, konají své malé dobro, jsou světlem v temnotě noci, slouží dílu člověka. Nikdy však nejsou sluncem a nemohou konat velké dobro, které může konat slunce. Přesto bylo účelem stvoření, aby poté, co všechny věci vyšly z jednoty tohoto světla Nejvyššího Fiat, všechny zůstaly v jeho jednotě. Jenže stvoření tento záměr nechtělo uzнат, vyšlo z jednoty světla slunce mé

Vůle a omezilo se na to, že o účinky tohoto světla prosilo, téměř jako země prosí slunce o svou vegetaci a vývoj semen, která skrývá ve svém lůně. Jaký žal, má dcero - snížit se z krále na žebráka a žebrat od těch, kteří mu měli být k službám."

Celý utrápený a zarmoucený Ježíš mlčel a já jsem pochopila všechn smutek, který ho pronikal. Cítila jsem v sobě Jeho zármutek, který pronikal hluboko do nejhlubších vláken mé duše. Chtěla jsem však Ježíše za každou cenu rozveselit, a tak jsem se vrátila ke svým obvyklým úkonům v jednotě s Jeho vůlí, protože jsem věděla, že On snadno přechází od smutku k radosti, když se moje malost ponoří do nepřístupného světla Jeho vůle. A Ježíš miloval spolu se mnou a láska uzdravila Jeho smutek. Pak se vrátil ke své řeči: "Má dcero, protože tě vychovávám ve Svě Vůli, prosím tě, nechť mi nikdy dát tento smutek, tak pronikavý, že vystupuji z jednoty světla Nejvyššího Fiat. Slib Mi - přísahej, že budeš vždycky novorozencem Mé Vůle." A já: "Má Lásko, utěš se, slibuji - přísahám; a Ty mi musíš slíbit, že mě budeš stále držet ve svém náručí a ponořenou ve své Vůli. Nesmíš mě nikdy opustit, chceš-li, abych byla stále, stále malou dcerou Tvé Vůle, neboť se chvěji a bojím se sama sebe; tím spíše, že čím více mluvím o této Nejvyšší Vůli, tím více cítím, že nejsem dobrá, a nicota mého nic dává o sobě více vědět.

A Ježíš s povzdechem dodal: "Má dcero, to, že více pociťuješ svou nicotu, neodporuje životu v mé Vůli, naopak, je to tvoje povinnost. Všechna má díla jsou tvořena nad nicotou, a proto může Vše činit, co chce. Kdyby slunce mělo rozum a někdo se ho zeptal: "Co dobrého děláš? Jaké jsou tvé účinky? Kolik světla a tepla obsahuje?"; odpovědělo by: "Nic nedělám, jen vím, že světlo, které mi dal Bůh, je vloženo do Nejvyšší vůle, a já dělám, co chce Ona. Rozšiřuji se tam, kam Ona chce, a působím účinky, které Ona chce; a zatímco toho tolik dělám, zůstávám stále ničím a vše ve mně koná Boží Vůle. Totéž platí pro všechny mé ostatní skutky - veškerá jejich sláva spočívá v tom, že zůstávají ve své nicotě, abych mohl celé pole odevzdat své Vůli a nechat ji působit. Jenže člověk se chtěl obejít bez Vůle svého Stvořitele, chtěl nechat působit svou nicotu, domnívaje se, že je v něčem dobrý; a Vše, cítící se umístěno po nicotě, vyšlo z člověka, který se z nadřazeného všemu snížil na podřazeného všemu.

Nechť je tedy tvá nicota vždy vydána na milost Mé Vůli, chceš-li, aby v tobě působila jednota Jejím světla a povolala záměr Stvoření zpět k novému životu."

31. května 1926

Rozdíl mezi tím, kdo žije v Boží Vůli, a tím, kdo je na ni rezignovaný a podřízený. Ten první je Slunce, ten druhý je Země, která žije z účinků Světla.

Světlo Božské Vůle mě stále obklopuje; a moje malá inteligence, zatímco plave v nesmírném moři tohoto světla, může jen stěží pojmut několik kapek světla a několik malých plamínek z tolika pravd, poznání a štěstí, které toto nekonečné moře Věčné Vůle obsahuje. A mnohokrát nemohu najít ta správná slova, abych tu trošku světla přenesla na papír; říkám málo ve srovnání s tím, kolik toho vynechávám, protože moje malá a ubohá inteligence si bere tolik, kolik mi stačí k naplnění - zbytek musím vynechat. Stává se to jako s člověkem, který se ponoří do moře: celý se namočí, všude na něm teče voda a možná i v jeho útrokách; ale když vystupuje z moře, kolik ze vší té mořské vody si nese s sebou? Velmi málo - vskutku téměř nic ve srovnání s vodou, která zůstává v moři. A tím, že byl v moři, může snad říci, kolik vody, kolik druhů ryb a jejich množství je v moři? Jistě ne; bude však schopen hovořit o tom mále, co z moře viděl. Taková je moje ubohá duše.

Když jsem pak byla v tomto světle, můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra a řekl mi: "Má dcero, toto je jednota světla mé Vůle, a abys ji stále více milovala a více se v ní utvrzovala, chci ti sdělit velký rozdíl, který existuje mezi tím, kdo žije v mé Vůli, v jednotě tohoto světla, a tím, kdo rezignuje a podřizuje se mé Vůli. Abyste to dobře pochopili, uvedu vám přirovnání ze slunce, které je tam na obzoru. Slunce, které je na nebeské klenbě, rozprostírá své paprsky po povrchu země. Podívejte se: mezi zemí a sluncem je jakási dohoda - slunce se dotýká země a země přijímá světlo a dotek slunce. Nuže, tím, že země přijímá dotek světla, podřizuje se slunci, přijímá účinky, které světlo obsahuje, a tyto účinky přetvářejí tvář země; díky nim se opět zelená, kvete - rostliny se rozvíjejí, plody dozrávají a mnoho dalších zázraků, které lze na tváři země pozorovat, vždy vznikají díky účinkům obsaženým ve slunečním světle. Slunce však tím, že dává své účinky, nedává své světlo; naopak, žárlivě zachovává svou jednotu a jeho účinky nejsou trvalé, a proto člověk vidí ubohou zemi, tu celou rozkvetlou, tu celou obnaženou - mění se téměř v každém ročním období a prochází neustálými mutacemi. Kdyby Slunce dávalo Zemi účinky a světlo, Země by se proměnila ve Slunce a už by nemusela o účinky prosit, protože by se tím, že by v sobě obsahovala světlo, stala majitelkou zdroje účinků, které Slunce obsahuje.

Taková je nyní duše, která rezignuje a podřídí se mé Vůli: žije z účinků v ní obsažených. Nevlastní světlo, nevlastní ani zdroj účinků obsažených ve Slunci Věčné vůle, a proto vypadá téměř jako země - tu bohatá na ctnosti, tu chudá; mění se za každých okolností. Ba co víc, kdyby nebyla vždy rezignovaná a podřizená mé Vůli, podobala by se zemi, která se nechce nechat dotknout světlem Slunce. Ve skutečnosti, pokud země přijímá jeho účinky, je to proto, že se nechává dotýkat jeho světlem, jinak by zůstala zbídačená, neschopná vytvořit jediné stéblo trávy. Tak zůstal Adam po hříchu; ztratil jednotu světla, a tedy i zdroj dober a účinků, které Slunce mé vůle obsahuje. Už v sobě nemohl cítit plnost božského Slunce, už v sobě nemohl vidět onu jednotu světla, kterou jeho Stvořitel upevnil v hloubi jeho duše a která mu sdělila svou podobu a učinila z něj svou věrnou kopii. Předtím, než zhřešil, protože vlastnil zdroj jednoty světla se svým Stvořitelem, byl každý jeho malý čin paprskem světla, který, zasahující celé Stvoření, šel, aby se upevnil ve středu jeho Stvořitele, a přinášel Mu lásku a odplatu za vše, co pro něj bylo v celém Stvoření učiněno. On byl tím, kdo vše harmonizoval a tvořil notu shody mezi nebem a zemí. Jakmile se však vzdálil od Mé Vůle, jeho činy již nezasahovaly Nebe a Zemi jako paprsky, ale smršťovaly se, téměř jako rostliny a květiny, v malém kruhu jeho pole. Tak ztratil soulad s celým stvořením a stal se střetávající se notou celého stvoření. Ó, jak hluboko klesl a hořce plakal nad ztracenou jednotou světla, která ho vyzdvihla nad všechny stvořené věci a udělala z Adama malého boha země.

Nyní, má dcero, z toho, co jsem ti řekl, můžeš pochopit, že žít v mé Vůli znamená vlastnit zdroj jednoty světla mé Vůle se vši plností účinků v ní obsažených. A tak světlo, láska, zbožňování... vystávají v každém činu stvoření, které, tvoříc samo sebe činem pro každý čin, láskou pro každou lásku, jako sluneční světlo vniká do všeho, vše harmonizuje, vše v sobě soustřeďuje; a jako zářivý paprsek přináší svému Stvořiteli odplatu za vše, co učinil pro všechna stvoření, a pravou notu shody mezi nebem a zemí. Jaký je rozdíl mezi tím, kdo vlastní zdroj dober, která Slunce mé vůle obsahuje, a tím, kdo žije z jeho účinků! Je to rozdíl, který existuje mezi sluncem a zemí. Slunce vždy vlastní plnost svého světla a účinků, vždy plane a majestátně se vznáší v nebeské klenbě, ani zemi nepotřebuje. Ačkoli se dotýká všeho, je nedotknutelné, nenechá se nikým dotknout, a kdyby se někdo odvážil na něj být jen upřít zrak, zastínilo by ho, oslepilo by ho a srazilo by ho svým světlem k zemi. Naproti tomu země potřebuje všechno, nechává se dotýkat a obnažovat; a kdyby nebylo světla slunce a jeho účinků, byla by ponurým vězením plným obskurní bídy. Proto neplatí srovnání mezi tím, kdo žije v mé Vůli, a tím, kdo se jí podřizuje.

Adam tedy před hříchem vlastnil jednotu světla, ale během svého života ji již nemohl obnovit; stalo se mu to jako zemi, která se otáčí kolem slunce: není pevná, při otáčení se staví proti slunci a tvoří noc. Nyní, aby byl opět pevný, aby si mohl udržet jednotu tohoto světla, bylo zapotřebí opraváře, a tento opravář měl být nad ním; bylo zapotřebí božské síly, aby ho narovнала. V tom spočívá nutnost Vykoupení.

Moje nebeská Maminka také vlastnila jednotu tohoto světla, a proto více než Slunce může dávat světlo všem. Nikdy nebyla noc, ani mezi Ní a Nejvyšším Veličenstvem nebyl nikdy stín, ale vždy plné denní světlo. Proto v každém okamžiku tato jednotu světla mé Vůle způsobila, že v Ní proudil celý Božský život, který Jí přinášel moře světla, radosti, štěstí, božského poznání, moře krásy, slávy a lásky. A Ona, jako by triumfovala, přinesla všechna tato moře svému Stvořiteli jako svá vlastní, aby Mu dosvědčila svou lásku, svůj obdiv a okouzila Ho svou krásou; a Božství nechalo proudit ještě další a nová krásná moře. Měla tolik lásky, že jakoby přirozeně dokázala milovat všechny, zbožňovat a vynahrazovat všechny. Její nejmenší činy vykonané v jednotě tohoto světla převyšovaly ty největší činy a všechny činy všech tvorů dohromady. Proto lze oběti, skutky a lásku všech ostatních tvorů nazvat malými plamínky před sluncem, malými kapkami vody před mořem, ve srovnání s činy Svrchované Královny; a proto na základě jednoty tohoto světla Nejvyšší vůle zvítězila nad vším a podmanila si samotného Stvořitele a učinila Ho vězněm ve svém mateřském lůně. Ach, jen jednotu tohoto světla Mé Vůle, kterou Ona, jež vládla nade vším, vlastnila, byla schopna vytvořit tento zázrak, který se nikdy předtím nevyskytl, a podávat Jí úkony hodné tohoto božského Vězně.

Ztrátou této jednoty světla se Adam obrátil vzhůru nohama a vytvořil pro sebe i pro generace noc, slabosti, vášně. Tím, že nikdy nečinila svou vlastní vůli, zůstala tato vynikající Panna vždy přímá a obrácená k Věčnému Slunci; proto pro Ni bylo vždy denní světlo a Ona způsobila, že pro všechna pokolení povstal den Slunce spravedlnosti. Kdyby tato panenská Královna nedělala nic jiného, než že by v hloubi své neposkvrněné duše zachovávala jednotu světla Věčné vůle, stačilo by to, aby nám vrátila slávu všech, činy všech a odplatu lásky celého stvoření. Skrze Ni, na základě Mé Vůle, by Božství pocítilo, že se k Němu vrátily radosti a štěstí, které ustanovilo, aby je přijalo skrze Stvoření. Proto Ji lze nazvat Královnou, Matkou, Zakladatelkou, Základnou a Zrcadlem mé Vůle, v níž se mohou všichni odrážet, aby od Ní přijímali Její život."

Po těchto slovech jsem se cítila, jako bych byla prosycena tímto světlem, a pochopila jsem velký zázrak života v jednotě tohoto světla Nejvyšší Vůle; a můj sladký Ježíš, když se vrátil, dodal: "Má dcero, Adam ve stavu nevinnosti a moje Nebeská Maminka vlastnili jednotu světla mé Vůle - ne svou vlastní ctností, ale ctností sdělenou Bohem. Naproti tomu mé Lidství ji vlastnilo svou vlastní ctností, protože v něm byla nejen jednotu světla Nejvyšší Vůle, ale bylo v něm i Věčné Slovo; a protože jsem neoddělitelný od Otce a Ducha Svatého, došlo k pravé a dokonalé bilokaci - že zatímco jsem zůstal v nebi, sestoupil jsem do lůna své Maminky; a protože Otec a Duch Svatý jsou ode mne neoddělitelní, sestoupili do něj i oni, a zároveň zůstali v nebeských výšinách."

Zatímco to Ježíš říkal, napadla mě pochybnost, zda trpěly všechny tři božské Osoby, všechny tři, nebo jen Slovo, a Ježíš pokračoval ve své řeči a řekl: "Ne, ne: "Má dcero, protože jsou ode Mne neoddělitelné, Otec a Duch Svatý sestoupili se Mnou a Já jsem s Nimi zůstal v nebesích; ale úkol uspokojit, trpět a vykoupit člověka jsem převzal Já. Já, Syn Otce, jsem na sebe vzal úlohu smířit Boha s člověkem. Naše Božství bylo nedotknutelné utrpením sebemenší bolesti; bylo to mé Lidství, které nerozlučně spojeno se třemi božskými Osobami, vydávajíc se na pospas Božství, snášelo neslýchané bolesti a božským způsobem uspokojovalo. A protože mé Lidství vlastnilo nejen plnost mé Vůle jako svou vlastní ctnost, ale i samotné Slovo, jakož i Otce a Ducha Svatého v důsledku naší nerozlučitelnosti, překonalo dokonalejším způsobem jak nevinného Adama, tak i samotnou mou Maminku. Ve skutečnosti v nich byla milost, ve mně přirozenost; oni museli čerpat světlo, milost,

sílu, krásu z Boha; ve mně byl pramen světla, krásy, milosti..... Rozdíl mezi Mnou jako přirozeností a mou samotnou Maminkou jako milostí byl tedy tak velký, že Ona zůstala zastíněna před mým Lidstvím. Proto, má dcero, buď pozorná, tvůj Ježíš vlastní pramenitý pramen a má ti vždy co dát a ty máš vždy co vzít. Kolik ti toho mohu říci o své Vůli, tolik ti mám vždy co říci, a ani krátký život vyhnance, ani celá věčnost nestačí k tomu, abych ti mohl sdělit dlouhý příběh své Nejvyšší Vůle a vyjmenovat ti velké zázraky v ní obsažené."

6. června 1926

Ježíš si přeje naše spojení se vším, co učinil. Stejně jako Bůh stanovil epochu a čas Vykoupení, tak je tomu i v případě Království Jeho Vůle. Vykoupení je prostředkem pomoci člověku, Boží Vůle je původem a cílem člověka.

Své skutky jsem konala v Nejvyšší Vůli podle svého obvyklého způsobu a snažila jsem se vysledovat vše, co dělal můj Ježíš, moje Nebeská Maminka, Stvoření a všichni tvorové. Zatímco jsem to dělala, můj sladký Ježíš mi pomáhal tím, že mi zpřítomňoval všechny své činy, které jsem opomněla vysledovat, protože jsem na to neměla kapacitu. A Ježíš, všechna dobrota, mi zpřítomňoval své činy a říkal mi: "Má dcero, v mé vůli jsou všechny mé činy přítomny, jako by byly seřazeny za sebou. Podívej - tady jsou všechny činy mého dětství, jsou tu všechny mé slzy, mé nářky, je tu i to, když jsem jako malý trhal květiny, když jsem chodil po poli. Přijď položit své "Miluji Tě" na květiny, které trhám, a na mé ruce, které se natahují, aby je natrhaly. To na tebe jsem se v těch květinách díval; to tebe jsem trhával, jako maličký kvítek své vůle. Nechceš Mi tedy dělat společnost svou láskou při všech mých úkonech jako dítě, bavit se se Mnou při těchto nevinných úkonech? Dívej se dál: je chvíle, kdy bych jako malé dítě, unavené pláčem po duších, chtěl velmi krátce usnout; ale než jsem zavřel oči, chtěl jsem tě, abys prospala mému spánku. Nejdříve jsem chtěl, abys mě políbila na slzy tím, že do každé slzy vtiskneš své "Miluji Tě", a abych zavřel oči ke spánku ukolébavkou tvého "Miluji Tě". Ale nenechávej Mě ve spánku samotného - počkej, až se probudím, abys, stejně jako jsi zavřela můj spánek, mohla otevřít mé bdění svým 'Miluji Tě'.

Má dcera, ta, pro niž bylo stanoveno, že bude žít v Mé Vůli, byla ode Mne neoddělitelná, a i když jsi tam tehdy nebyla, Má Vůle tě zpřítomnila a dala Mi tvou společnost, tvé činy, tvé "miluji Tě". A víš, co znamená 'Miluji Tě' v Mé Vůli? To "Miluji Tě" v sobě zahrnuje věčné štěstí, božskou lásku, a pro můj útlý věk to stačilo k tomu, abych byl šťastný a vytvořil kolem sebe moře radosti - stačilo to k tomu, abych odložil všechny hořkosti, které mi dávali ostatní tvorové. Pokud Mě nebudete následovat ve všech Mých činech, v Mé Vůli bude prázdno po vašich činech a Já zůstanu izolován, bez vaší společnosti. Chci však, abyste byli spojeni se vším, co jsem učinil, protože jelikož jedna je Vůle, která nás spojuje, v důsledku toho musí být jeden i čin. Ale sleduj Mě dál - podívej se na Mě tady, když jsem se ve svých útlých dvou nebo třech letech vzdaloval od své Maminky a kleče, s malými ručičkami roztaženými do tvaru kříže, jsem se modlil ke svému Nebeskému Otci, aby se slitoval nad lidstvem, a ve své otevřené malé náruči jsem objímal všechna pokolení. Moje pozice byla nesnesitelná - tak malá, na kolenou s roztaženými rukama, plačící, modlící se..... Moje Maminka by nevydržela pohled na Mě; Její mateřská láska, která Mě tolik milovala, by ji donutila podlehnout. Proto pojď, ty, která nemáš lásku mé Maminky - pojď podepřít mé malé ruce, osušit mé slzy; polož své vlastní "Miluji Tě" na tu zem, o kterou se opírala má malá kolena, aby mi nebylo tak těžko. A pak se vrhni do mé malé náruče, abych tě mohl nabídnout svému nebeskému Otci jako dceru své vůle.

Již od té doby jsem tě volal, a když jsem se viděl sama, všemi opuštěný, říkal jsem si: "I kdyby mě všichni opustili, novorozeně mé Vůle mě nikdy nenechá samotného. Izolace je pro Mne příliš těžká, proto Mé činy čekají na tebe a tvou společnost."

Kdo však může říci, co všechno mi můj sladký Ježíš zpřítomnil ze všech činů svého života? Kdybych je chtěla všechny vyprávět, byla bych příliš dlouhá - musela bych zaplnit celé svazky, proto se zde zastavím.

Potom jsem svému milovanému Ježíši říkala: "Má Lásko, když tak miluješ, aby tvá Nejsvětější Vůle byla poznána a vládla svou plnou mocí uprostřed tvorů, proč jsi spolu s Vykoupením nevytvořil naplnění své Nejsvětější Vůle, když jsi přišel na zem, spojen se svou nebeskou Maminkou, která stejně jako získala vytouženého Vykupitele, mohla získat i vytoužené Fiat? Tvá viditelná přítomnost by obdivuhodným způsobem napomohla a usnadnila Království Nejvyšší Vůle na zemi. Ale činit to prostřednictvím tohoto ubohého, ubohého a neschopného tvora... zdá se mi, jako by to nemělo veškerou slávu a úplný triumf. A můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, vše bylo stanoveno - epocha i čas, jak doba Vykoupení, tak doba, kdy se má Vůle na zemi projevit, aby mohla vládnout. Bylo stanoveno, že mé Vykoupení má sloužit jako prostředek pomoci; Vykoupení nebylo původem člověka, ale vzniklo jako prostředek poté, co se člověk vzdálil od svého původu. Naproti tomu má Vůle byla původem člověka a cílem, do něhož se musí uzavřít. Všechny věci mají svůj původ v mé Vůli a vše se do ní musí vrátit; a pokud to neudělají všichni v čase, nikdo jí nebude moci uniknout na věčnosti. Proto také z tohoto důvodu má vždy primát má Vůle.

Nuže, abych mohl utvořit Vykoupení, potřeboval jsem panenskou Matku, počatou bez stínu prvotního hříchu, protože když jsem musel přijmout lidské tělo, bylo pro Mne, Věčné Slovo, slušné nepřijmout nakaženou krev, abych utvořil své Nejsvětější Lidství. Nyní, abych mohl dát najevo svou Vůli, aby mohla vládnout, nepotřebuji mít druhou Matku podle přirozeného řádu, ale spíše potřebuji druhou Matku podle řádu milosti. Ve skutečnosti k tomu, aby moje Vůle mohla vládnout, nepotřebuji druhé Lidství, ale potřebuji o Ní dát vědět tolik, aby se tvorové, přitahování Jejimi zázraky, Její krásou a svatostí a nesmírným dobrem, které se jim dostává, mohli s veškerou láskou podřídit Její vládě. Proto jsem tě při výběru pro poslání své Vůle vzal z obyčejného rodu podle přirozeného řádu, ale pro ozdobu své Vůle jsem tě musel podle řádu milosti povznést tak vysoko, aby ve tvé duši nezůstal jediný nakažený stín, kvůli němuž by se má Vůle mohla cítit neochotná v tobě vládnout. Tak jako bylo zapotřebí čisté krve Neposkvrněné Panny, aby se zformovalo mé Lidství, aby mohlo vykoupit člověka, tak bylo zapotřebí čistoty, upřímnosti, svatosti a krásy tvé duše, aby se v tobě zformoval Život mé Vůle. A stejně jako se zformováním mého Lidství v lůně mé Maminky toto Lidství dalo všem - rozumí se těm, kteří o to stojí - jako prostředek spásy, světla, svatosti; stejně tak se tento Život mé Vůle, který byl zformován v tobě, dá všem, aby se dal poznat a získal svou vládu.

Kdybych vás chtěl osvobodit od prvotního hříchu, jako jsem to učinil se svou Nebeskou Maminkou, aby ve vás má Vůle mohla nabýt života, nikdo by ani nepomyslel na to, aby v sobě nechal vládnout mou Vůli. Řekli by: "Je třeba být druhou Ježíšovou Matkou a mít Její výsady, aby v nás mohl vládnout Život Nejvyšší Vůle." Všichni by si řekli: "Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne. Na druhou stranu tím, že vědí, že jsi z jejich rodu, počatá stejně jako oni, budou-li chtít, s pomocí své vlastní dobré vůle budou moci i oni poznat Nejvyšší Vůli - co musí udělat, aby v nich mohla vládnout, dobro, které se jim dostane, pozemské i nebeské štěstí připravené výrazným způsobem pro ty, kdo nechají vládnout mou Vůli. Mé Vykoupení mělo sloužit k zasazení stromu mé Vůle, který, zaléván mou Krví, obděláván a okopáván mým potem a neslýchanými bolestmi, oplodňován svátostmi, měl nejprve dát stromu vyrůst, pak rozkvést květy a nakonec dozrát nebeským plodům mé Vůle. A k tomu, aby tyto vzácné plody dozrály, nestačil běh mých třiatřiceti let, ani stvoření nebyla připravena a disponována přijmout tak delikátní pokrm, celý nebeský, který jsem dával. Proto jsem se spokojil s tím, že jsem

zasadil strom, ponechal jsem mu všechny možné prostředky, aby rostl, krásný a obrovský; a ve vhodnou dobu, kdy se plody chystají dozrát a aby mohly být sklizeny, jsem si tě vybral způsobem zcela zvláštním, abych ti oznámil, jaké dobro obsahuje a jak chci stvoření pozvednout zpět k jeho původu. Vyžeň její vůli, příčinu, kvůli níž sestoupila ze svého šťastného stavu, a ona bude jíst tyto vzácné plody, které jí dají takovou chuť, že z ní odstraní veškerou náказu vášni a její vlastní vůle a vrátí vládu mé Vůli. Objímajíc vše jakoby v jediném objetí, má Vůle vše sjednotí: Stvoření, vykoupení a naplnění účelu, pro který bylo vše stvořeno, totiž aby má Vůle byla poznána, milována a naplňována na zemi tak, jako je v nebi."

A já: "Ježíši, má Lásko, čím více mi toho říkáš, tím více cítím tíhu své malosti a bojím se, že bych mohla být překážkou Království Tvé Vůle na zemi. Ach, kdybyste to Ty a Tvoje Maminka udělaly přímo, když jsi byl na zemi, Tvá Vůle by měla svůj plný účinek. A Ježíš, přerušiv mou řeč, dodal: "Má dcero, Náš úkol byl dokonale splněn - nyní buď pozorná při plnění svého vlastního. To je tvůj úkol; tím spíše, že Svrchovaná Královna a Já jsme nedotknutelní bolestmi, jsme ve stavu bezbřehosti a naprosté slávy, a proto s Námi bolesti již nemohou mít nic společného. Ty máš naopak bolesti jako pomoc k podněcování Nejvyššího Fiat, k novým poznatkům, k novým milostem; a i když jsem v nebi, budu v tobě skryt, abych utvářel Království pro svou Vůli. Má moc je stále stejná; zatímco jsem v nebi, mohu dělat to, co bych dělal, kdybych byl viditelný na zemi. Když to chci a stvoření se propůjčí a celé se vydá v plen mé Vůli, vložím do ní a učiním to, co bych měl učinit já sám. Proto buď pozorná a dbej na svůj vlastní úkol."

15. června 1926

Jak se "nic" bojí a chvěje pod "vším". Jak Panna miluje své nebeské děti a vykonává v nebi svůj úřad Matky. Tak jako poznání dalo život plodům Vykoupení, tak dá život plodům Boží Vůle.

Cítila jsem se celá plná nedostatků, zejména kvůli velkému odporu, který pociťuji, když jde o to, abych psala o intimních věcech mezi mnou a Naším Pánem. Tíha, kterou cítím, je tak velká, že nevím, co bych dělala, abych to nedělala; a protože poslušnost toho, který je nade mnou, se mi vnucuje, i když bych se ráda vzepřela a řekla své důvody, proč to nedělám, nakonec se vždycky vzdám.

Když jsem tedy prošla podobným kontrastem, cítila jsem se plná nedostatků a úplně špatná; proto, když přišel blahoslavený Ježíš, řekla jsem mu: "Ježíši, můj živote, smiluj se nade mnou - podívej se, jak jsem plná nedostatků a kolik je ve mně špatnosti. Ježíši, můj živote, smiluj se nade mnou." A On, samá dobrota a něha, mi řekl: "Já jsem tady, bdím nad tebou a střežím tvou duši, aby do tvé duše nevstoupil ani ten nejmenší hřích. A tam, kde ty nebo ostatní vidíte vady a špatnosti, já žádné nenacházím; spíše vidím, že tvé 'nic' cítí tíhu 'Všeho'. Ve skutečnosti čím více tě důvěrněji povznáším ke Mně a dávám ti poznat, co chce "Vše" udělat s tvým "nic", tím více cítíš svou nicotu a téměř vyděšená a zdrcená pod Vším bys chtěla uniknout před projevením a ještě více před napsáním na papír toho, co chce "Vše" udělat z tohoto tvého "nic". Tím spíše, že ať cítíš sebevětší nechuť, vždycky zvítězím a donutím tě udělat to, co chci.

To se stalo i mé nebeské Mamince, když jí bylo řečeno: "Zdravím Tě, Maria, plná milosti, počneš Syna Božího." To se stalo i mé nebeské mamince. Když to uslyšela, vyděsila se, zachvěla se a řekla: "Jak se to může stát?" "Jak? Nakonec však řekla: "Fiat Mihi secundum verbum tuum. Cítila, že na Ní nic neleží celá tíha Všeho, a přirozeně se vyděsila. Když ti tedy zjevují, co s tebou chci udělat, a tvé nic je vyděšené, vidím, že se opakuje strach svrchované Královny; a soucítíc s tebou, pozvedám tvé nic, posiluju ho, aby vydrželo udržovat Všechno. Proto se tím neznepokojuj, ale spíše myslí na to, aby v tobě působilo Vše."

Poté jsem konala své obvyklé úkony v Nejvyšší vůli, zahrnující vše a všechny, abych mohla svému Stvořiteli přinést úkony všech jako jeden jediný čin. Zatímco jsem to dělala, můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra a objímal vše spolu se mnou, spojil se se mnou a dělal to, co jsem dělala já. Pak mi to se vší láskou řekl: "Má dcero, tak miluji skutky konané v mé Vůli, že sám na sebe беру závazek udržovat je v péči v jednotě mého nejvyššího světla tak, aby byly neoddělitelné ode mne a od mých vlastních skutků. Kdybys věděla, jak žálím na tyto skutky, jak Mě oslavují zcela božským způsobem..... Lze říci, že každý z těchto činů je novým svátkem, který začíná v celém stvoření a v celé nebeské vlasti. Tyto činy, proudící v Mé Vůli jako paprsek světla, přinášejí nové radosti, svátky a štěstí všude tam, kde je Má Vůle. Tyto skutky jsou radostmi, hostinou a štěstím, které stvoření tvoří ve Vůli svého Stvořitele. A myslíš si, že je banální, že stvoření může tvořit a přinášet hostinu, radost a štěstí svému Stvořiteli a všude tam, kde vládne Naše Vůle?"

Totéž se stalo s mou Královnou Maminkou. Jelikož vždy působila v jednotě světla Nejvyšší Vůle, všechny Její činy, Její úřad Matky, Její práva Královny zůstaly neoddělitelné od Jejího Stvořitele; a to do té míry, že když Božství rozpoutá činy blaženosti, aby učinilo šťastnou celou nebeskou vlast, rozpoutá s nimi i všechny činy nebeské Maminky. Všichni svatí se tak cítí být obdařeni nejen Našimi radostmi a blahoslavenstvími, ale také mateřskou láskou své Matky, slávou své Královny a všemi Jejími činy proměněnými v radosti pro celý nebeský Jeruzalém. Každé vlákno Jejího mateřského Srdce miluje všechny děti nebeské vlasti láskou k Matce a se všemi se dělí o své radosti Matky a slávu Královny. Tak byla na zemi Matkou lásky a bolesti pro své děti, které Ji stály tolik, jako život Jejího Syna Boha, a díky jednotě světla Nejvyšší vůle, kterou vlastnila, zůstávaly Její činy neoddělitelné od našich; zatímco v nebi je Matkou lásky, radostí a slávy pro všechny své nebeské děti; tak mají všichni svatí větší lásku, větší slávu a více radostí díky své Matce a svrchované Královně. Proto tak miluji tu, která žije v mé Vůli, že se k ní snižuju, abych spolu s ní konal to, co ona, abych ji pozvedl do lůna Věčného, abych její čin učinil jednotou s jejím Stvořitelem."

Po těchto slovech jsem zůstala přemýšlet o požehnané Boží Vůli a hlavou mi bloudilo mnoho věcí, které není třeba dávat na papír, a můj sladký Ježíš, když se vrátil, dodal: "Má dcero, triumf mé Vůle je spojen se Stvořením a s Vykoupením - lze jej nazvat jedním jediným triumfem. Protože příčinou zkázy člověka byla žena, byla to panenská Žena, která po čtyřech tisících letech, když nechala zrodit mé Lidství, spojené s Věčným Slovem, poskytla lék na zkázu padlého člověka. Nyní, když je vytvořen lék pro člověka, má být pouze má Vůle ponechána bez svého úplného dokončení, zatímco má svůj hlavní čin jak ve Stvoření, tak ve Vykoupení? Proto jsme si po dalších dvou tisících letech vybrali jinou pannu jako triumf a naplnění Naší Vůle. Utvářejíc Svě království ve tvé duši a dávajíc se poznat, se Svým poznáním ti Má Vůle podala Svou ruku, aby tě pozvedla k životu v jednotě Svěho světla, abys v ní utvářela svůj život a aby v tobě Božská Vůle utvářela Svůj život. A poté, co v tobě zformovala Svě panství, vytváří spojení, jehož prostřednictvím sděluje Svě panství ostatním tvorům; a stejně jako při sestoupení do lůna Neposkvrněné Panny v něm Slovo nezůstalo jen pro Ni, ale vytvořil jsem spojení komunikace pro tvory a dal jsem Sebe všem a jako lék pro všechny - totéž se stane s tebou: tím, že v tobě zformovala Svě království, moje Nejvyšší Vůle vytváří spojení, aby se dala poznat tvorům. Všechno, co jsem vám o ní řekl, vědomosti, které jsem vám dal, "způsob" a "jak" žít v mé Vůli, to, že vám dávám najevo, jak to Ona chce - jak touží po tom, aby se člověk vrátil do její náruče a znovu vstoupil do svého původu Věčné Vůle, z níž vzešel -, to všechno jsou cesty komunikace, pouta lásky, přenos světla, vánek, který jim umožní dýchat vzduch mé Vůle, a tím dezinfikovat vzduch lidské vůle, a mocný vítr, který přemůže a vyvrátí z kořenů nejvzpornější vůle.

Každé poznání, které jsem vám dal o své Vůli, obsahuje tvořivou sílu; a vše spočívá v tom, že tyto poznatky vypustíte ven, protože síla, kterou obsahují, si bude umět prorazit cestu do srdcí, aby je podřídila své vládě. Nestalo se snad totéž při Vykoupení? Dokud jsem zůstával se svou Maminkou ve

skrytém životě v Nazaretě, všechno kolem Mne mlčelo, ačkoli tato moje skrytost spolu s Nebeskou Královnou sloužila obdivuhodným způsobem k tomu, aby se utvořila podstata Vykoupení a abych se mohl ohlásit jako již přítomný uprostřed nich. Kdy se však Jeho plody sdělovaly uprostřed národů? Když jsem vyšel na veřejnost, dal se poznat a promluvil k nim silou svého tvůrčího slova. A jako se vše, co jsem učinil a řekl, šířilo a stále ještě šíří uprostřed národů, tak i plody Vykoupení měly a mají své účinky. Vskutku, má dcero, kdyby nikdo nevěděl, že jsem přišel na zem, bylo by Vykoupení pro tvory něčím mrtvým a bez účinků. Poznání tedy dalo život jeho plodům.

Stejně tomu bude i u Mé Vůle: poznání dá život plodům Mé Vůle. Proto jsem chtěl obnovit to, co jsem učinil při Vykoupení, vybrat si jinou pannu, zůstat s ní skryt čtyřicet a více let, oddělit ji od všech jako v novém Nazaretu, abych s ní mohl svobodně vyprávět celý příběh, základy a dobra v něm obsažená, abych mohl ve vás utvářet život mé Vůle. A stejně jako jsem si vyvolil svatého Josefa, aby byl spolu se mnou a mou Maminkou naším spolupracovníkem, vychovatelem a bdělým strážcem pro mě a pro svrchovanou Královnu, stejně tak jsem vám postavil do blízkosti bdělou pomoc svých služebníků jako spolupracovníků, vychovatelů a schovatelů poznatků, dober a zázraků obsažených v mé Vůli. A protože má Vůle chce zřídít své Království uprostřed národů, chci skrze vás uložit toto nebeské učení do svých služebníků jako svých nových apoštolů, abych s nimi nejprve vytvořil spojení se svou Vůlí a oni je pak mohli předávat uprostřed národů. Kdyby tomu tak nebylo nebo nemělo být, netrval bych tolik na tom, abys psala, ani bych nedovolil každodenní příchod kněze, ale nechal bych všechno své dílo mezi Mnou a tebou. Buď tedy pozorná a nech Mi volnost, abych v tobě dělal, co chci."

Kdo teď řekne, jak zmatená jsem zůstala při této Ježíšově řeči? Zůstala jsem němá a z hloubi srdce jsem opakovala: "Fiat, Fiat, Fiat..."

20. června 1926

"Ecce Homo". Ježíš cítil smrt tolika lidí, kolik bylo těch, kteří volali: "Ukřižuj ho!" Ten, kdo žije v Boží vůli, přijímá plody Ježíšových bolestí. Ježíšovým ideálem ve stvoření bylo království Jeho Vůle v duších.

Poté, co jsem prožila nejtrpčí dny kvůli nedostatku svého sladkého Ježíše, cítila jsem, že už nemohu nic snést; sténala jsem pod tlakem, který drtil mou duši i tělo, a toužila jsem po své nebeské vlasti, v níž bych ani na okamžik nebyla bez Toho, který je celým mým životem a mým nejvyšším a jediným Dobrem. Když jsem se pak bez Ježíše snížila do krajnosti, cítila jsem, jak jsem jím zcela naplněna, a to takovým způsobem, že jsem zůstala jako závoj, který Ho zakrývá. A protože jsem přemýšlela o bolestech Jeho umučení a doprovázela Ho, zvláště při aktu, kdy Ho Pilát ukázal lidu se slovy: "Ecce Homo", můj sladký Ježíš mi řekl: "Dcero moje, když Pilát řekl 'Ecce Homo', všichni vykřikli: "Ukřižuj ho, ukřižuj ho - chceme ho mrtvého!". A tak to dělal i můj samotný nebeský Otec a moje nerozlučná a probodená Maminka, a nejen ti, kteří byli přítomni, ale i všichni nepřítomní a všechny generace, minulí i budoucí. A pokud to někdo neřekl slovy, řekl to fakty, protože nebyl jediný, kdo by řekl, že mě chce živého, a mlčet je potvrzením toho, co chtějí ostatní.

Tento výkřik smrti od všech byl pro Mne tak velmi bolestný; cítil jsem tolik smrti za tolik lidí, kolik bylo těch, kteří křičeli: "Ukřižuj Ho! Cítil jsem se, jako bych se topil v bolestech a ve smrti; tím spíše, že jsem viděl, že každá moje smrt nepřinese život každému a ti, kteří díky mé smrti dostali život, nedostanou všechny úplné plody mého utrpení a smrti. Můj zármutek byl tak veliký, že mé sténající Lidství se chystalo podlehnout a vydechnout naposledy; ale zatímco jsem umíral, má Nejvyšší Vůle se svou vševidoucností obdarovala mé umírající Lidstvo všemi těmi, kteří by v sobě nechali vládnout

Věčnou Vůli s absolutní nadvládou, kteří by přijali úplné ovoce mého Umučení a Smrti. Mezi nimi byla i má drahá Matka jako jejich hlava. Ona převzala veškerou zálohu všech mých statků a plodů obsažených v mém Životě, Umučení a Smrti - nedovolila, aby se ztratil byť jen jediný můj dech, ani nezklamala, aby si jeho vzácné plody ponechala ve své péči. A od Ní měly být předány malému novorozenci mé Vůle a všem těm, v nichž by Nejvyšší Vůle měla svůj Život a své Království.

Když mé vyhasínající Lidství vidělo, že kompletní plody mého Života, Umučení a Smrti jsou umístěny v bezpečí a zajištěny, mohlo pokračovat a pokračovat v běhu svého bolestného utrpení. Je to tedy pouze má Vůle, která přináší veškerou plnost mých dober a úplné ovoce obsažené ve Stvoření, Vykoupení a Posvěcení. Tam, kde vládne Ona, jsou všechna Naše díla plná života - nic není polovičaté nebo neúplné; zatímco tam, kde nevládne, i kdyby tam byly přítomny nějaké ctnosti, je vše bídou, vše neúplné, a pokud vůbec přinášejí nějaké ovoce, je nezralé. A pokud berou plody mého Vykoupení, berou je s mírou a bez hojnosti, proto rostou jako slabí, nemocní a horečnatí; a pokud konají trochu dobra, konají ho s námahou a cítí se zdrceni pod tíhou toho kousku dobra, který konají. Naproti tomu Má Vůle lidskou vůli vyprazdňuje a do této prázdnoty vkládá božskou sílu a život dobra. Proto ta, která ji v sobě nechá vládnout, koná dobro bez námahy a život, který obsahuje, ji vede k tomu, aby konala dobro s neodolatelnou silou. Tak mé Lidství našlo život v mém Umučení a Smrti a v těch, v nichž chtěla vládnout má Vůle; proto bude Stvoření a Vykoupení vždy neúplné, dokud má Vůle nebude mít v duších své království."

Poté jsem konala své obvyklé úkony v Nejvyšší Vůli a můj sladký Ježíš, vycházející z mého nitra, sledoval svým pohledem vše, co jsem dělala. A protože viděl, že všechny mé skutky se ztotožňují s Jeho a na základě Nejvyšší Vůle sledují stejný průběh jako Jeho skutky a opakují stejné dobro a stejnou slávu pro našeho Nebeského Otce, uchvácen důrazem lásky mě přivinul ke svému Srdci a řekl mi "Má dcero, i když jsi malá a čerstvě zrozená v Mé Vůli a žiješ v Království Mé Vůle, tvá malost je Mým triumfem; a když tě vidím, jak v ní působíš, nacházím se v Království Mé Vůle jako král, který vedl dlouhou válku. Protože jeho ideálem bylo vítězství, při pohledu na sebe vítěze se cítí povzbuzen z krvavé bitvy, z utrpených útrap a ze zranění, která se mu stále ještě otiskují na tváři, a jeho triumf se utváří, když se vidí obklopen vítězstvími, kterých dosáhl. Král se chce na všechno dívat, jeho pohled se chce kochat dobytým královstvím, a triumfující se usmívá a hoduje.

Tak je to i se mnou. Mým ideálem při stvoření bylo království mé Vůle v duši tvora; mým prvotním cílem bylo učinit z člověka obraz Božské Trojice na základě naplnění mé Vůle na něm. Když se však člověk od ní vzdálil, ztratil jsem v něm své Království a celých šest tisíc let jsem musel svádět dlouhý boj. Ale ať už to bylo jakkoli dlouho, svůj ideál a svůj hlavní záměr jsem nezavrhl a ani ho nezavrhu; a jestliže jsem přišel ve Vykoupení, přišel jsem uskutečnit svůj ideál a svůj hlavní záměr - tedy Království své Vůle v duších. To je tak pravda, že abych mohl přijít, vytvořil jsem své první Království nejvyšší vůle v Srdci své Neuposkvrněné Maminky - mimo své Království bych nikdy nepřišel na zem. Pak jsem trpěl těžkostmi a bolestmi, byl jsem zraněn a nakonec zabit, ale Království mé Vůle se neuskutečnilo; položil jsem základy, učinil jsem určité přípravy, ale krvavý boj mezi lidskou vůlí a Božskou ještě pokračoval.

Nyní, Má malá dcero, když vidím, že působíš v Království Mé Vůle a jak působíš, Jeho Království se v tobě stále více upevňuje, cítím se vítězem Svého dlouhého boje a vše kolem Mě zaujímá postoj triumfu a slavnosti. Mé bolesti, strádání a rány se na Mne usmívají a sama Moje smrt Mi vrací život Mé Vůle v tobě. Tak se cítím vítězem ve Stvoření a ve Vykoupení; ba co víc, slouží k tomu, aby tvořily dlouhé obchůzky pro novorozence mé Vůle - její rychlé lety, její nekonečné procházky v Království mé Vůle. A tak se chlubím vítězstvím a s potěšením sleduji pohledem všechny kroky a činy své malé dcery.

Hle, všichni mají svůj ideál, a když jej uskuteční, teprve pak jsou spokojeni. I malé dítě má svůj ideál - přisát se k prsu své maminky - a zatímco pláče a vzlyká, jakmile mu maminka otevře svůj klín, dítě přestane plakat, pohne se s úsměvem a vrhne se, přisaje se k prsu své maminky a vítězně saje a saje, dokud se nenasytí; a zatímco saje, vítězoslavně usíná. Tak jsem na tom i já. Když po dlouhém pláči spatřím klín duše, která mi otevírá dveře, aby dala prostor Království mé Vůle, mé slzy ustanou, vrhnu se jí na klín, přiložím se k ní a sajíc její lásku a plody Království mé Vůle, usínám vítězně sladkým spánkem a odpočívám. I ten malý ptáček - jeho ideálem je semínko, a když ho spatří, mlátí křídly, běží, vrhá se na semínko; vítězně ho uchopí zobákem a vítězně pokračuje v letu. Takový jsem i já. Létám a létám, obletím a obletím, abych v duši utvořil Království své vůle, aby pro mě utvořila semeno, které mě bude živit, protože nepoužívám jinou potravu než tu, která je utvořena v mém Království; a když spatřím toto nebeské semeno, více než malý ptáček, letím, abych z něj učinil svou potravu.

Pro každého tedy vše spočívá v uskutečnění ideálu, který si stanovil. Proto když vidím, jak působíte v Království mé vůle, vidím svůj ideál uskutečněný a cítím se odměněn za dílo Stvoření a Vykoupení a za triumf mé vůle, který se ve vás ustavil. Proto buďte pozorní a nechtě je ve vás vítězství vašeho Ježíše trvalé."

Poté se můj sladký Ježíš pohnul v mém nitru a se vší něhou mi řekl: "Má dcero, řekni mi, co tvůj ideál, tvůj cíl - co je to?" A já: "Má lásko, Ježíši, mým ideálem je naplnit tvou Vůli a celým mým cílem je dosáhnout toho, aby žádná moje myšlenka, slovo, úder srdce a dílo nikdy nevyšly z království tvé Nejvyšší Vůle, ba co víc, aby v ní byly počaty, živeny, vychovávány a tvořily svůj život, a je-li třeba, také svou smrt, ačkoli vím, že ve tvé Vůli žádný čin neumírá, ale jakmile se zrodí, žije věčně. Po Království tvé Vůle v mé ubohé duši tedy toužím, a to je celý můj ideál a můj hlavní a konečný cíl." A Ježíš, samá láska a pořádání hostiny, dodal: "Dcero moje, tak můj a tvůj ideál jsou jedno, a proto je jedno i naše určení. Bravo, bravo, dceruško mé vůle! A protože tvůj a můj ideál jsou jedno, i ty jsi vydržela dlouholetý boj o dobytí Království mé Vůle. Musela jsi snášet bolesti, strádání, a dokonce jsi byla vězněm ve svém pokojíčku, připoutaná ke své malé posteli, abys dobyla ono Království, po kterém jsem tolik toužil a po kterém toužíš ty i Já. Stálo nás to oba mnoho, a nyní jsme oba vítězové a dobyvatelé. I ty jsi tedy malou královnou v Království Mé Vůle, a i když jsi malá, jsi vždy královnou, protože jsi dcerou velkého Krále - našeho Nebeského Otce. Proto se jako dobyvatelka tak velkého Království ujmi vlastnictví celého Stvoření, celého Vykoupení a celého Nebe - vše je tvé, protože tvá vlastnická práva sahají všude tam, kde má Vůle vládne jako celek a trvale. Všichni na tebe čekají, aby ti vzdali pocty, které náleží tvému vítězství.

I ty jsi to malé dítě, které tolik plakalo a toužilo po svém Ježíši. Ale jakmile jsi Mě spatřila, tvé slzy ustaly a vrhla ses na Můj klín, přisála ses k Mému prsu a vítězně jsi sála Mou Vůli a Mou lásku. Jako vítězně jsi odpočívala v mém náručí a já jsem tě kolébal, aby tvůj spánek byl delší a já se mohl těšit ze svého novorozence ve své náručí; a vítězně jsem v tobě rozšířil Království své Vůle. Také ty jsi ta malinká holubička, která obletěla a obletěla Mne, a zatímco jsem k tobě mluvil o Mé Vůli a zjevoval ti vědomosti o Ní, Jejích dobrech, Jejích zázracích a dokonce i Jejích strastech, ty jsi tloukla křídly a vrhala ses na mnohá semena, která jsem před tebe položil, chytala jsi je zobákem a vítězně jsi pokračovala ve svém letu kolem Mne a čekala na další semena Mé Vůle, která jsem před tebe chtěl položit. A opět jsi je uchopila svým zobákem, nasýtla ses a vítězně jsi pokračovala ve svém letu a projevovala Království mé Vůle. Moje výsady jsou tedy tvé, mé a tvé Království jsou jedno, trpěli jsme spolu - je správné, že se společně těšíme ze svých vítězství."

Když jsem to uslyšela, zůstala jsem překvapena a pomyslela jsem si: "Ale je to opravdu pravda, že v mé ubohé duši je toto Království Nejvyšší Vůle?" "Ano," odpověděla jsem. Cítila jsem se celá zmatená, a pokud jsem to napsala, udělala jsem to proto, abych poslechla. Ale jak píšu, Ježíš mě

překvapil a vyšel z mého nitra, vrhl se mi kolem krku a stiskl mě tak silně, že jsem už nemohla psát, protože moje ubohá hlava už nebyla ve mně. Ale hned nato Ježíš zmizel a já pokračuji v psaní.....

Když jsem se tedy bála, Ježíš mi řekl: "Má dcero, moje nebeská Maminka mě mohla dát ostatním, protože mě počala v sobě, vychovala mě a živila mě. Nikdo nemůže dát něco, co nemá, a pokud Mě dala ostatním tvorům, bylo to proto, že Mě vlastnila. Nuže, nikdy bych ti tolik neřekl o Svě Vůli, kdybych v tobě nechtěl vytvořit Její Království; ani bys Ji tolik nemilovala, kdyby nebyla tvá. Věci, které nejsou vlastní, se uchovávají neochotně a působí potíže a tíhu. Kdybys v sobě neměla pramen Království Mé Vůle, nemohla bys opakovat to, co jsem ti řekl, ani to dát na papír; kdybys neměla vlastnictví, chybělo by ti světlo a láska, abys to mohla projevit. Jestliže tedy v tobě září Slunce a svými paprsky tě krmí slovy, vědomostmi a tím, jak chce vládnout, je to znamení, že ho vlastníš, a proto je tvým úkolem dát ho poznat, stejně jako bylo úkolem svrchované Královny dát mě poznat a vydat mě za spásu všech."

21. června 1926

Svatý Alois byl květem, který vykvetl z Lidství našeho Pána, rozzářeného paprsky Boží vůle. Duše, které budou vlastnit Království Boží Vůle, budou mít své kořeny v Jeho Slunci.

Dnes ráno, když jsem přijala svaté přijímání, jsem ho jako obvykle přijala v Nejsvětější Boží Vůli a obětovala jsem ho svému drahému svatému Aloisovi - nejen přijímání, ale všechna dobra obsažená v Nejsvětější Boží Vůli, k jeho náhodné slávě. Nyní jsem při tom viděla, že všechna dobra obsažená v Nejvyšší Vůli, jako mnoho paprsků světla, paprsků krásy a mnoha barev, zaplavila drahého světce a poskytla mu nekonečnou slávu. A můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, Alois je květina a světec vykvetlý ze země mého lidství a rozzářený odlesky paprsků Slunce mé Vůle. Ve skutečnosti, ač svatý, čistý, ušlechtilý a hypostaticky (v Trojici) spojený se Slovem, bylo mé Lidství zemí; a Alois, více než květina, vykvetl z mého Lidství - čistý, svatý, ušlechtilý, vlastníci kořen čisté lásky, takovým způsobem, že v každém lístku jeho květu je vidět napsáno: 'láska'. Co ho však činí ještě krásnějším a zářivějším, jsou paprsky mé Vůle, kterým byl vždy podřízen - paprsky, které daly tomuto květu takový rozvoj, že se stal jedinečným na zemi i v nebi. Nuže, má dcero, jestliže je Alois tak krásný, protože vykvetl z mého Lidství, co bude s tebou a se všemi, kteří budou vlastnit Království mé Vůle? Tyto květy nebudou kvést z mého Lidství, ale budou mít své kořeny ve Slunci mé Vůle. V něm se utváří květ jejich života; rostou a kvetou v samotném Slunci mé Vůle, které, žárlivé na tyto květy, je bude udržovat zastíněné ve svém vlastním světle. V každém okvětním lístku těchto květů bude možné spatřit vepsané všechny zvláštnosti božských vlastností; budou okouzlením celého nebe a všichni v nich rozpoznají úplné dílo svého Stvořitele."

A zatímco to říkal, můj sladký Ježíš otevřel svou hrud' a ukázal v ní obrovské Slunce, do něhož měl zasadit všechny tyto květy; a Jeho láska a žárlivost vůči nim byla tak velká, že je nenechal vykvést mimo Svě Lidství, ale uvnitř Sebe.

26. června 1926

Ten, kdo vlastní Království Boží Vůle, působí univerzálním způsobem a bude vlastnit univerzální slávu. Univerzální rekviem pro svrchovanou Královnu.

Konala jsem své obvyklé úkony v Nejvyšší Vůli podle svého obvyklého způsobu, tj. zahrnovala jsem všechno - Stvoření, Vykoupení i všechny -, abych mohla svému Stvořiteli vrátit odměnu lásky a slávy,

kteřou Mu všichni dluží. A můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, malá dcera Mé Vůle musí nejen myslet a zabývat se obranou univerzálních práv svého Stvořitele, vracet Mu lásku a slávu, kteřou Mu všichni dluží, jako by všichni byli jedno, a to takovým způsobem, aby v ní On mohl najít všechno - protože Naše Vůle zahrnuje všechno a všechny, a ta, kteřá v ní žije, má univerzální způsoby, proto nám může dát všechno a My můžeme všechno získat zpět -, ale jako Naše dcera musí také bránit práva Svrchované Královny. Působila univerzálním způsobem, a proto měla lásku, slávu, modlitbu, zadostiučinění, zármutek pro Svěho Stvořitele, pro všechny a pro každé stvoření. Nenechala uniknout jediný skutek, kteřý stvoření dlužili svému Stvořiteli, a uzavírajíc všechny do svého mateřského Srdce, milovala všechny a každého univerzálním způsobem. Tak jsme v Ní našli veškerou slávu - nic nám neodepřela; dala nám nejen to, co nám měla dát přímo, ale i to, co nám ostatní tvorové odepřeli. A aby si počínala jako velkodušná a nejlaskavější Matka, kteřá se vylévá pro své děti, vytvořila všechny ve svém bolestném Srdci. Každé Její vlákno bylo pronikavou bolestí, v níž dávala život každému ze Svých dětí, a to až do osudové rány smrti Svěho Božího Syna. Smutek této smrti vložil pečeť obnovy života na nové děti této bolestné Matky.

Nuže, panenská Královna, kteřá Nás tolik milovala, kteřá hájila všechna Naše práva, Matka tak něžná, kteřá měla lásku a bolest pro všechny, si zaslouží, aby Ji Naše novorozeňátko z Naší Nejvyšší Vůle za všechno milovalo, za všechno jí odplácelo a zahrnuje všechny Její činy do Naší Vůle, vložilo svůj čin sjednocený s Naším; protože Ona je od Nás neoddělitelná - Její sláva je Naše a Naše je Její; tím spíše, že Naše Vůle klade všechno do společného."

Když jsem to uslyšela, zůstala jsem trochu zmatená a jako bych nebyla schopná udělat to, co Ježíš říkal; a prosila jsem Ho, aby mi dal schopnost to udělat. A Ježíš, pokračujíc ve své řeči, mi řekl: "Má dcero, Má Vůle obsahuje všechno a jako by žárlila, uchovává všechny Svě činy, jako by byly jediné; tak uchovává všechny činy Svrchované Královny, jako by byly všechny Její vlastní, protože Ona v ní učinila všechno. Proto ti je Má Vůle Sama zpřítomní.

Nyní musíš vědět, že ten, kdo konal dobro všem, kdo miloval všechny a působil univerzálně pro Boha a pro všechny, má práva na všechno a na všechny - a to spravedlivě. Působení univerzálním způsobem je božský způsob a moje Nebeská Maminka byla schopna působit způsoby svého Stvořitele, protože vlastnila Království naší vůle. Nyní, když působila podle Naší Nejvyšší Vůle, má práva na majetek, kteřý vytvořila v Našem Království; a kdo jiný jí to může oplatit, když ne ten, kdo žije ve stejném Království? Ve skutečnosti pouze v tomto Království existuje univerzální působení - láska, kteřá miluje všechny, kteřá zahrnuje vše a před níž nic neunikne. Musíte však vědět, že ten, kdo vlastní Království Mé Vůle na zemi, má právo na univerzální slávu v nebi; a to přirozeným a jednoduchým způsobem. Má Vůle zahrnuje všechno a zahrnuje všechny; takže od té, kteřá jí vlastní, pocházejí všechna dobra spolu se slávou, kteřou tato dobra obsahují; a zatímco od ní pochází univerzální sláva, ona jí také přijímá. A myslíš si, že je triviální vlastnit univerzální slávu v Nebeské vlasti? Proto buďte pozorní, Království Nejvyšší Vůle je nesmírně bohaté; jsou tam mince, kteřé vyvěrají; takže každý od vás něco očekává, a také moje Maminka chce odměnu za univerzální lásku, kteřou měla ke všem generacím. A tobě na oplátku náleží univerzální sláva v Nebeské vlasti - výhradní dědictví toho, kdo vlastnil Království mé Vůle na zemi."

29. června 1926

Každá stvořená věc obsahuje obraz božských vlastností a Božská Vůle tyto vlastnosti v každé stvořené věci oslavuje.

Když jsem prožila nejtrpčí dny strádání, přišel můj milovaný Ježíš, aby mě povzbudil, a strávil se mnou několik hodin. Zviditelněl se ve velmi mladém věku, vzácné okouzující krásy; seděl na mé posteli, blízko mě, a říkal mi: "Má dcero, vím, vím, že beze mne nemůžeš být, protože jsem pro tebe víc než tvůj život; kdybych tedy nepřišel, chyběla by ti podstata života. Kromě toho máme v Království Nejvyšší vůle tolik věcí, které musíme společně vykonat. Proto když vidíte, že nepřicházím rychle, netrapte se tolik - buďte si jisti, že přijdu, protože můj příchod je nutný pro vás i pro Mne, protože musím vidět věci svého Království, a zatímco je řídím, musím si je užívat. Jak můžeš mít sebemenší pochybnosti o tom, že by v Království, po kterém tak toužím, mohl chybět Král triumfu? Proto pojd' do mé náruče, aby tě tvůj Ježíš posílil." A zatímco to říkal, vzal mě do náruče, pevně mě přitiskl ke své hrudi a kolébaje mě, řekl mi: "Spi, spi na mých prsou, mé malé novorozeně mé vůle."

V Ježíšově náručí jsem byla tak maličká a nechtělo se mi spát; chtěla jsem se těšit z Ježíše, chtěla jsem Mu říct tolik věcí, když jsem teď měla to dobro z Jeho delší přítomnosti u sebe. Ale Ježíš mě dál kolébal, a já, aniž bych chtěla, jsem usnula sladkým, sladkým spánkem; ale během spánku jsem slyšela tlukot Srdce Ježíšova, jak mluví. Říkalo: "Má vůle"; a pak další tlukot srdce, jako by odpovídal: "Lásku chci vlévat do malé dcery své Vůle." V tlukotu srdce "Má vůle" se vytvořil velký kruh světla a v tlukotu srdce "Láska" další kruh, menší, tak, aby ten velký obklopil ten malý. Zatímco jsem spala, Ježíš bral tyto kruhy vytvořené úderem Jeho srdce a zapečetil je v celé mé osobě. Cítila jsem, že jsem celá zpevněná a posílená v Ježíšově náručí - jak jsem se cítila šťastná! Když mě však Ježíš pevněji přitiskl ke své hrudi, probudil mě a řekl mi: "Má malá dcero, obejděme celé stvoření, v němž Nejvyšší Vůle obsahuje Svůj Život, koná Svůj zřetelný čin v každé stvořené věci a triumfující Sama nad sebou, zvelebujeme a oslavujeme všechny Svě nejvyšší vlastnosti dokonalým způsobem. Podíváš-li se na oblohu, tvé oko nedokáže rozeznat její hranice - kamkoli pohlédne, tam je obloha, ani nedokážeš říci, kde končí a kde začíná. To je obraz Naší Nejvyšší Bytosti, která nemá začátek ani konec, a na azurové obloze Naše Vůle chválí a oslavuje Naši Věčnou Bytost, která nemá začátek ani konec. Tato obloha posetá hvězdami je obrazem Naší Bytosti: tak jako je obloha jedna, tak je Božství jeden jediný čin. Ale v mnohosti hvězd jsou Naše díla ad extra, která z tohoto jediného činu vycházejí, a účinky a díla tohoto jediného činu jsou nespočetné; a ve hvězdách Naše Vůle velebí a oslavuje účinky a mnohost Našich děl, která zahrnují anděly, člověka a všechny stvořené věci.

Pohled', jak krásné je žít v Mé Vůli, v jednotě tohoto nejvyššího světla, a uvědomovat si smysl všech stvořených věcí a chválit, velebit, oslavovat Nejvyššího Stvořitele právě Jeho Vůlí ve všech Našich obrazech, které každá stvořená věc obsahuje. Ale přejděte k pohledu na slunce. Pod nebeskou klenbou lze spatřit omezený světelný okruh, který obsahuje světlo a teplo a sestupuje dolů, kde investuje do celé země. To je obraz světla a lásky Nejvyššího Stvořitele, který všechny miluje a všem prokazuje dobro. Z výšky Svého Majestátu sestupuje dolů, hluboko do srdcí, dokonce i do pekla, ale činí tak tiše, bez křiku, ať je kdekoli. Ó, jak Naše Vůle oslavuje a zvelebujeme Naše věčné světlo, Naši neuhastitelnou lásku a Naši vševidoucnost. Naše Vůle šumí v moři; a v nesmírnosti vod, které skrývají nespočetné množství ryb všech druhů a barev, oslavujeme Naši nesmírnost, která vše obklopuje a drží vše jako na dlani. Naše Vůle oslavujeme obraz Naší neměnnosti v pevnosti hor; obraz Naší spravedlnosti v hřmění hromu a v blesku; obraz Naší radosti v ptáčkovi, který zpívá, trylkuje a vrká; obraz Naší sténající lásky v hrdličce, která sténá; obraz neustálého volání, které vydáváme k člověku, v beránkovi, který bečí a při každém bečení říká: "Ať se stane, co se stane! A Naše Vůle Nás oslavuje v nepřetržitém volání, kterým oslovujeme stvoření. Všechny stvořené věci mají Náš symbol, Náš obraz; a Naše Vůle má závazek zvelebovat Nás a oslavovat Nás ve všech Našich dílech, protože jelikož dílo stvoření je dílem Nejvyššího Fiat, slušelo se Jí zachovat Naši slávu, celou a trvalou, ve všech stvořených věcech.

Nyní chce Naše Nejvyšší vůle dát tento závazek jako dědictví tomu, kdo musí žít v jednotě Jejího světla, protože by se neslušelo žít v Jejímu světle a neztotožnit se s činy Nejvyššího Fiat. Proto tě, Má malá dcero, všechny stvořené věci i Má Vůle očekávají v každé stvořené věci, abys opakovala právě Její činy, abys oslavovala a velebila svého Stvořitele právě touto Božskou Vůlí." Kdo nyní může říci všechny obrazy našeho Stvořitele, které celé stvoření obklopuje? Kdybych chtěla říct všechno, nikdy bych neskončila; a tak, abych nebyla příliš dlouhá, musela jsem říct jen několik věcí, a to z poslušnosti a ze strachu, abych se neznělíbila Ježíšovi.....

1. července 1926

Bez Boží vůle není svatosti. Příchod Ježíše na zem posloužil k tomu, aby se zformovaly cesty a schody k dosažení Království Jeho Vůle.

Prováděla jsem své obvyklé úkony v Nejvyšší Vůli a pomyslela jsem si: "Jak je možné, že mezi mnoha svatými Starého zákona, kteří se tak vyznamenali mocí zázraků, jako Mojžíš, Eliáš a mnozí proroci; a mezi tolika svatými po příchodu našeho Pána, kteří se učinili tak obdivuhodnými díky svým ctnostem a zázrakům - nikdo z nich nevladl Království Boží Vůle a nežil v jednotě Jeho světla? Zdá se to neuvěřitelné. Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš vystoupil z mého nitra, přitiskl mě k sobě a řekl mi: "Má dcero, přesto je skutečně pravda, že až dosud nikdo nevladl Království mé Vůle a netěšil se z celé plnosti jednoty světla, které obsahuje. Kdyby tomu tak bylo, protože je to věc, která Mě nejvíce zajímá, která Mě nejvíce oslavuje a která neméně bezpečně umístí všechna božská práva a dokončí dílo Stvoření a Vykoupení - a nejen to, ale přinese stvoření největší dobro, jaké může existovat v nebi i na zemi -, jednal bych tak, abych to dal poznat. Stejně jako jsem dal poznat mnohé ctnosti a zázraky svých Svatých, dal bych poznat toho, kdo vlastní Království mé Vůle, které je mi tak drahé, abych ho předal ostatním tím, že budu napodobovat toho, kdo ho vlastní.

Nuže, Svatí Starého zákona se nacházeli ve stejném stavu jako Adam: chyběl božský Nápravník, který by při opětovném spojení lidské a božské vůle zaplatil dluh provinilého člověka božským způsobem. Nicméně jak starověcí, tak novodobí Svatí vzali z mé Vůle tolik, kolik poznali. Samotné zázraky, které vykonali, byly částčkami síly mé Vůle, která jim byla sdělena. Tak žili všichni moji Svatí, někteří ve stínu mé Vůle, jiní v odlesku jejího světla, někteří se podřídili její moci, jiní řádu jejích příkazů, protože bez mé Vůle není svatosti. Ale vlastnili z Ní to málo, co poznali - nic víc, protože jen když je dobro poznáno, člověk po něm pak touží a dospěje k jeho vlastnictví. Nikdo nemůže vlastnit dobro, vlastnost, aniž by ji znal; a dejme tomu, že by ji někdo vlastnil, aniž by ji znal - to dobro je pro něj jakoby mrtvé, protože mu chybí život poznání.

Nuže, protože má Vůle je největší věc, která zahrnuje vše, a všechny věci od největší po nejmenší zůstávají před Ní rozpuštěny, mělo by se o mé Vůli vědět tolik věcí, že by to předčilo to, co se ví o Stvoření, o Vykoupení, o všech ctnostech a všech vědách. Má Vůle měla být knihou pro každý krok, pro každý čin, knihou pro každou stvořenou věc; celá země měla být naplněna svazky vědomostí o Království mé Vůle, takovými, které by převyšovaly počet stvořených věcí. Kde jsou tyto knihy? Žádná kniha neexistuje - je o ní známo jen několik výroků, zatímco Ona by měla být na počátku každého vědění - o čemkoli. Jelikož je životem každé věci, měla by být na všem, jako obraz krále vytištěný na měně, která obíhá v království; jako světlo slunce, které svítí nad každou rostlinou, aby jí dalo život; jako voda, která hasí žízeň hořících rtů; jako jídlo, které nasytí hladového po dlouhém

půstu. Vše by mělo být naplněno vědomostmi týkajícími se mé Vůle; a pokud tomu tak není, je to znamení, že Království mé Vůle není poznáno, a tedy ani vlastněno.

Mohla bys mi snad říci, který světec řekl, že toto Království a jednotu světla Nejvyšší vůle vlastní? Jistě ne. Já sám jsem o tom mluvil jen málo. Kdybych chtěl obšírně mluvit o Království mé Vůle a o tom, že ho chci v člověku utvořit tak, jak ho vlastnil nevinný Adam, protože to je nejvyšší bod, nejbližší Bohu a nejbližší božské podobnosti, a protože Adamův pád byl ještě čerstvý, všichni by se nechali odradit a obrátili by se ke Mně zády a řekli by: "Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne: Jak můžeme my, viníci, žít v tak svatém Království? Ano, krásné, ale můžeme říci, že není pro nás. Nejen to, ale protože má Vůle je nejvyšším bodem, bylo zapotřebí cest, dopravních prostředků, schodů, slušného oblečení, vhodných jídel, abychom mohli v tomto Království přebývat. A tak můj příchod na zem sloužil k tomu, aby toto všechno formoval; každý můj výrok, dílo, bolest, modlitby, příklady, ustanovené svátosti, to byly cesty, které jsem formoval, dopravní prostředky, aby mohli rychleji dorazit, schody, aby mohli vystoupit. Dá se říci, že jsem jim dal oděv svého Lidství zčervenalého mou Krví, aby se mohli důstojně obléci do tohoto Království mé Vůle, tak svatého, které ve Stvoření Nestvořená Moudrost ustanovila, aby je dala člověku jako dědictví. A tak, i když jsem o tom mluvil jen málo - protože když mluvím, mluvím v čase a za okolností, protože v tom musí být uzavřena nutnost a užitečnost dobra, které mé slovo obsahuje -, místo mluvení jsem konal skutky s úmyslem mluvit k vám o Království mé Vůle.

Nuže, jak by jej mohli vlastnit, kdyby o něm neměli plné vědomí? Na druhou stranu musíte vědět, že všechny projevy, které jsem vám o NĚM učinil - Jeho zázraky, Jeho dobra, to, co musí duše udělat, aby se v tomto Království mohla usadit, Má velmi jasně vyjádřená Vůle, aby se člověk vrátil do mého Království, a to, jak jsem vše učinil - Stvoření, Vykoupení -, aby mohl přijít a vlastnit mé Království, které ztratil - jsou pouta předávání, jsou dveře, které mu umožňují vstoupit, jsou dary, které činím, jsou zákony, návody, jak v NĚM žít, inteligence, aby pochopili a ocenili dobro, které mají. Kdyby toto všechno chybělo, jak by mohli vlastnit toto Království mé vůle? Bylo by to, jako kdyby někdo chtěl jít žít do jiného království bez pasu, aniž by znal buď jeho zákony, nebo jeho zvyky či nářečí. Chudák, jeho vstup by byl nemožný, a kdyby tam přece jen vstoupil jako vetřelec, bylo by mu tak zle, že by sám raději odešel z království, o němž nic neví.

Nuže, má dcero, nezdá se ti snadnější, povzbudivější, více v dosahu lidské přirozenosti, že poté, co poznají Království vykoupení, v němž mohou být uzdraveni slepí, chromí a nemocní - protože slepí nemohou vstoupit do Království mé vůle, neboť v něm jsou všichni rovni a září zdravím -, najdou v Království vykoupení a v samotném pasu mého utrpení a smrti všechny možné prostředky, aby mohli přejít do Království mé vůle, oživení pohledem na tak velké dobro se rozhodnou, že se ho zmocní? Proto buďte pozorní a nechtějte omezovat nebo zmenšovat dobra, která jsou v Království mé Vůle - a to děláte, když neprojevujete všechno z toho, co vám dávám poznat -, protože poznání je nositelem daru; a jestliže nyní oplývám vědomostmi o něm, jsou to dary, které činím, a v těchto darech stanovuji více nebo méně, aby byly umístěny v Království mé Vůle pro dobro těch, kdo je mají vlastnit."

2. července 1926

Velký rozdíl mezi svatostí ctností a svatostí života v jednotě světla Boží Vůle.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš ukázal Božskou Spravedlnost v aktu vykládání Sebe sama nad zemí a přikázal živlům, aby zuřily proti tvorům. Zachvěla jsem se, když jsem viděla, že někde vody zaplavují města, aby je téměř pohřbily; někde vítr mocnou silou přenáší a

likviduje rostliny, stromy a domy, až z nich dělá hromadu, a zanechává různé kraje v nejubožejší bídě; jinde se plazí zemětřesení se značnými škodami. Kdo však může říci, jaké všechno zlo se na zemi chystá? Kromě toho se můj vždy milý Ježíš v mém nitru zviditelnil jako trpící trýznivým způsobem kvůli mnohým urážkám, které mu stvoření působí, zejména kvůli mnoha pokrytectvím. Zdálo se, že pod zdánlivým dobrem se skrývají jedy, meče, kopí a hřeby, aby Ho všemožně zranily. Pak, jako by Ježíš chtěl, abych trpěla spolu s Ním, mi řekl: "Má dcero, váha mé Spravedlnosti je plná a přetéká na stvoření. Chceš, abych tě jako dceru své Vůle vložil do odrazů své Spravedlnosti, abys měla podíl na jejích ranách? Vskutku, chystá se udělat ze země hromadu, a zatímco uspokojuje Spravedlnost, svým utrpením ušetříš své bratry. Ten, kdo žije ve vysokém království Nejvyšší vůle, musí bránit a pomáhat těm, kdo jsou dole."

Zatímco to říkal, cítila jsem, jako by mě Božská Spravedlnost polévala svými úvahami, a když mě Ježíš ztotožnil se sebou samým, trpěla jsem spolu s Ním Jeho údery, Jeho ranami a Jeho bolestmi. Bylo jich tolik, že jsem sama nevěděla, zda zůstanu živá, nebo mrtvá. Ale k mému největšímu zármutku, ustupujíc, můj Ježíš zmírnil mé bolesti a já jsem zůstala, opět překračujíc své těžké a dlouhé vyhnání. Ale vždycky Fiat! Fiat!... Nejrady bych to všechno přešla, ale poslušnost si vynutila své a k mé největší nechuti jsem se o tom musela trochu zmínit. Kdo může říci, jak jsem byla opuštěna? A můj sladký Ježíš, aby mě povzbudil, pokračoval v řeči o Svě Nejsvětější Vůli: "Má dcero, pojď se Mnou uprostřed stvoření. Nebe a země na tebe čekají - chtějí toho, kdo by oživen stejnou Vůlí, která je oživuje a dává jim život, nechal celé Stvoření rozeznít tou nejsladší ozvěnou věčné lásky jejich Stvořitele. Chtějí tvůj hlas, který by, proudící v každé stvořené věci, oživil jejich němou řeč onou věčnou slávou a klaněním se jejich Stvořiteli. A protože všechny věci jsou k sobě navzájem vázány a jedna je silou druhé, protože jedna je Nejvyšší vůlí, která je oživuje a uchovává, ten, kdo ji vlastní, je s nimi spojen stejnou silou a stejným spojením. Kdybys tedy nebyla přítomna uprostřed Stvoření, kvůli tvé nepřítomnosti by pociťovaly, že jim chybí univerzální síla a pouto nerozlučitelnosti. Proto přijď do Naší říše, neboť všichni po tobě touží, a zároveň ti dám pochopit více věcí o velké vzdálenosti, která existuje mezi svatostí toho, kdo vlastní jednotu světla Království Mé Vůle, a svatostí poddanství, rezignace a ctností."

Zatímco to říkal, ocitla jsem se mimo sebe a snažila jsem se, aby mé "miluji Tě", má adorace, zazněla nad všemi stvořenými věcmi. A Ježíš, samá dobrota, dodal: "Dcero moje, podívej se na nebe, hvězdy, slunce, měsíc, rostliny, květiny, moře... podívej se na všechno. Každá stvořená věc má svou odlišnou povahu, svou barvu, svou malost a svou výšku; každá z nich má svůj odlišný úřad a jedna nemůže dělat to, co druhá, ani vyvolávat stejné účinky. Každá stvořená věc je tedy symbolem svatosti ctností, podřízenosti a rezignace na mou vůli. Podle toho, jaké ctnosti praktikovaly, v sobě duše vykreslily odlišnou barvu; proto lze říci, že jedna je červený květ, jiná fialový, další bílý; jedna je rostlina, jiná strom, další hvězda; a podle toho, jak se podřídily odrazům Nejvyšší vůle, tak se rozvinuly v plodnosti, ve výšce, v kráse. Jeden je však jejich stínem, protože má Vůle jim jako sluneční paprsek dala barvu semene, které oni sami vložili do své duše. Na druhé straně svatost té, která žije v jednotě světla mé Vůle, je zrozením z onoho jediného činu jejího Stvořitele, který je v tvůrčích rukou jeden, a přesto paprsky jeho Vůle, vycházející z Boha, zasahují vše a vytvářejí díla a účinky tak nesčetné, že člověk nemůže dospět k jejich spočítání. Protože se tedy tato svatost rodí z onoho jediného aktu, bude péčí a žárlivostí Nejvyšší Vůle, aby v sobě zahrнула všechny barvy, všechny různé krásy a všechna možná myslitelná dobra. A tak více než planoucí slunce v sobě uzavře a zastíní celé stvoření s jeho různými krásami; člověk v ní uvidí uzavřena všechna dobra Vykoupení i všechny svatosti; a já, projevující svou lásku více než kdy jindy, vložím pečeť své vlastní svatosti do toho, kdo se zmocnil Království mé Vůle.

Víš, jak to bude pro tvého Stvořitele s touto svatostí života v mé Vůli? Stane se to jako s králem, který nemá potomky. Takový král se nikdy netěší náklonnosti vlastního dítěte, ani nemá chuť obdarovat ho

veškerým otcovským pohlazením a láskyplnými polibky, protože v nikom nevidí svého potomka, své vlastní rysy, někoho, komu by svěřil osud svého království. Chudák, žije stále s hřebíkem v srdci, žije stále obklopen služebníky, lidmi, kteří se mu nepodobají, a pokud kolem něj zůstávají, není to z čisté lásky, ale ze zjištěných důvodů, aby získali bohatství a slávu a možná ho i zradili. A teď si představte, že pro něj po dlouhé době přijde na světlo syn - co není svátkem tohoto krále? Jak ho líbá, hladí - nemůže odtrhnout pohled od syna, v němž poznává svůj vlastní obraz. Právě čerstvě narozenému dává jako dědictví své království a všechnen svůj majetek; a jeho úplnou radostí a svátkem je, že jeho království už nebude patřit nějakým cizím lidem, jeho služebníkům, ale jeho drahému synovi. Lze tedy říci, že co patří otci, patří synovi, a co patří synovi, patří otci.

Nuže, ten, kdo bude vlastnit Království mé vůle, bude pro Nás jako dítě narozené asi po šesti tisících letech. Jaká radost, jaký svátek nebude Náš, když v něm uvidíme Náš obraz, neporušený, krásný, tak jak jsme ho vynesli z Našeho otcovského lůna. Všechna pohlazení, polibky, dary budou pro toto dítě; tím spíše, že když jsme ve stvoření dali království Naší vůle člověku jako jeho zvláštní dědictví a když toto Naše království bylo tak dlouho v rukou cizinců, služebníků, zrádců, při pohledu na tohoto syna, který je bude vlastnit jako syn a dá Nám slávu království Naší vůle, bude Naše dědictví ze strany tohoto syna umístěno v bezpečí. Není snad správné, abychom mu dali vše, dokonce i samotné Naše Já, a aby si vše a všechny ohradil?"

Zatímco to Ježíš říkal, znepokojilo mě to a řekla jsem Mu: "Jak je to všechno možné, Má lásko?" "Jak je to možné? A Ježíš dodal: "Má dcero, nediv se. Tím, že duše vlastní Království Nejvyšší Vůle, bude vlastnit božskou, nekonečnou, věčnou Vůli, která v sobě zahrnuje všechna dobra; a ten, kdo vlastní všechno, nám může dát všechno. Jaké bude Naše uspokojení, Naše a jeho štěstí, když uvidí malost tvora v tomto Našem Království, který od Nás neustále bere jako majitel - jako Naše pravé dítě! A protože to, co od Nás bere, je božské, bere božské a božské Nám dává; bere nekonečné a nekonečné Nám dává; bere od Nás nesmírné věci a nesmírné věci Nám dává; bere od Nás světlo a světlo Nám přináší. Nedělá nic jiného než bere a dává Nám. Dáme mu k dispozici všechny Naše věci, aby do Království Naší vůle, které jsme mu dali, už nevstoupilo nic cizího, ale jen Naše věci, a abychom mohli přijímat plody, slávu, lásku a čest Království Naší vůle. Proto buďte pozorní a váš let v Naší Vůli ať je nepřetržitý."

5. července 1926

Ježíš se při psaní zviditelňuje tím, co říká o své Vůli v hloubi duše; a pak to krátce popisuje slovy.

Cítala jsem se být investována a kořistí nejvyššího světla Věčné Vůle a můj vždy milovaný Ježíš se nechal vidět, jak stojí v hloubi mé duše se světelným perem v ruce a píše na husté světlo, které se zdálo být plátnem, ale bylo to světlo rozprostřené v mé duši. A Ježíš psal a psal v hloubce tohoto světla. Jak krásné bylo vidět Ho psát s nepopsatelným mistrovstvím a rychlostí. Když pak psal, jako by otevíral dveře mého nitra, zavolal zповědníka rukou a řekl mu: "Pojď se podívat, co Já sám píšu v hloubi této duše. Nikdy nepíšu na papír ani na plátno, protože ty podléhají zkáze, ale s potěšením píšu v hloubce světla uzavřeného v této duši na základě své Vůle. Mé světelné znaky jsou nesmazatelné a mají nekonečnou hodnotu. Když jí tedy musím zjevit pravdy o své Vůli, nejprve vykonám práci, když je napíšu do hloubky její bytosti, a pak k ní promluví a krátce jí vyložím, co je v ní napsáno. Proto když říká to, co jsem jí řekl, říká to několika slovy, zatímco když píše, dělá to dlouze: je to mé psaní, které, přetékáající vně její duše, nepodává krátkou zprávu, ale mou rozšířenou pravdu, tak jak jsem ji sám napsal v jejím nejhlubším nitru."

Zůstala jsem překvapená a s nevýslovnou radostí jsem viděla, jak můj sladký Ježíš píše v mém nitru; a mohla jsem se vlastní rukou dotknout toho, že zatímco při mluvení jsem schopna říci jen málo z toho, co mi říká - ba co víc, zdá se mi, že mi dal jen téma -, pak při psaní je jeho zájmem, aby mi pomohl rozvinout ho, jak se mu líbí. A Ježíš mi to ve vsí dobrotě řekl: "Má dcero, nyní se přestáváš divit, že při psaní cítíš, jak v tobě vyvěrají pravdy jako z pramene. Je to dílo tvého Ježíše vykonané v tobě, které přetékačíc ze všech částí tvé duše vlévá řád na papír a pravdy v tobě napsané, poznamenané světelnými znaky. Proto ať přestanou tvé obavy a nechceš se omezit na stručný popis mých slov, ani Mi neodporuj, když chci jít do větších podrobností a nechat tě napsat na papír to, co jsem s takovou láskou napsal do tvé duše. Kolikrát Mě nutíš, abych použil svou moc a přemohl tě, abys Mi neodporovala při psaní toho, co chci. Proto Mi dovol, abych to udělal - bude to tvoje Ježíšova starost, aby ve všem zazářila pravda."

8. července 1926

Hrozby nových trestů. Jak ten, kdo musí konat všeobecné dobro, musí konat a trpět více než kdokoli jiný.

Splývala jsem celá ve svaté Boží Vůli a můj sladký Ježíš se v mém nitru zviditelnil se zdviženýma rukama, aby zabránil Božské Spravedlnosti vylít se na tvory, a postavil mě také do stejné pozice, abych dělala to, co On sám. Zdálo se však, že tvorové podněcují Božskou Spravedlnost, aby je zasáhla, a Ježíš, jakoby unavený, spustil paže a řekl mi: "Má dcero, jaká lidská proradnost! Ale je to správné - je nutné, abych se po tolika tolerancích zbavil tolika starých věcí, které zabírají Stvoření a které, nakaženy, přinášejí nákazu novým věcem, novým malým rostlinám. Jsem unaven tím, že Stvoření, Můj příbytek daný člověku - ale stále Můj, protože Mnou neustále uchovávaný a oživovaný - je obsazeno služebníky, nevděčníky, nepřáteli, a dokonce těmi, kteří Mě ani nepoznávají. Proto chci jít dál tím, že zničím celé oblasti a to, co jim slouží za potravu. Služebníci spravedlnosti budou živly, které jim investováním dají pocítit božskou moc nad nimi. Chci očistit zemi, abych připravil příbytek pro své děti. Budete stále se Mnou, má Vůle bude vždy vaším východiskem i v těch nejmenších činech, protože i v těch nejmenších věcech chce mít má Vůle svůj božský život, svůj počátek a svůj konec, ani nestrpí, aby se lidská vůle vloudila do jejího Království. Jinak byste často vycházeli do království své vůle, což by vás zneuctilo - a to se vůbec nehodí k tomu, kdo musí žít v Království mé Vůle.

Nuže, má dcero, tak jako bolesti Nebeské Královny a moje, jakož i moje smrt jako slunce způsobily, že plody přítomné v Království vykoupení dozrály, oplodnily se a staly se sladkými tak, že je každý může užívat, a jsou to plody, které přinášejí zdraví nemocným a svatost zdravým - stejně tak tvé bolesti, naroubované s našimi a dozrálé žářem Slunce mé vůle, způsobí, že plody přítomné v Království mé vůle dozrají. Bude jich tolik a budou tak sladké a chutné, že ten, kdo si je bude chtít vzít a užívat, se již nebude přizpůsobovat nezralým, nechutným a škodlivým plodům ubohého a obskurního království lidské vůle. Musíte vědět, že ten, kdo má jako první vytvořit království, přinést dobro, vytvořit dílo, musí trpět víc než kdokoli jiný a udělat víc než kdokoli jiný; musí řídit, usnadňovat věci a prostředky a připravovat, co je třeba, aby nalezením surovin pro toto dílo a pohledem na jeho provedení mohli ostatní napodobovat. Proto jsem vám mnoho dal a dávám, abyste tvořili suroviny pro ty, kdo musí žít v království mé vůle. Proto buďte pozorní a disponovaní k tomu, co vám dávám, a k tomu, abyste dělali to, co od vás chci."

11. července 1926

Stejně jako bylo nutné dát poznat, kdo byli Ti, kteří trpěli více než kdokoli jiný, aby vytvořili Království vykoupení, tak je nutné dát poznat i tu, která trpěla pro Království nejvyššího Fiatiu.

Můj sladký Ježíš mi po několik dní neřekl nic o Své Nejsvětější Vůli, spíše se nechával vidět smutný, při úderu do stvoření. Dnes, jako by chtěl vyjít ze svého smutku - protože když mluvím o své Vůli, zdá se, že se vkládá do hostiny, vychází z mého nitra, mi řekl: "Má dcero, chci se rozveselit - nech mě mluvit o Království Mé Nejvyšší Vůle." A já: "Má Lásko a můj Živote, Ježíši, kdybys mi neprozradil všechna tajemství, která v něm jsou, nevědět všechno, neužívala bych plnost dober, která toto Království má, ani bych Ti nemohla oplatit lásku za dobra, která skrýváš; a cítila bych se nešťastná uprostřed tolika štěstí, protože mé "Miluji Tě" by neproudilo ve všem, co v něm máš Ty. Možná je to malé, ale je to "Miluji Tě" Tvé malé dcerky, kterou tolik miluješ.

A Ježíš, který vzal má vlastní slova, mi řekl: "Má malá dcero, sama říkáš, jak je poznání nezbytné. Je-li nezbytné pro tebe, tím spíše pro ostatní. Nyní musíš vědět, že pro vytvoření Království vykoupení jsme se v utrpení nejvíce vyznamenali já a moje Maminka. A i když Ona zřejmě netrpěla žádnou z bolestí, které znali ostatní tvorové, s výjimkou mé smrti, kterou znali všichni a která byla pro Její mateřské Srdce osudovou a trýznivou ranou, větší než jakákoli nejbolestivější smrt, nicméně protože vlastnila jednotu světla mé Vůle, toto světlo přineslo do Jejího probodeného Srdce nejen sedm mečů, o kterých vyprávěla Církev, ale všechny meče, kopí a bodce všech hříchů a bolestí tvorů, které trýznivě umučily Její mateřské Srdce. To však nic neznamená. Toto světlo Jí přinesly všechny mé bolesti, má ponížení, má muka, mé trny, mé hřeby, nejintimnější bolesti mého Srdce. Srdce mé Maminky bylo pravým Sluncem: ačkoli člověk nevidí nic než světlo, toto světlo obsahuje všechny statky a účinky, které země přijímá a má; lze tedy říci, že země je uzavřena ve Slunci. Totéž platí pro Svrchovanou Královnu: člověk mohl vidět pouze Její osobu, ale světlo mé Nejvyšší Vůle v ní uzavíralo všechny možné představitelné bolesti; a čím důvěrnější a neznámější tyto bolesti byly, tím cennější a mocnější byly nad Božským Srdcem, aby podnítily toužebně očekávaného Vykupitele; a více než sluneční světlo sestupovaly do srdcí tvorů, aby je dobyly a spoutaly v Království Vykoupení.

Církev tedy zná tak málo bolestí nebeské svrchované Královny, že lze říci, že zná pouze viditelné bolesti, a proto uvádí počet sedmi mečů. Kdyby však věděla, že Její mateřské Srdce je útočištěm, úložištěm všech bolestí, a že světlo mé Vůle jí přináší vše a ničeho ji nešetří, Církev by nemluvila o sedmi mečích, ale o milionech mečů. Tím spíše, že šlo o bolesti intimní, a proto jen Bůh zná intenzitu zármutku. Proto byla po právu ustanovena Královnou mučedníků a všech bolestí. Stvoření mohou vnějším bolestem přisoudit váhu, hodnotu, ale o těch vnitřních nevědí dost, aby jim mohli přisoudit správnou cenu. Nuže, aby se v mé Mamince utvořilo nejprve Království mé vůle a pak Království vykoupení, nebylo zapotřebí tolika bolestí, protože Ona neměla hřích, dědictví bolestí pro ni nebylo - jejím dědictvím bylo Království mé vůle. Ale aby mohla dát stvořením Království Vykoupení, musela se podrobit tolika bolestem. Plody Vykoupení tedy dozrály v Království mé Vůle, které jsem vlastnil Já a Má Maminka. Není nic krásného, dobrého nebo užitečného, co by nepocházelo z mé Vůle.

Nyní, spojeno se Svrchovanou Královnou, přišlo mé Lidství. Zůstala skryta ve Mně, v mých bolestech, proto se o Ní vědělo jen málo; ale pokud jde o mé Lidství, bylo nutné, aby se vědělo, co jsem dělal, jak jsem trpěl a jak jsem miloval. Kdyby se nic nevědělo, nemohl bych tvořit Království vykoupení. Znalost mých bolestí a mé lásky je magnetem a pobídkou, podnětem a světlem, které přitahuje duše k přijetí léků, dober v Ní obsažených. Vědomí, kolik mě stály jejich hříchy a jejich spása, je řetězem, který je ke mně připoutává a zabraňuje novým hříchům. Kdyby naopak nevěděli nic o mých bolestech a o mé smrti, kdyby nevěděli, kolik Mě stála jejich spása, nikdo by ani nepomyslel na to, aby Mě miloval a zachránil svou duši. Pohled tedy, jak je nutné dát najevo, kolik vykonal a vytrpěl ten, kdo v sobě zformoval všeobecné dobro, aby je daroval druhým.

Nyní, Má dcero, stejně jako bylo nutné dát tvorům na vědomí, kdo byl On a Ona a kolik je to stálo, aby vytvořili Království vykoupení, tak je nutné dát na vědomí té, kterou si Má otcovská dobrota vybrala, aby v sobě nejprve vytvořila Království Nejvyššího fiat a poté dala vzniknout Jeho předávání druhým. Stejně jako tomu bylo u Vykoupení, které se zformovalo nejprve mezi Mnou a Mou nebeskou Maminkou a poté se stalo známým tvorům, tak tomu bude i u Nejvyššího Fiat. Proto je třeba dát najevo, kolik Mne toto Království Mé Vůle stálo; že - aby člověk mohl znovu vstoupit do Království, které ztratil - jsem musel obětovat nejmenší ze všech tvorů a držet ji čtyřicet a více let přibitou na lůžku, bez vzduchu, bez plnosti slunečního světla, které si všichni užívají; jak její malé srdce bylo útočištěm mých bolestí a bolestí tvorů; jak všechny milovala, za všechny se modlila, všechny bránila; kolikrát se vystavila ranám Boží spravedlnosti, aby bránila všechny své bratry; a pak, její intimní bolesti a samotné nedostatky Mne, které umučily její malé srdce, jí daly nepřetržitou smrt. Ve skutečnosti, protože nepoznala jiný život než můj, jinou Vůli než mou, všechny tyto bolesti položily základy Království mé Vůle a jako sluneční paprsky uzrály plody Nejvyššího Fiat. Je tedy třeba dát najevo, kolik toto Království stálo tebe i mne, aby z jeho ceny poznali, jak moc toužím po tom, aby ho získali, a aby si ho z jeho ceny vážili, milovali ho a toužili do něj vstoupit, žít v Království mé Nejvyšší Vůle."

Napsala jsem to, abych poslechla, ale námaha byla tak velká, že jsem se jen stěží mohla zmínit o své ubohé existenci, neboť kvůli velké nechuti cítím, jak mi tuhne krev v žilách. Mohu však jen vždy opakovat: "Fiat! Fiat! Fiat!"

14. července 1926

Jak Ježíš uchovával Království své vůle připravené ve svém lidství, aby je vrátil tvorům. Všechny božské i lidské zájmy jsou ohroženy, pokud člověk nežije v Boží Vůli.

Pokračuji ve svých obvyklých fúzích ve Svaté Vůli. Mnohdy mě můj sladký Ježíš doprovází při opakování těchto úkonů, jindy u nich zůstává, aby viděl, zda mi něco neunikne ze všeho, co učinil ve Stvoření i ve Vykoupení; a všechnu dobrotu mi zpřítomňuje, abych do ní mohla vložit třeba jen jedno malé "miluji Te", jedno "děkuji Ti", jednu adoraci, čímž mi říká, že je třeba poznat, kam až Jeho Vůle rozšířila hranice Království Jeho Vůle z lásky ke stvoření, aby se v tomto Království mohla pohybovat, těšit se z něj a skrze její lásku se její vlastnictví mohlo stát stabilnějším; a když ji v Ném vidí stále, mohou všichni - nebe i země - poznat, že Království Jeho Vůle nyní vydalo svou dědičku, která Ho miluje a je šťastná, že Ho vlastní.

Nyní, když jsem se cítila utopená v této Věčné Vůli, můj vždy milovaný Ježíš se zjevil s otevřeným Srdcem a při každém úderu Jeho srdce vyšel paprsek světla, na jehož špičce bylo vidět otisknuté "Fiat". A protože tlukot Srdce je nepřetržitý, jakmile vyšel jeden paprsek, následoval další a pak další - nikdy nepřestaly vycházet. Tyto paprsky zasahovaly nebe i zemi, ale všechny nesly otisk "Fiat". A nejen Jeho Srdce, ale když se díval, vycházely paprsky z Jeho očí; když mluvil, když pohyboval rukama a nohama, vycházely paprsky, všechny nesly Nejvyšší Fiat jako slávu a triumf. Bylo to okouzující vidět Ježíše - krásného, celého přelitého těmito paprsky světla, které vycházely z Jeho obdivuhodné Osoby. Ale to, co Mu dodávalo nádheru, majestátnost, vznešenost, slávu, krásu, bylo "Fiat". Jeho světlo mě zastínilo a já bych tam před Ježíšem zůstala stát celé věky, aniž bych Mu cokoli řekla, kdyby On sám nepřerušil mlčení a neřekl mi to: "Má dcero, dokonalou slávu a naprostou poctu poskytlo mé Vůli mé Lidství. Právě v mém nitru, ve středu tohoto Srdce, jsem vytvořil Království Nejvyšší Vůle. A protože ji člověk ztratil a nebyla naděje, že by ji mohl získat, mé Lidství ji znovu získalo prostřednictvím intimních a neslýchaných bolestí a vzdalo jí veškerou čest, která jí náleží, a slávu, kterou jí stvoření odňalo, aby ji stvoření vrátilo. Království mé Vůle tedy vzniklo uvnitř mého Lidství, a proto vše, co

vzniklo v mém Lidství a vyšlo z Něho, neslo znak Fiat. Každá moje myšlenka, pohled, dech, úder srdce, každá kapka mé Krve, všechno - všechno neslo pečeť Fiat mého Nejvyššího Království. To Mi dodávalo tolik slávy a tolik Mě zkrášlovalo, že nebe a země zůstávaly pode Mnou a jakoby zastřené přede Mnou, protože Má Božská Vůle je všemu nadřazená a vše si klade pod sebe jako podnož.

Nyní jsem v koloběhu věků hledal někoho, komu bych svěřil toto Království, a byl jsem jako těhotná matka, která se trápí, která trpí, protože chce porodit své dítě, ale nemůže to udělat. Chudák matka, jak moc trpí, protože se nemůže těšit z plodu svého lůna! Tím spíše, že existence tohoto zrození, které je zralé a nevychází, je stále v nebezpečí. Více než těhotnou matkou jsem byl po tolik staletí - jak jsem trpěl! Jak jsem se trápil, když jsem viděl, že zájmy mé slávy jsou v nebezpečí - jak Stvoření, tak Vykoupení. Tím spíše, že jsem toto Království uchovával jakoby ve skrytu a skryté ve svém Srdci, aniž bych měl být jen výstup k jeho projevení; a to Mě ještě více roztrpčovalo, protože nevida ve tvorech pravé dispozice, abych jim mohl dát toto zrození ze Sebe, a protože nepřijali všechna dobra obsažená v Království Vykoupení, nemohl jsem se odvážit dát jim Království své Vůle, které obsahuje větší dobra. Tím spíše, že dobra Vykoupení jim poslouží jako zásoba, jako protilátka, aby při vstupu do Království mé vůle neopakovali druhý pád, jako byl ten Adamův. Kdyby tedy všechna tato dobra nebyla přijata - naopak, byla zmanipulována a pošlapána - jak by mohlo toto zrození, mé Království, vyjít z mého Lidství?

Proto jsem se spokojil s tím, že jsem se trápil, trpěl, čekal - více než matka, abych toto drahé zrození ze sebe, své Království, nevystavil žádnému nebezpečí. A tak, zatímco jsem se trápil, neboť jsem z Něho chtěl vysvobodit, abych Ho dal stvoření jako dar a zajistil zájem Stvoření a Vykoupení, které byly všechny v nebezpečí - vlastně dokud se člověk nevrátí do Království Nejvyšší vůle, Naše zájmy a jeho vůle budou vždy v nebezpečí, protože mimo Naši Vůli je člověk vždy nepořádkem v Našem stvořitelském díle, je srážející se notou, která odnáší dokonalou harmonii z posvátnosti Našich děl - pohlédl jsem na koloběh staletí, čekající na Mé malé novorozeně v Království Mé Vůle, kladoucí kolem sebe všechna dobra Vykoupení pro bezpečnost Království Mé Vůle. A více než trpící matce, která se tak dlouho trápila, svěřuji tobě toto zrození ze Sebe a osud tohoto, mého Království. A není to jen mé Lidství, které chce vydat toto zrození, jež mě tolik stálo, ale celé Stvoření je těhotné mou Vůlí a trápí se, protože ji chce vydat pro tvory, aby znovu založilo Království svého Boha uprostřed tvorů. Proto je stvoření jako závoj, který zakrývá mou Vůli, jež je v něm jako zrození, ale tvorové tento závoj berou a odmítají zrození přítomné v něm. Království mé Vůle je slunce, ale zatímco přijímají účinky slunce, které jako závoj zakrývá mou Vůli a dobra, jež vytváří, odmítají mou Vůli, nepoznávají Ji a nenechávají se Jí ovládnout. Přijímají tedy přirozená dobra přítomná ve slunci, ale odmítají dobra duše - Království mé Vůle, které vládne ve slunci a chce se jim dát. Ach, jak se má Vůle trápí na slunci, chce se zrodit z výšky své sféry, aby mohla vládnout uprostřed tvorů! Království mé Vůle je obloha, která se dívá na tvory svými světelnými očima, jimiž jsou hvězdy, aby zjistila, zda ji chtějí přijmout, aby mohla vládnout uprostřed nich. Království mé vůle je moře; dává o sobě vědět svými hučícími vlnami a jeho vody Ho zakrývají jako závoj. Člověk však moře využívá, bere si jeho ryby, ale o mou Vůli se nestará a způsobuje Jí muka jako porod stísňený v lůně vod. Tak jsou všechny živly těhotné mou Vůlí: vítr, oheň, květina, celá země - to vše jsou závoje, které Ji zakrývají.

Kdo nyní poskytne tomuto mému Lidství východisko a úlevu? Kdo prolomí tyto závoje tolika stvořených věcí, které Ji zakrývají? Ten, kdo ve všech věcech rozpozná nositele mé Vůle a vzdá Jí patřičné pocty, nechá Ji vládnout ve své duši, dá Jí vládu a podřídí se Jí. Proto, má dcero, buď pozorná, dej tuto spokojenost svému Ježíši, který se až dosud tolik trápil, aby uvolnil toto zrození mého Nejvyššího království, a spolu se Mnou celé stvoření jako jediný čin rozbije závoje a uloží v tobě zrození mé Vůle, kterou všechny věci skrývají."

18. července 1926

Proč nás Pán nezjevil Království své Vůle, když přišel na zem.

Moje ubohá mysl přemýšlela o tom, co je napsáno výše, a můj sladký Ježíš pokračoval ve stejném tématu a říkal mi: "Má dcero, pochop tedy, proč bylo nutné, abych nedal Království Svě Vůle a nezjevil Ho, když jsem přišel na zem. Chtěl jsem znovu vyzkoušet stvoření; chtěl jsem mu dát věci horší než ty, které jsem mu dal ve Stvoření - léky a zboží, které ji měly uzdravit. Ve skutečnosti, když jsem stvořil člověka, nebyl nemocný, ale zdravý a svatý, proto mohl velmi dobře žít v Království Mé Vůle. Když se však vzdálil od Nejvyšší Vůle, onemocněl a já jsem přišel na zem jako Nebeský Lékař, abych zjistil, zda přijme léky, léčiva na svou nemoc, a po této zkoušce bych mu pak dal překvapivě projevít Království Mé Vůle, které jsem uchovával ve svém Lidství, připravené pro něj. Ti, kdo si myslí, že Naše nejvyšší dobrota a nekonečná moudrost by člověku ponechala pouze statky Vykoupení, aniž by ho znovu pozvedla do původního stavu, v němž byl Námi stvořen, klamou sami sebe. V takovém případě by Naše Stvoření zůstalo bez svého účelu, a tedy i bez svého plného účinku, který v dílech Boha být nemůže. Nanejvýš bychom mohli nechat plynout a obracet staletí, dávat stvoření tu jedno, tu druhé překvapení, svěřovat mu tu jedno malé, tu větší dobro. Budeme se chovat jako otec, který chce dát svůj majetek dětem, ale tyto děti promarnily velkou část otcova majetku. Navzdory tomu je odhodlán dát svůj majetek dětem, a tak ho napadne jiný prostředek: už nedává dětem velké částky, ale po troškách, líru za lírou; a když vidí, že děti si to málo zachovávají, stále zvyšuje malé částky. Díky tomu poznají otcovu lásku a začnou si vážit statků, které jim svěřuje, což by dříve, když měly velké částky, nedělaly. To jim slouží k posílení a učí je, jak si obdržená dobro uchovávat. Jakmile je tedy otec vycvičí, potvrdí své rozhodnutí a předá svůj majetek dětem.

Takto tedy jedná otcovská dobrota. Ve Stvoření jsem člověka obdařil bohatstvím statků bez jakéhokoli omezení; ale jen proto, že jsem ho chtěl vyzkoušet v něčem, co ho mnoho nestálo, úkonem své vůle, který byl v rozporu s mou vůlí, všechny tyto statky promarnil. Ale má láska se nezastavila; víc než otec jsem mu začal dávat po troškách - a předtím ho uzdravovat. Mnohdy člověk s málem spotřebuje více pozornosti, než když vlastní velké věci. Ve skutečnosti, pokud člověk vlastní velké vlastnosti a jsou promarněny, vždycky je z čeho brát; ale pokud je promarněno to málo, zůstává na prázdno. Rozhodnutí dát člověku Království své vůle jsem však nezměnil; člověk se mění, Bůh se nemění. Nyní je vše snazší, protože dobra Vykoupení si prošla cestu, dala poznat mnohá překvapení mé lásky k člověku - jak jsem ho miloval, ne pouhým Fiat, ale tím, že jsem mu dal svůj vlastní Život, ačkoli mě můj Fiat stál více než mé vlastní Lidství, protože Fiat je božský, nesmírný, věčný, zatímco mé Lidství je lidské, omezené a má svůj počátek v čase. Nicméně, aniž by do hloubky věděli, co Fiat znamená - jeho hodnotu, jeho moc a co může udělat -, lidské mysli se nechaly více ovládnout vším, co jsem udělal a vytrpěl, když jsem přišel, abych je vykoupil, aniž by věděly, že pod mými bolestmi a mou smrtí bylo ukryto mé Fiat, které dalo život mým bolestem.

Nuže, kdybych chtěl zjevit Království své Vůle, buď když jsem přišel na zem, nebo dříve, než by dobra Vykoupení byla poznána a z větší části vlastněna tvory, moji největší Svatí by se vydělili; všichni by si mysleli a říkali: "Adam, nevinný a svatý, nebyl schopen žít ani vytrvat v tomto Království nekonečného světla a božské svatosti - jak bychom to mohli udělat my?". A vy sami - kolikrát jste se lekli? A chvějíce se před nesmírnými dobrou a svatostí, plně Božského, Království Nejvyššího Fiat, chtěli jste se stáhnout a říkali jste Mi: "Ježíši, myslí na nějaké jiné stvoření - já toho nejsem schopen." A já jsem se třásl. Utrpení tě tolik neděsilo, spíše jsi Mě mnohokrát prosila - pobízela jsi Mě, abych tě nechal trpět. Proto moje více než otcovská dobrota jednala s tebou jako s mou druhou Matkou: před ní jsem ukryl své početí v jejím lůně; nejprve jsem ji připravil, zformoval jsem ji, abych ji nevydělil; a když přišel vhodný čas, v samotném aktu, v němž jsem měl být počat, pak jsem jí to prostřednictvím anděla oznámil; a i když se zpočátku chvěla a byla znepokojená, hned se zase uklidnila, protože byla

zvyklá žít se svým Bohem, uprostřed jeho světla a před jeho svatostí. Tak jsem to udělal i s tebou: po mnoho let a let jsem před tebou skrýval, že v tobě chci utvořit toto Nejvyšší království; připravoval jsem tě, formoval jsem tě, uzavřel jsem se v tobě, v hloubi tvé duše, abych Ho utvořil; a když bylo vše hotovo, zjevil jsem ti tajemství, mluvil jsem s tebou o tvém zvláštním poslání, formálně jsem se tě ptal, zda chceš přijmout život v Mé Vůli; a přestože ses třásla a bála, uklidnil jsem tě a řekl jsem ti: "Neboj se: Proč se trápíš? Cožpak jsi snad dosud nežila se Mnou v Království Mé Vůle?". A ty, opět klidná, jsi chtěla více praktikovat život v Ní a Já jsem se těšil, že budu stále více rozšiřovat hranice svého Království, protože je stanoveno, do jaké míry se stvoření musí zmocnit tohoto Království, protože Jeho hranice jsou nekonečné a stvoření je není schopno všechny obsáhnout, protože je omezené."

A já: "Má lásko, přesto můj strach ještě úplně nepřestal a mnohokrát jsem tak vyděšená, že se bojím, že bych se mohla chovat jako druhý Adam. A Ježíš: "Má dcero, neboj se, máš větší pomoc, než měl Adam - máš pomoc lidského Boha a všechna jeho díla a bolesti jako svou obranu, jako svou oporu, jako svůj korzár, což on neměl. Proč se tedy chceš bát? Spíše dbejte na svatost, která sluší životu v tomto nebeském království, a na své štěstí a blahobyt, protože žijete-li v něm, stačí vám jeden můj pohled - stačí vám slyšet jen jedno mé slovo, abyste pochopili jeho dobra; zatímco o těch, kdo jsou mimo, se dá říci, že chápou jen to, že existuje Království mé vůle, ale co se týče toho, co je v něm, co je třeba k jeho pochopení, ti jen stěží chápou abecedu mé vůle."

20. července 1926

Ježíšovo slovo je práce, Jeho mlčení je odpočinek. Ježíšův odpočinek uprostřed Jeho díla.

Když jsem se nadále cítila celá opuštěná v Nejvyšší Vůli, můj vždy milý Ježíš se nechal vidět celý ztichlý, v aktu pohledu na celé Stvoření - na všechna jeho díla. Při pohledu na ně byl jakoby hluboce uchvácen před nádherou, svatostí, mnohostí a velikostí svých děl a já jsem spolu s Ježíšem pociťovala hluboké ticho ve svém nitru při rozjímání o Jeho dílech. Mnoho věcí by se dalo pochopit, ale vše by zůstalo v hloubi mé inteligence, bez jakýchkoli slov. Jak krásné bylo být spolu s Ježíšem v hlubokém tichu. Potom mi to řekl můj drahý Dobrý, můj sladký Život: "Má nejdražší dcero, musíš vědět, že mé slovo je práce, zatímco mé mlčení je odpočinek; a mé slovo je práce nejen pro mě, ale i pro tebe. Je mým obvyklým způsobem, že poté, co jsem pracoval, chci odpočívat uprostřed samotných svých děl - ta jsou mým nejměkčím lůžkem v mém odpočinku; a protože jsi naslouchala mému slovu a pracovala jsi spolu se Mnou, musíš se Mnou odpočívat. Podívej, Má dcero - jak je celé stvoření krásné! Bylo to slovo tvého Ježíše, které ho zpracovalo jedním Fiat. Ale víš, v čem spočívá to kouzlo, které Mě uchvacuje? Tvé malé "Miluji Tě" na každé stvořené věci. S tímto tvým malým "Miluji Tě", které je vtisknuto na každé z nich, ke Mně všechny mluví o tvé lásce, mluví ke Mně o mém znovuzrození Mé Vůle; slyším harmonickou ozvěnu celého Stvoření, které ke Mně mluví o tobě. Ó, jak Mě to uchvacuje, jak jsem šťastný, když vidím, že se Mé Fiat ve Stvoření a to, které se ti učí, drží za ruce, proplétají se a naplňují Mou Vůli, dávají Mi odpočinout.

Ale nespokojím se s tím, že odpočívám sám, chci, aby ta, která Mi dává odpočinek, odpočívala spolu se Mnou, aby si mohla odpočinout a abychom se mohli společně těšit z plodů naší práce. Podívej - nezdá se ti celé stvoření a všechna díla Mého Vykoupení krásnější s tvým "miluji Tě", s tvou adorací a s tvou vůlí přenesenou do mé, uskutečňující svůj život uprostřed nebeských sfér? V nebeských sférách a ve všech mých dílech už není samota ani ono hrobové ticho, které tam bylo dříve, ale je tam malá dcera mé Vůle, která jim dělá společnost, dává zaznít svému hlasu, miluje, adoruje, modlí se. Drží se svých práv, daných jí mou Vůlí, vlastní všechno, a když je někdo, kdo vlastní, není už samota ani hrobové ticho. Proto poté, co jsem k vám dlouze promluvil, mlčím - je to odpočinek nutný pro

Mne i pro vás, abych mohl znovu pokračovat ve svém slově, a tedy pokračovat ve svém i vašem díle. Zatímco však odpočívám, rozjímám o všech svých dílech; má láska ve Mně stoupá, a jak se ve Mně odráží, těším se a počínám v sobě další obrazy podobné Mně; a Má Vůle je klade mimo Mne jako triumf Mé lásky a jako milované pokolení Mého Nejvyššího Fiat. Tak ve svém klidu vytvářím děti pro svou Vůli, všechny podobné Mně, a ve svém slově je vysvobozuji a dávám jim rozvoj, krásu, výšku; a mé slovo je stále formuje jako hodné děti Nejvyššího Fiat. Proto, má dcero, každé mé slovo je dar, který ti dávám; a když tě volám k odpočinku, je to proto, abys mohla rozjímat o mém daru a těšit se z něj a milovat ho, abys v sobě nechala vzniknout další dary, podobné těm, které jsem ti dal; a když je uvolníš, mohou společně tvořit generaci dětí Nejvyššího Fiat. Jak budeme šťastní!"

23. července 1926

Obavy z toho, že nás Ježíš opustí. Ta, která žije v Boží Vůli, ztrácí každou cestu ven: ani Ježíš ji nemůže opustit, ani ona nemůže opustit Ježíše. Stvoření je zrcadlo, Božská vůle je život.

Po dlouhém čekání a touze po příchodu mého sladkého Ježíše jsem si říkala: "Jak mám jít dál, když Ten, který tvoří můj život, mě nechá samotnou a opuštěnou! Jak mám vůbec žít? A jestli přece jen žiji... protože teď chápu, jak to, že to nejsou bolesti, které způsobují smrt; kdyby tomu tak bylo, po tolika Jeho strádáních bych byla mrtvá; nanejvýš dávají člověku pocítit smrt, ale nejsou schopny ji dát; způsobují, že člověk žije jako pod lisem - stlačený, rozdrčený, ale jedině Nejvyšší Vůle má moc smrti....". Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj obdivuhodný Ježíš se pohnul v mém nitru a dal se vidět s malým zlatým řetízem ve svých rukou, s potěšením ho nechal projít mezi mnou a sebou tak, že jsme zůstali spojeni. A s láskou a dobrotou, celou otcovskou, mi řekl: "Má dcero, proč se bojíš, že tě opustím? Poslouchej: Nemohu v tobě tolerovat tento strach. Musíš vědět, že stav, do něhož jsem tě uvedl, moře Mé Vůle, které proudí v tobě i mimo tebe, jemuž ses - dobrovolně, nikoli násilím - odevzdala, rozšířilo své hranice natolik, že ani Já, ani ty nenajdeme cestu ven. Pokud mě tedy chceš opustit, cestu nenajdeš, a jakkoli můžeš obcházet, vždy budeš obcházet v nekonečných hranicích mé Vůle; tím spíše, že tvé činy v ní vykonané ti uzavřely všechny cesty ven. A kdybych vás chtěl opustit, nemohl bych, protože bych nevěděl, kam jít, abych se umístil mimo hranice své Vůle. Má Vůle je všude, a ať bych šel kamkoli, vždy bych se našel spolu s vámi. Nanejvýš se chovám jako někdo, kdo vlastní velký dům, a protože miluje někoho jiného, kdo je mu podřízený, po vzájemné dohodě si jeden dům vezme a druhý odejde. Jelikož je dům velký, pohybuje se v něm a pohybuje se v něm. Druhý ho ztratí z dohledu a naříká - ale neprávem: když mu dům patří, jak ji může opustit? Člověk přece neopouští své vlastní věci; buď se tedy brzy vrátí domů, anebo už tam možná je, v nějakém bytě svého domu.

Když jsem ti tedy dal svou Vůli jako tvůj dům, jak tě mohu opustit a oddělit se od ní? Jakkoli jsem mocný, v tomto jsem bezmocný, protože jsem od své Vůle neoddělitelný. Nanejvýš se pohybuju v rámci svých hranic a ty Mě ztrácíš z dohledu, ale není to tak, že bych tě opustil; a kdybys obešla naše hranice, hned bys Mě našla. Proto místo strachu čekej na Mne, a když to budeš nejméně čekat, najdeš Mne celého sevřeného."

Poté jsem konala své obvyklé úkony v Nejvyšší vůli a před mou myslí se zpřítomnil celý řád, který člověk musí mít v Boží vůli, co musí dělat a kam může dosáhnout - zkrátka vše, co mě učil sám Ježíš. A tak jsem si říkala: "Jak to všechno budou moci tvorové udělat? Jestliže se mi zdá, že já, která čerpám z pramene, neudělám všechno, mnoho věcí nechám za sebou a nedosáhnu té výše, kterou mi Ježíš říká, jak to musí být pro ty, kteří budou čerpat z mého malého pramínku?" A tak jsem se rozhodla, že to udělám. A Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, z mnoha věcí, které jsem stvořil ve stvoření, všechny nepoužíváš ani neužíváš a mnoho dalších neznáš. Ale pokud

neslouží tobě, slouží jiným; pokud ty nejsi ta, která je užívá a zná, užívají je a znají je jiní. A pokud stvoření neužívají všechno, přesto všechny věci slouží mé velké slávě a k tomu, aby byla známa má moc, můj majestát, má velká láska; a mnohost mnoha stvořených věcí dává poznat moudrost, hodnotu božského Stvořitele, který je tak obratný, že není nic, co by nedokázal. Nuže, jestliže při stvoření světa uvolnil tolik věcí, které měly sloužit lidské přirozenosti a které měly být jako zrcadlo, v němž měl člověk odrazem sebe sama poznat svého Stvořitele, a všechny stvořené věci měly být cestami, jimiž se mohl vrátit do otcovského lůna, z něhož vzešel - tím spíše je třeba dát poznat více věcí o Království mé vůle, které má sloužit jako život duše a jako střed, v němž musí mít Bůh svůj trůn. Nuže, mnohost věcí, které jsem vám sdělil, slouží k tomu, abych ukázal, co je tato Boží Vůle, jak není nic důležitějšího, svatějšího, nesmírnějšího, mocnějšího, prospěšnějšího a co má tu vlastnost, že dává více života než Ona. Všechny ostatní věci, jakkoli mohou být dobré a svaté, jsou vždy až na druhém místě; Ona jediná má vždy první místo, a kde není přítomna, tam nemůže být život.

Mnohé poznatky o mé Vůli tedy budou sloužit mé Vůli samotné jako sláva a triumf a budou sloužit tvorům jako cesta k nalezení života a k jeho přijetí. Výška a nesmírnost mé Vůle bude sloužit tvorům k tomu, aby se nikdy nezastavili, ale vždy postupovali vpřed, aby k Ní dosáhli co nejvíce; a mnohost těchto vědomostí bude sloužit svobodě každého z nich, aby si vzal, co chce. Ve skutečnosti každé poznání obsahuje Život; pokud se závoj každého poznání prolomí, najdou v něm jako královny Život mé Vůle. Čím více budou brát a konat, tím více v nich bude růst Život mé Vůle. Proto buďte pozorní při projevování kvalit, nekonečného bohatství, které má, aby Nebe mé Vůle bylo krásnější, půvabnější, majestátnější - jakožto vskutku je - než nebe Stvoření; aby všichni, uchvácení Jeho krásou, statky, které obsahuje, toužili přijít žít do Království mé Vůle."

26. července 1926

Čtyři stupně života v Nejvyšší vůli.

Pokračuji ve své obvyklé odevzdanosti v Nejvyšší vůli a můj vždy milovaný Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, světlo slunce není užíváno všemi stejně - ne kvůli slunci, protože má díla, obsahující všeobecné dobro, konají dobro všem bez jakéhokoli omezení; ale kvůli tvorům. Představ si člověka, který zůstává ve svém pokoji: neužívá si veškerého živého světla; a pokud si užívá mírného světla, neužívá si jeho tepla. Pak je tu někdo jiný, kdo je mimo zastavěnou oblast: užívá si více světla, pociťuje sluneční žár; žár čistí a dezinfikuje hnilobný vzduch, a tím, že si užívá pročištěného vzduchu, sílí a cítí se zdravější. Druhý člověk si tedy užívá více dober, která slunce přináší zemi. Ale jděte dál. Existuje třetí osoba, která se vydá a postaví se na místo, v němž sluneční paprsky dopadají na povrch země. Tento člověk se cítí být investován jeho paprsky, cítí se spálen slunečním žářem; jasnost jeho světla je taková, že když jsou jeho oči plné, sotva se může dívat na zemi. Vidí sám sebe, jako by byl přetaven, dalo by se říci, do samotného světla; cítí málo země, sebe sama, a to jen proto, že stojí nohama na zemi, ale žije jen pro slunce. Podívejte se, jak velký rozdíl existuje mezi prvním, druhým a třetím. Ale posuňte se ještě dál. Čtvrtý člověk se rozletí do slunečních paprsků a vznesse se až do středu jeho sféry. Tento člověk zůstává spálen intenzitou žáru, který slunce obsahuje ve svém středu; intenzita světla ho zcela zastíní, a to takovým způsobem, že zůstává rozpuštěn, stráven v samotném slunci. Tento čtvrtý člověk se již nemůže dívat na zem ani myslet na sebe; a pokud se podívá, bude se dívat na světlo, bude cítit oheň. Tak pro něj vše skončilo; světlo a žár zaujaly místo jeho života. Jaký rozdíl mezi třetím a čtvrtým! Celý tento rozdíl však nezávisí na slunci, ale na tvorech a na tom, jak se vystavují slunečnímu světlu.

Nyní je slunce obrazem mé Vůle, která více než slunce vystřeluje své paprsky, aby ty, kdo chtějí žít v jejím Království, zcela proměnila ve světlo a lásku. Tito lidé jsou obrazem čtyř stupňů života v mé

Vůli. Dá se říci, že ten první nežije v Její Království, ale pouze ve světle, které z mého Království Slunce mé Vůle rozptyluje na všechny. Lze říci, že se nachází mimo Jeho hranice, a pokud se těší omezenému světle, je to dáno povahou světla, které se rozptyluje všude. Jeho přirozenost, jeho slabosti a vášně kolem něj tvoří jakoby dům, tvoří nakažený a hnilobný vzduch, a když ho dýchá, žije jako nemocný a bez živé síly konat dobro. Přes to všechno je však rezignovaný; snáší co nejlépe životní střetnutí, protože světlo mé Vůle, jakkoli mírné, vždy přináší své dobro. Druhý je obrazem toho, kdo vstoupil na první kroky hranic Království Nejvyšší Vůle. Ten se těší nejen většímu světle, ale i teplu, proto je vzduch, který dýchá, čistý; a když ho dýchá, cítí, jak v něm odumírají vášně, je stálý v dobru, nese kříže nejen s rezignací, ale i s láskou. Protože však stojí na prvních stupních hranic, dívá se na zem a cítí tíhu lidské přirozenosti. Na druhé straně třetí je obrazem toho, kdo postoupil do hranic tohoto království; a jeho světlo je takové a tak velké, že mu dává na všechno zapomenout. Necítí už nic ze sebe; dobro, ctnosti, kříže se mění v jeho vlastní přirozenost; světlo ho zastíní, promění a jen stěží mu dovolí, aby se z dálky podíval na to, co mu už nepatří. Čtvrtý je nejšťastnější, protože je obrazem toho, kdo v mém království nejen žije, ale také ho získal. Ten prochází úplným dovršením v Nejvyšším Slunci mé Vůle; zatmění způsobené Jeho světlem je tak intenzivní, že se sám stává světlem a žářem a nemůže se dívat na nic jiného než na světlo a oheň; a všechny věci se pro něj proměňují ve světlo a lásku.

Proto bude v Království mé Vůle rozdíl stupňů podle toho, kolik si budou chtít tvorové vzít z Jeho dober. Ale první stupně budou ostruhami a cestami, aby se dosáhlo toho posledního. Pro tebe tedy, která Jej musíš dát poznat, je všechno nutné, abys žila v posledním stupni."

29. července 1926

Vše, co Náš Pán učinil, investoval do celého stvoření na základě Boží vůle. Kdo znovu uvede celé Stvoření do hodu?

Prováděla jsem svou obvyklou obchůzku v Království Nejvyšší Vůle, a když jsem došla k bodu, co Božská Vůle vykonala v Lidství Našeho Pána, dívala jsem se na Jeho slzy, vzdechy, sténání a na všechno, co dělal, investoval světlo Svě Vůle. Její paprsky byly zalité Ježíšovými slzami, naplněné Jeho vzdechy, investované Jeho bolestnými a láskyplnými sténáními; a protože stvoření je naplněno a investováno Božskou Vůlí, tak jako její paprsky světla investovaly do všeho, zalily všechny stvořené věci Jeho slzami. Všechny věci byly investovány Jeho vzdechy, Jeho láskou a všechny sténaly spolu s Ježíšem. Nyní sladký Ježíš vyšel z mého nitra, opřel si hlavu o mé čelo a řekl mi: "Má dcero, první člověk hříchem ztratil Božskou Vůli, a proto bylo zapotřebí mého Lidství, spojeného s Věčným Slovem, které mělo zcela a úplně obětovat lidskou vůli mého Lidství, aby znovu získalo tuto Božskou Vůli a vrátilo ji stvoření. A tak mé Lidství nedalo své lidské vůli ani dech života, ale ponechalo si ji jen proto, aby ji obětovalo a zaplatilo za svobodu, kterou si člověk vzal, že s takovým nevděkem odmítl tuto Nejvyšší Vůli; a protože ji ztratil, selhaly mu všechny její statky, její štěstí, její panství, její svatost - selhalo mu všechno. Kdyby člověk ztratil něco lidského, co mu dal Bůh, mohl by mu to vrátit nějaký světec, ale protože ztratil Božskou Vůli, bylo zapotřebí jiného člověka a Boha, který by mu ji mohl vrátit.

Kdybych tedy přišel na zem, abych ho vykoupil, stačila by jedna kapka mé Krve, jedna moje malá bolest, aby se dostal do bezpečí; ale protože jsem nepřišel jen proto, abych ho zachránil, ale abych mu vrátil svou Vůli, kterou ztratil, chtěla tato Božská Vůle sestoupit do všech mých bolestí, do mých slz, do mých vzdechů a sténání - do všeho, co jsem dělal a trpěl, aby znovu získala vládu ve všech a nad všemi lidskými činy, a mohla tak znovu vytvořit své Království uprostřed tvorů. A tak, když jsem jako malé dítě plakal, naříkal, sténal, moje Božská Vůle, více než sluneční paprsek, vložila do celého

stvoření mé slzy, mé sténání a vzdechy. Hvězdy, slunce, hvězdná obloha, moře, malá květina - ti všichni plakali, nařikali, vzdychali, protože Božská Vůle přítomná ve Mně byla stejná jako Ta, která vládla v celém Stvoření, a proto jakoby přirozeně hvězdy plakaly, obloha sténala, slunce nařikalo, moře vzdychalo. Světlo Mé Vůle vnášelo Mou ozvěnu do všech stvořených věcí a ony, opakující Mé činy, držely krok se svým Stvořitelem.

Ach, kdybys věděla, jakého útoku se Božskému Majestátu dostalo, když slyšel můj pláč, mé sténání a vzdechy v celém stvoření! Všechny stvořené věci, oživené mou Vůlí, skloněné u paty božského trůnu, Ho ohlušovaly svými nářky, přitahovaly svými slzami, dojímalý k lítosti svými vzdechy a modlitbami; a mé bolesti, které se v nich ozývaly, Ho zavazovaly, aby odevzdal klíče od nebes, a prosily, aby Království božské Vůle opět přišlo na zem. Můj Nebeský Otec, pohnutý k soucitu a něze Svou vlastní Vůlí, která plakala, nařikala, modlila se a trpěla ve všech svých dílech, odevzdal klíče a znovu daroval Svě Království. Pro jistotu jej však vložil do mého Lidství, aby jej ve vhodnou dobu mohl lidské rodině opět vrátit. Zde je nutnost, abych konal lidské skutky a sestoupil do řádu lidských skutků - protože moje Božská Vůle měla převzít Svou vládu a nahradit řád Svě Božské Vůle ve všech skutcích tvorů. Podívej se tedy, kolik Mne toto Království stálo, s kolika bolestmi jsem si je vykoupil. Proto Ho tolik miluji a chci Ho za každou cenu ustavit uprostřed tvorů."

A já: "Ale řekni mi, má lásko, jestliže vše, co jsi učinil, bylo vloženo do jednoty světla Nejvyšší vůle, neboť tato vůle je jedna a nemůže být oddělena ani oddělena od svých činů, stvoření již není osamoceno, ale má společnost tvých činů, tvé lásky, tvých nářků. Proto neexistuje ono hrobové ticho, o němž jsi mi minule vyprávěl. A Ježíš, samá dobrota, dodal: "Má dcero, musíš vědět, že dokud mé Lidství zůstávalo na zemi a dokud tam byla i svrchovaná Královna, nebyla ve Stvoření samota ani hrobové ticho, protože díky světlu Boží Vůle se všude, kde tato Vůle byla, šířila jako světlo a rozptylovala se ve všem, množila se ve všech stvořených věcech a všude se opakoval můj čin - protože jedna byla Vůle. To je tak pravda, že Stvoření dávalo citelná znamení jak při mém narození, tak ještě více při mé smrti, a to do té míry, že slunce potemnělo, kameny se rozštěpily, země se zachvěla, jako by vše volalo po svém Stvořiteli, po svém Králi. Plakali pro Toho, který je zachoval v hostině, který přerušil jejich samotu a hrobové ticho; a všichni, pociťující hořkost tak těžkého strádání, dávali znamení smutku a pláče a znovu se vraceli do smutku své samoty a ticha. Ve skutečnosti, když jsem odcházel ze země, Ten, který ve světle Mé Vůle vydával hlas, jenž tvořil ozvěnu, díky níž Stvoření mluvilo a fungovalo, už tu nebyl. Stalo se to jako s těmi kovovými nástroji, které s uměřeností uzavírají hlas toho, kdo mluví nebo zpívá: nástroj mluví, zpívá, pláče, směje se, ale to se děje na základě ozvěny hlasu, který promluvil; je-li však odňata inteligence, která tento zpěv vytváří, nástroj zůstává němý. Tím spíše, že jsem nepřišel na zem pro Stvoření, ale přišel jsem pro člověka, a proto vše, co jsem učinil - bolesti, modlitby, sténání, vzdechy... -, jsem zanechal pro dobro duší jako více než nové Stvoření. Ve skutečnosti, protože vše, co jsem učinil, bylo učiněno na základě mé stvořitelské moci, je vše v aktu záchrany člověka.

Kromě toho bylo Stvoření stvořeno pro člověka - v něm měl být králem všech stvořených věcí. Ale tím, že se člověk vzdálil mé Božské vůli, ztratil režim, vládu, ani nemohl v království Stvoření tvořit zákony, jak je to obvyklé u krále, když vlastní království. Ve skutečnosti, když ztratil jednotu světla Mé Vůle, nebyl již schopen vládnout, neměl již sílu panství, jeho zákony neměly žádnou hodnotu; Stvoření pro něj bylo jako lid, který se bouří proti králi a dělá si z něj legraci. A právě proto mé Lidství okamžitě uznalo celé Stvoření za svého Krále - protože ve mně pocítilo sílu spojení jediné Vůle. Když jsem však odešel, zůstalo opět bez Krále, uzavřené ve svém tichu, a opět čekalo na někoho, kdo v Království mé Vůle vydá svůj hlas, aby v něm mohlo zaznít. Ale víš, kdo je ta, která znovu uvede celé Stvoření do hodu - ta, která vytvoří Jeho ozvěnu a učiní Ho znovu promlouvajícím? Jsi to ty, má

dcero, kdo v Království mé Vůle znovu převezme vládu, režim. Proto buď pozorná, ať je tvůj útěk v mé Vůli nepřetržitý....".

1. srpna 1926

Ježíšovo tajemství. Moc a dobrota Jeho tajemství.

Toužila jsem po svém sladkém Dobru, Životě mého života, a protože nepřicházel, říkala jsem si: "Jak těžký je Jeho nedostatek. Ach! Ježíš mě už nemiluje; a nejenže skončila pohlazení, polibky, Jeho velké projevy lásky, které mi předtím tak hojně dával, ale i Jeho milá a uchvacující přítomnost mě nutí čekat stále déle. Ach, Bože, jaká bolest! Jaké nepřetržité mučednictví...! Jaký život bez života, bez vzduchu, bez dechu...! Můj Ježíši, slituj se nade mnou, nad svým malým vyhnancem. Ale zatímco jsem přemýšlela o tom a o jiných věcech, můj vždy milovaný Ježíš vyšel z mého nitra, opřel se mi rukama o hrud' a řekl mi: "Má dcero, klameš se, když říkáš, že už tě nemiluji jako dřív. Naopak, musíš vědět, že mé polibky, mé pohlazení, projevy lásky, které jsem ti dával, byly výlevem mé lásky. Nemohl jsem ji zadržet ve svém nitru, projevoval jsem ti ji mnoha láskyplnými znameními; a protože mezi tebou a Mnou nebylo mnoho práce, bavil jsem se s tebou mnoha znameními a úskoky lásky. To však sloužilo k tomu, aby tě připravilo na velké dílo, které mělo být vykonáno mezi tebou a Mnou; a když člověk pracuje, nemá čas se bavit. Přesto však láska nepřestává, ale stokrát se zvětšuje, posiluje a zpečetuje.

Nyní, Má dcero, poté, co jsem ti ukázal výlev Svě stísněné lásky, jsem chtěl přejít k tomu, abych ti dal to, co ve Mně je; chtěl jsem ti sdělit velké tajemství Království Mé Vůle a dát ti dobra, která obsahuje. A když se sdělují důležitá tajemství - a to je nejdůležitější tajemství celých dějin Stvoření -, jdou zábavy, polibky a pohlazení stranou; tím spíše, že dílo Království Nejvyšší vůle je bujné a největší, jaké může v celých dějinách světa existovat. Proto zjevení mého tajemství tobě předčí všechny lásky dohromady, protože v tajemství je sdílení vlastního života, vlastních statků; v tajemství je důvěra, je spolehnutí. A myslíš si, že je malicherné, že tvůj Ježíš má k tobě důvěru a že jsi předmětem mé naděje? Ale ne jen tak ledajaké důvěry a naděje; spíše důvěry, že ti svěřuji Království své vůle, a naděje, že jeho práva dáš do bezpečí a že mi je dáš poznat. Nyní, když jsem ti svěřil tajemství své Vůle, přičemž má Vůle je podstatnou součástí Božského života, nevěděl bych, co ti dát většího než toto. Jak tedy můžeš říci, že tě miluji méně než dříve? Spíše musíš říci, že toto je velké dílo, které se od tebe a ode Mne vyžaduje v Království Mé Vůle. Musíš vědět, že jsem stále zaneprázdněn a celý zaměřený na práci v tobě: tu rozšiřuji tvé schopnosti, tu tě poučuji, mnohokrát přecházím ke společné práci s tebou, jindy tě doháním; celkem vzato jsem stále zaneprázdněn, a to říká, že tě miluji stále více - ale silnější a podstatnější láskou."

4. srpna 1926

Ta, která je v Boží vůli, je v bezpečí, ať je kdekoli, protože v ní jsou čtyři patra.

Mé dny, mé hodiny, jsou stále v noční můře tak velmi tvrdých nedostatků mého sladkého Ježíše. Ach, jak bolestné je přecházet ze světla do tmy; a zatímco si člověk myslí, že se bude těšit ze světla, On jako blesk uteče a člověk zůstane ve tmě, ještě větší než předtím. Nyní, když jsem byla pod tlakem nedostatku světla mého sladkého Ježíše a cítila jsem, že už nemohu snést víc, můj drahý Život, mé nejvyšší Dobro, se pohnul v mém nitru, a jak jsem Ho cítila, řekla jsem Mu: "Ježíši, jak mě můžeš opustit! Bez Tebe nevím, kde jsem. A On, všechna dobrota, mi to řekl: "Dcero moje, co? Ty nevíš, kde jsi? Nejsi snad v mé vůli? Dům mé Vůle je velký, a pokud nejsi v jednom patře, musíš být v

jiném. Ve skutečnosti má má Vůle čtyři patra: první je nízké patro země - to znamená moře, země, rostliny, květiny, hory a vše ostatní, co existuje v dolní části vesmíru. Má Vůle všude dominuje a vládne; Její místo je vždy Královnou a vše drží ve své dlani. Druhým patrem je Slunce, hvězdy a sféry. Třetí je azurové nebe. Čtvrtým je Otčina, moje a Svatých. Ve všech těchto patrech je má Vůle Královnou, zaujímá první čestné místo; ať už se tedy nacházíte v kterémkoli z těchto pater, buďte si jisti, že jste vždy v mé Vůli. Obejdeš-li nižší část vesmíru, najdeš Ji, jak na tebe čeká v moři, abys s Ní mohla spojit to, co Ona činí. Když koná svou lásku, svou slávu, svou moc, čeká na vás na horách, dole v údolích, na rozkvetlých polích - čeká na vás ve všech věcech, abyste jí mohli dělat společnost, abyste nic nevynechali. Ba co víc, budeš opakovatelkou Jejích činů, a jakmile projdeš prvním patrem, přejdeš do druhého, a najdeš Ji, jak na tebe s majestátem čeká na slunci, aby tě jeho světlo a jeho žár proměnily a ty jsi ztratila svou bytost a uměla jsi milovat a oslavovat tak, jak umí milovat a oslavovat Božská vůle.

Proto obcházejte v Našem domě, v dílech svého Stvořitele, protože On vás všude očekává, abyste se naučili Jeho způsobům a opakovali to, co Moje Vůle činí ve všech stvořených věcech. Tak si budeš jistá, že jsi stále v Nejvyšší Vůli. Nejen to, ale budeš stále se Mnou; a i když Mě ne vždy vidíš, musíš vědět, že jsem neoddelitelný od Mé Vůle a od Mých děl, a proto, protože jsi v Ní, budu s tebou a ty budeš se Mnou."

Po těchto slovech zmizela jako blesk a já jsem zůstal ve tmě, více než předtím, a pokračovala jsem ve svých úkonech v Nejvyšší Vůli. Zatímco jsem to však dělala, prosila jsem Ho, aby se vrátil ke Svě malé dceři, a řekla jsem Mu: "Můj Ježíši, prosím Tě na základě Tvé vlastní Vůle; a protože Tvá Vůle je rozprostřena po celém stvoření a zcela ho naplňuje, je to právě Tvá Vůle, která Tě ve slunci prosí, aby ses vrátil ke svému malému novorozenci; prosí Tě v každé hvězdě, prosí Tě na azurovém nebi, abys urychleně přišel k tomu, kdo bez Tebe nemůže žít; prosí Tě v moři, v jeho hučících vlnách, v jeho sladkém šumění, abys rychle přišel ke své malé vyhnankyni. Neslyšíš, má Lásko, můj hlas ve Tvé Vůli, který zní ve všech stvořených věcech, a celé stvoření se modlí, prosí, vzdychá, volá po tom, aby ses vrátil k tomu malému ze své Vůle? Jak by Tě tolik hlasů nemohlo pohnout k lítosti? Jak je možné, že Tě tolik vzdechů nepostrčí a nedonutí Tě vzlétnout? Cožpak nevíš, ó Ježíši, že je to Tvá Vůle, která Tě prosí, a pokud ji nevyslyšíš, je to Tvá Vůle, která za to zaplatí? A já věřím, že Ty se bez jejího vyslyšení neobejdeš. Ale zatímco jsem to říkala a ještě víc, můj sladký Ježíš se pohnul v mém nitru, zcela mě v Něm proměnil a sdílel se mnou své hořkosti, kterých už bylo příliš mnoho. Ach, Bože, kolik smutných věcí mi ukázal! - A Jeho Srdce bylo proniknuto.

Potom, jako by se chtěl povzbudit, dával se vidět se svým obvyklým světelným perem v ruce, mi řekl: "Má dcero, nechme všechno stranou - mluvmé o Království Nejvyšší vůle, které Mě tolik zajímá. Copak nevidíš, jak jsem stále v činnosti, když zapisuji Jeho vlastnosti, Jeho nebeské zákony, Jeho moc, Jeho božské zázraky, Jeho okouzující krásu, Jeho nekonečné radosti, řád a dokonalou harmonii, které v tomto Království Božského Fiat - v hloubi tvé duše - panují? Nejprve se na to připravuji, utvářím v tobě všechny Jeho vlastnosti a pak k tobě promlouvám, abys tím, že v sobě pocítíš Jeho vlastnosti, mohla být mluvčí Mé Vůle, Jeho hlasatelem, Její hlasatelkou a malou trubkou, která pronikavým zvukem může přivolat pozornost kolemjdoucích, aby ti naslouchali. Učení o Království mé Vůle, které vám dávám, bude jako mnoho elektrických drátů, které jsou takové, že když se naváže vhodná komunikace a provedou se nezbytné přípravy, stačí jediný drát, aby osvětlil celá města a provincie. Síla elektřiny, s rychlostí větší než síla větru, dává světlo veřejným i soukromým místům. Učení o mé Vůli budou dráty; síla elektřiny bude samotný Fiat, který s okouzující rychlostí vytvoří světlo, jež zažene noc lidské vůle, temnotu vášní. Ó, jak krásné bude světlo mé Vůle! Při jeho spatření budou tvorové disponovat zařízeními ve svých duších, aby propojili dráty učení, a tak se těšili a přijímali sílu světla, které elektřina mé Nejvyšší Vůle obsahuje. Chcete vidět, co se stane? Podívejte se: Vezmu

jeden drát mého učení spojený s vaší duší a vy v něm vydáte svůj hlas. Řekni: "Miluji Tě, zbožňuji Tě, žehnám Ti..." - cokoli chceš říci, a pozorně se dívej."

Řekla jsem "Miluji Tě" a toto "Miluji Tě" se změnilo ve světelné znaky a elektrická síla Nejvyšší Vůle je znásobila tak, že toto světelné "Miluji Tě" projde celou nebeskou klenbou, upevní se ve Slunci a v každé hvězdě, pronikne do Nebe, upevní se v každém Blahoslaveném, vytvoří svou světelnou korunu u paty božského trůnu a vstoupí dokonce do lůna Nejvyššího Majestátu - zkrátka, kdekoli bude Božská Vůle, tam vytvoří své elektrické světlo. A Ježíš pokračoval: "Má dcero, viděla jsi, jakou sílu má elektřina Nejvyššího Fiat a jak všude dosahuje? Elektřina země se šíří nanejvýš dole - nemá sílu dosáhnout ani ke hvězdám; ale síla mé elektřiny se šíří dole, nahoře, v srdcích - všude; a když jsou dráty rozloženy, s okouzující rychlostí si prorazí cestu do středu tvorů."

8. srpna 1926

Čím více je duše ztotožněna s Bohem, tím více jí může dát a ona si může vzít. Příklad moře a potůčku.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, cítila jsem se celá opuštěná v Ježíšově náruči; a On, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, čím více se duše ztotožňuje se Mnou, tím více jí mohu dát a ona si ode Mne může vzít. Děje se to jako mezi mořem a malým potůčkem, který je od moře oddělen pouze zdí; natolik, že kdyby byla zeď odstraněna, moře a potůček by se staly jedním jediným mořem. Nyní, když se moře rozlévá, protože je v jeho blízkosti, malý potůček přijímá vodu z moře. Zvednou-li se jeho hučící vlny, při opětovném poklesu se vyloží do blízkého potůčku. Mořská voda se do něj vlévá puklinami ve zdi. Malý potůček tedy neustále přijímá vody moře, a protože je malý, neustále bobtná a vrací moři vodu, kterou přijal, aby ji pak znovu přijal. To se však děje proto, že potůček je blízko moře; kdyby však byl daleko, nemohlo by moře ani dávat, ani přijímat - jeho vzdálenost by ho uvedla do stavu, že by moře ani neznal."

Zatímco to říkal, ukázal mi v praxi jednání moře a malého potůčku; a pak pokračoval: "Má dcero, moře je Bůh, malý potůček je duše, zeď, která je odděluje, je lidská přirozenost, která umožňuje rozlišovat Boha a stvoření; přelévání, vlny, které se neustále zvedají, aby se vyložily do malého potůčku, jsou má božská Vůle, která chce dát stvoření tolik, aby se malý potůček, naplněný a bobtnající, mohl přelévat, mohl tvořit své vlny, rozbouřené větrem Nejvyšší Vůle, a mohl se vlévat zpět do božského moře, aby se znovu naplnil, a to takovým způsobem, aby mohl říci: Žiji životem moře, a i když jsem malý, i já dělám to, co ono; přelévám se, tvořím své vlny, stoupám a snažím se dát moři to, co ono dává mně. ' A tak duše, která se ztotožňuje se mnou a nechává se ovládat mou Vůlí, je opakatelkou božských činů. Její láska, její adorace, její modlitby a všechno, co dělá, je vylití Boha, který přijímá, aby mohla říci: 'To Tvá láska Tě miluje, Tvá adorace Tě adoruje, Tvé modlitby Tě prosí; to Tvá Vůle, která mě investuje, mě nutí dělat to, co Ty děláš, abych Ti to vrátila jako Tvé vlastní věci'."

Ježíš mlčel, ale pak, jako by ho zachvátil neodolatelný důraz lásky, dodal: "Ó, sílo mé Vůle, jak jsi veliká! Ty jediná spojuješ největší a nejvyšší bytost s nejmenší a nejnížší bytostí a děláš z nich jedno. Ty jediná máš tu ctnost, že vyprazdňuješ stvoření od všeho, co Ti nepatří, abys v něm mohla svými odlesky utvářet ono Věčné Slunce, které naplňuje nebe a zemi svými paprsky a jde splynout se Sluncem Nejvyššího Majestátu. Jen Ty máš tuto ctnost předávat nejvyšší sílu takovým způsobem, že se Tvou silou může stvoření povznést k onomu jedinému činu Boha Stvořitele. Ach, má dcero, když stvoření nežije v jednotě Mé Vůle, ztrácí jedinou sílu a zůstává jakoby odloučeno od oné síly, která naplňuje nebe i zemi a udržuje celý vesmír, jako by to bylo to nejmenší pírkó. Nyní, když se duše

nenechá ovládat mou Vůli, ztrácí jedinou sílu ve všech svých činech, a proto všechny její činy, nevycházející z téže jediné síly, zůstávají mezi sebou rozděleny - láska je rozdělená, jednání oddělené, modlitba nejednotná. Protože jsou rozdělené, jsou všechny úkony stvoření chudé, skrovné, bez světla; a tak je trpělivost chudá, láska slabá, poslušnost ochromená, pokora slepá, modlitba němá, oběť bez života, bez energie, protože chybí má Vůle, chybí i ta jediná síla, která, sjednocujíc vše, dává každému úkonu stvoření stejnou sílu. Proto jsou ponechány nejen rozdělené mezi sebou, ale i zfalšované lidskou vůlí, a tak je každý z nich ponechán se svou vlastní vadou.

To se stalo i Adamovi. Tím, že se vzdálil od Nejvyšší vůle, ztratil jedinou sílu svého Stvořitele, a protože mu zůstala jeho omezená lidská síla, pociťoval při svém konání těžkosti; tím spíše, že síla, kterou použil při vykonávání jednoho úkonu, ho oslabovala, a když měl vykonat jiný, necítil stejnou sílu. A tak se vlastní rukou dotkl bídy svých úkonů: nemaje stejné síly, byly nejen rozděleny, ale každý z nich měl svou vlastní vadu. Stalo se to jako bohatému pánovi, který má nejrozsáhlejší majetky: dokud patří jen jednomu majiteli, předvádí se, dělá velké nákupy; kdo ví, kolik služebníků si vydrží pod sebou, a z velkých příjmů, které dostává, dělá stále nové nákupy. Představme si však, že by se tento majetek rozdělil mezi ostatní dědice: to je konec - jeho velká moc je již ztracena; nemůže se již předvádět jako dříve, ani dělat nové nákupy; musí se omezit ve svých výdajích a jeho služebnictvo je málo početné. Jeho velikost, jeho panství tedy zmizelo; zůstaly po něm jen sotva stopy. Tak se to stalo i Adamovi; tím, že se vzdálil od mé Vůle, ztratil jedinou sílu svého Stvořitele a s ní ztratil i své panství, svou vládu, ani už necítil sílu předvádět se v dobrém. Totéž se stane tomu, kdo není zcela opuštěn v náručí mé Vůle, protože s ní se síla dobra proměňuje v jeho přirozenost a chudoba neexistuje."

12. srpna 1926

Boží Vůle nemůže vládnout, pokud nejsou tři síly duše uspořádány s Bohem.

Nedostatky mého sladkého Ježíše se prodlužují. Ach, jak mě nutí toužit po Jeho návratu! Jak se mi hodiny a dny bez Něho zdají jako staletí! - Ale staletí noci, ne dnů!

A tak zatímco jsem s úzkostí čekala na Jeho návrat, jako vycházející blesk vyšel z mého nitra, přitiskl mě k sobě a řekl mi: "Má dcero, člověk byl Bohem stvořen se třemi schopnostmi: pamětí, rozumem a vůlí, a to proto, aby mohl mít spojení s božskými Osobami Nejsvětější Trojice. Byly to jako cesty, po nichž se stoupá k Bohu, jako dveře, jimiž se vstupuje, jako místnosti, v nichž se tvoří souvislý příbytek - tvor pro Boha, Bůh pro tvora. Jsou to královské cesty obou, zlaté dveře, které Bůh umístil do hloubi duše a jimiž mohla vstoupit Nejvyšší svrchovanost Božského Majestátu; bezpečný a neotřesitelný pokoj, v němž měl mít Bůh svůj nebeský příbytek. Nyní, aby mohla utvořit své království v nejhlubším místě duše, chce má Vůle nalézt tyto tři síly, dané stvoření, aby ji pozvedly k podobnosti se Stvořitelem, v souladu s Otcem, Synem a Duchem Svatým. Má Vůle by nevycházela ze svého panství, kdyby tyto tři síly duše byly v pořádku s Bohem, a její panování by bylo šťastné a jakoby přirozené, protože kdyby její tři síly byly v pořádku s Bohem, tvor by měl pořádek v sobě i mimo sebe a království Boží Vůle a království tvora by nebylo rozdělené, ale jedno, a proto by její panství a režim byly jedno. Tím spíše, že má Vůle neumí vládnout tam, kde není řád a harmonie - neoddelitelné vlastnosti a nepostradatelné vlastnosti božských Osob; a duše nemůže být nikdy uspořádaná a sladěná se svým Stvořitelem, pokud nemá své tři síly otevřené k tomu, aby od Boha přijímala jeho uspořádané vlastnosti a sladěné vlastnosti tak, aby nalezením božské harmonie a nejvyššího řádu Božího království a lidského království je má Vůle mohla učinit jedním a vládnout v něm svou plnou vládou.

Ach, má dcero, kolik nepořádku vládne ve třech silách lidské duše. Dá se říci, že nám zavřely dveře před nosem, zatarasily cesty, aby nám zabránily projít a přerušily komunikaci s námi, zatímco to byl největší dar, který jsme člověku dali, když jsme ho stvořili. Tyto tři síly mu měly posloužit k tomu, aby pochopil Toho, kdo ho stvořil, aby rostl do Jeho podoby a aby mu, když se jeho vůle přelila do vůle jeho Stvořitele, dala právo nechat Ho vládnout. Proto Nejvyšší vůle nemůže v duši vládnout, pokud se tyto tři síly - intelekt, paměť a vůle - nedrží za ruce, aby se vrátily k účelu, pro který Bůh člověka stvořil. Proto se modli, aby se tyto tři síly vrátily k řádu a harmonii svého Stvořitele, aby moje Nejvyšší vůle mohla vládnout svým plným triumfem."

14. srpna 1926

Hořkost duše kvůli zprávě o chystaném vydání spisů o Boží vůli. Ježíšova slova v této souvislosti.

Mé ubohé srdce plave v moři hořkostí z nedostatků mého sladkého Ježíše. Pokud vůbec přijde, je jako blesk, který uniká, a v tomto světle blesku vidím ubohý svět, jeho těžké zlo, pouta mezi národy, které se navzájem svazují, aby rozpoutaly války a revoluce, a tím si přitahují tresty nebes - ale tak těžké, že zničí celá města a národy. Ach, Bože, jak velká je lidská slepota! Ale jakmile skončí záblesk Jeho láskyplné přítomnosti, zůstávám ve tmě, více než předtím, s myšlenkou na své ubohé bratry, rozptýlené v těžkém vyhnání života!

Ale to nestačilo, aby mé ubohé srdce naplnilo intenzivní hořkostí; přidalo se ještě něco, co dusí mou ubohou existenci těmi hučícími vlnami, které zaplavují mou ubohou duši - totiž zpráva o chystaném tisku spisů o Nejsvětější vůli Boží, neboť náš monsignor arcibiskup dal svůj souhlas a sám vložil imprimatur. Ale to nic nebylo; nejosudnější ranou pro mou ubohou duši byla zpráva, že se chystají dát do tisku nejen to, co se týkalo Boží Vůle - protože po tolika naléháních našeho Pána a představených jsem se přesvědčila, že to vyžaduje Boží sláva, a ať jsem jakkoli ubohá a malá, nepřísluší mi odporovat tomu, co chce blahoslavený Ježíš -, ale že se chystají dát do tisku i řád, který u mě Ježíš zachoval, a všechno, co mi řekl, také o ostatních ctnostech a okolnostech. To pro mě bylo příliš bolestné a znovu a znovu jsem vyslovovala své důvody, aby se to nestalo.

Pak, když jsem byla tak utlačovaná, můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, jako by cítil tíhu mého útlaku, mě sevřel v náručí a zatřásl mnou a řekl mi: "Má dcero, co se děje, co se děje? Rozvesel se - nechci, abys byla tak utlačovaná. Místo abys Mi děkovala, utiskuješ sama sebe? Musíš vědět, že aby se poznala Má Nejvyšší Vůle, musel jsem připravit věci, disponovat prostředky, zahltit arcibiskupa těmi akty absolutní nadvlády Mé Vůle, kterým člověk nemůže odolat; musel jsem učinit jeden ze svých velkých zázraků. Myslíte si, že je snadné získat souhlas biskupa? Jak je to těžké - kolik hádek, kolik obtíží. A pokud vůbec schválí, je to s mnoha omezeními, téměř odstraňujícími nejkrásnější odstíny, nejnápadnější barvy ze všeho, co má добрota s takovou láskou zjevila. Nevidíš tedy ve schválení arcibiskupa triumf mé vůle, a tedy mou velkou slávu a velkou nutnost, aby se poznání o Nejvyšší vůli stalo známým a jako blahodárná rosa tlumila žár vášní? Moje Vůle jako vycházející slunce rozptyluje temnotu lidské vůle a odstraňuje letargii, kterou mají téměř všichni tvorové i v konání dobra, protože chybí život mé Vůle. Mé projevy o ní budou jako balzám, který zacelí rány způsobené lidskou vůlí. Ti, kdo budou mít to dobro je poznat, pocítí, jak v nich proudí nový život světla, milosti a síly, aby ve všem naplnili mou Vůli. Nejen to, ale když pochopí velké zlo své vlastní vůle, budou si ji ošklivit a setřesou ze sebe jho, tak velmi tvrdé, lidské vůle, aby se podřídili jemné vládě mé. Ach, vy nevíte ani nevidíte, co vím a vidím já, proto to nechte na mně a netlačte se.

Spíše ty sama jsi měla naléhat a tlačit na toho, koho jsem s takovou láskou disponoval, aby tento závazek přijal; ba co víc, měla jsi mu říci, aby si pospíšil a neztrácel čas.

Má dcero, Království Mé Vůle je neotřesitelné a do těchto poznatků o Něm jsem vložil tolik světla, milosti a přitažlivosti, aby se stalo vítězným, a to takovým způsobem, že jakmile se stane známým, svede sladký boj s lidskou vůlí a stvoření budou přemožena. Tyto vědomosti budou nesmírně vysokou a silnou zdí, silnější než pozemský Eden, která zabrání nepříteli vstoupit, aby obtěžoval ty, kteří, Jím přemoženi, přejdou žít do Království Mé Vůle. Proto se nenechte znepokojoval a nechte Mne konat - a Já vše zařídím tak, aby bylo poznáno Nejvyšší Fiat."

18. srpna 1926

Ježíš povzbuzuje toho, kdo se musí ujmout tisku spisů o Nejsvětější Vůli Boží. Moc činů konaných v Boží Vůli.

Když jsem se modlila, ocitla jsem se mimo sebe a zároveň jsem viděla ctihodného otce, který se musí zabývat tiskem spisů o Nejsvětější Vůli Boží. Náš Pán mu byl nablízku, bral všechny poznatky, účinky a hodnoty, které projevil o Nejvyšší Vůli a které se proměnily ve světelné nitky, a vtiskl je do jeho inteligence tak, že kolem jeho hlavy vytvořily světelnou korunu. A přitom mu řekl: "Můj synu, úkol, který jsem ti svěřil, je velký, a proto je nutné, abych ti dal mnoho světla, abys jasně pochopil, co jsem ti zjevil. Ve skutečnosti budou mít své účinky podle toho, s jakou jasností budou odhaleny, i když jsou samy o sobě nejjasnější. Vskutku, to, co se týká Mé Vůle, je světlo, které sestupuje z nebe, které nemate a neoslňuje zrak inteligence, ale má tu vlastnost, že posiluje a osvětluje lidský intelekt, aby byl pochopen a milován, a vrhá do hlubin duše zdroj jejího původu, pravý účel, pro který byl člověk stvořen, řád mezi Stvořitelem a stvořením. A každý z mých výroků, projevů, poznatků o mé Nejvyšší Vůli je jako mnoho tahů štětce, aby se duše vrátila k podobnosti se svým Stvořitelem. Vše, co jsem řekl o své Vůli, není nic jiného než příprava cesty, formování armády, shromažďování vyvoleného lidu, příprava královského paláce, rozvržení půdy, na níž se musí zformovat Království mé Vůle, a tak vládnout a ovládat. Proto je úkol, který vám svěřuji, velký. Budu tě vést, budu ti nablízku, aby se vše uskutečnilo podle Mé Vůle."

Poté mu požehnal, přistoupil k mé malé duši a pokračoval ve své řeči: "Má dcero, jak moc mi záleží na Mé Vůli, jak ji miluji, jak toužím, aby se stala známou. Můj zájem je tak velký, že jsem ochoten dát jakoukoli milost tomu, kdo se chce zabývat tím, aby byla poznána. Ach, jak si přeji, aby si pospíšili, protože vidím, že Mi budou vrácena všechna práva, bude obnoven řád mezi Bohem a stvořením. Svě dary už nebudu lidským pokolením dávat rozpůlené, ale celé, ani od nich už nikdy nepřijmu věci neúplné, ale celé. Ach, má dcero, být schopen dávat a chtít dávat, ale nenacházet nikoho, komu by se dalo dávat, je vždy bolest a tíha bez naděje na úlevu. Kdybys věděla, s jakou žárlivostí lásky zůstávám kolem duše, když ji vidím disponovanou k činům v Mé Vůli! Než začne svůj čin, nechávám v ní proudit světlo a ctnost Mé Vůle, aby její čin měl svůj původ ve ctnosti, kterou má Vůle obsahuje. Jak jej stále utváří, božské světlo a ctnost do něj vkládají a uskutečňují jej. Když jej dokončuje, světlo se nad ním uzavírá a dává mu podobu božského úkonu a - ach, jak se má Nejvyšší dobrota raduje, když vidí, že stvoření má tento božský úkon. Těmto úkonům má věčná láska nikdy neřekne dost; dává a dává vždy, protože u těchto božských úkonů, které stvoření utváří v Mé Vůli, se má láska nemůže omezovat - protože jsou božské, musí je oplácet nekonečnou láskou a bez hranic.

Cožpak ty sama nevidíš a necítíš, s jakou láskou tě vedu, provázím a mnohokrát se dostávám až k tomu, že to, co děláš, dělám spolu s tebou? A to proto, abych tvým činům dodal hodnotu božské hodnoty. Jak jsem šťastný, když vidím, že díky Mé Vůli jsou tvé skutky božské, podobné mým. Mezi tvou malou láskou a mou, mezi tvou adorací a mou, mezi tvými modlitbami a mými už není žádná vzdálenost. Vloženy do světla Věčné Vůle ztrácejí svou konečnost, svůj lidský vzhled a nabývají nekonečné a božské podstaty; a proměňující, všechny dohromady, působení Boha a duše, má Vůle je činí jedním. Proto buďte pozorní a nechtě je váš let v mé Vůli nepřetržitý."

Poté se můj vždy milý Ježíš vrátil a dal se vidět celý ustaraný, trpící a jakoby neklidný kvůli velkým proviněním tvorů. Chtěla jsem Ho uklidnit, dopřát Mu odpočinek, ale nepodařilo se mi to. Pak mě napadlo, že budu konat své obvyklé úkony v Nejvyšším fiat, a zatímco to budu dělat, Ježíš se uklidní a odpočine si. Pak mi řekl: "Má dcero, úkony v Mé Vůli jsou více než sluneční paprsky, které jsou takové, že když se na ně člověk chce podívat, jeho zrak je zastíněn světlem tak, že už nemůže nic vidět ani rozeznat. Má-li sluneční světlo takovou sílu, mnohem větší sílu mají skutky konané v mé Vůli. Světlo Mé Vůle má moc zastínit a odejmout stvořením zlo, aby se nedopouštěla horších věcí, a silou svého světla zabraňuje, aby se ke Mně dostala provinění. A stejně jako světlo slunce, protože obsahuje podobenství Věčného slunce Nejvyššího Fiat, obsahuje všechny barvy a z nich plynou nesčetné účinky, které uvolňují nesčetná dobra pro lidská pokolení, zatímco se zdá, že člověk nevidí nic než zářivé a bílé světlo - totéž platí pro Věčné slunce mé Vůle: Ačkoli je to pouze světlo mé Vůle, je v něm jakoby uzavřeno mnoho barev, všechna božská přirovnání, která obsahují nekonečné účinky a uvolňují prameny lásky, dobra, milosrdenství, síly, vědy - celkem všechny božské vlastnosti. Proto působení mé Vůle obsahuje takovou sílu a harmonii, která prospívá odpočinku tvého milovaného Ježíše."

22. srpna 1926

Skutky konané v Boží Vůli na sebe berou podobu božských kvalit. Co znamená nedostatek Boha a jak svrchovaná Královna trpěla tímto nedostatkem. Co znamená být hlavou misie.

Cítím se, jako bych byla ponořena do Věčné Vůle mého zbožňovaného Ježíše, a jak jen mohu, obcházejím celé Stvoření, abych dělala společnost všem činům, které v něm Božská Vůle koná. Zatímco jsem to však dělala, mé nejvyšší a jediné Dobro se zjevilo v mém nitru, prohlédlo si mě celou, spočítalo všechny mé skutky, jeden po druhém, a umístilo je kolem sebe, aby se z nich těšilo. Pak mi řekl: "Má dcero, počítám všechny tvé skutky, abych zjistil, zda dosahují Mnou stanoveného počtu. A protože Má Vůle v sobě zahrnuje všechny božské kvality, každý tvůj čin vykonaný v Ní nabývá podoby nejvyšší kvality. Podívej se na ně - jak jsou krásné! Některé mají podobu mé Moudrosti, některé podobu Dobrot, některé Lásky, některé Síly, některé Krásy, některé Milosrdenství, některé Nezměnitelnosti, některé Řádu - celkem všechny mé nejvyšší vlastnosti. Každý tvůj čin na sebe bere odlišný obraz, ale navzájem se podobají, harmonizují, drží se za ruce a tvoří jeden jediný čin. Jak krásné je působení stvoření v mé Vůli! Nedělá nic jiného, než že vytváří božské obrazy, a já se s potěšením obklopuji těmito svými obrazy, abych se ve stvoření těšil z plodů svých vlastností; a dávám jí ctnost reprodukovat více svých božských obrazů, aby v nich mohla vidět okopírovanou a otisknutou Nejvyšší Bytost. Proto mám takový zájem na tom, aby tvor plnil mou vůli a žil v ní - aby opakoval má díla."

Poté jsem si říkala: "Jak těžké je zbavení mého sladkého Ježíše... Člověk pociťuje pravou smrt duše, a to se děje, jako když duše odejde z těla: sice má tytéž údy, ale ty jsou zbaveny života, jsou netečné, bez pohybu a nemají už žádnou hodnotu. Tak se mi jeví moje malá duše bez Ježíše: má tytéž údy, ale vyprázdněné od života; jakmile Ježíš odejde, život, pohyb, teplo končí. Proto je tato bolest trýznivá a

nepopsatelná a nedá se srovnat s žádnou jinou bolestí. Ach, nebeská Maminka touto bolestí netrpěla, protože její svatost ji činila neoddelitelnou od Ježíše, a proto nikdy nezůstala bez něho. Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj milovaný Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, mylíš se - odloučení ode Mne není odloučení, ale bolest. Máš pravdu, když říkáš, že je více než smrtelná, ale tato bolest má tu ctnost, že neoddeluje, ale spojuje pevnějšími a stabilnějšími pouty nerozlučné spojení se Mnou. Nejen to, ale pokaždé, když duše zůstane jakoby beze Mne, aniž by se provinila, znovu pro ni povstávám k novému životu poznání, nechávám se více chápat s větší láskou, více ji miluji a s novou milostí ji více obohacuji a zkrášluji. A ona znovu povstává k novému božskému životu, k nové lásce a nové kráse, protože je spravedlivé, aby, jelikož duše trpí smrtelnými bolestmi, byla nahrazena novým božským životem. Kdyby tomu tak nebylo, nechal bych se překonat láskou stvoření, která nemůže být.

A kromě toho není pravda, že svrchovaná Královna nebyla nikdy beze Mne; oddělená - nikdy; ale beze Mne - ano. To však nebylo na újmu výšce Její svatosti, naopak, zvyšovalo ji to. Kolikrát jsem Ji zanechal ve stavu čisté víry, protože když měla být Královnou bolestí a Matkou všech živých, nemohla postrádat tu nejkrásnější ozdobu, ten nejvzácnější drahokam, který jí dával charakteristiku Královny mučedníků a svrchované Matky všech bolestí. Tato bolest z ponechání v čisté víře Ji připravila na přijetí depozita mého učení, pokladu svátostí a všech dober mého Vykoupení. Ve skutečnosti, protože nedostatek Mne je největší bolestí, staví duši do stavu, kdy si zaslouží být úschovnou největších darů svého Stvořitele, Jeho nejvyšších poznatků a Jeho tajemství. Kolikrát jsem to pro tebe neudělal? Po zbavení se Mne bych ti zjevil nejvyšší poznání o Mé Vůli a spolu s tím bych tě učinil úschovnou nejen Jejího poznání, ale i Mé Vůle samotné. Kromě toho musela Svrchovaná Královna jako Matka vlastnit všechny vnitřní stavy, tedy i stav čisté víry, aby mohla dát svým dětem onu neochvějnou víru, která člověka nutí položit krev a život, aby svou víru bránil a dokázal. Kdyby neměla tento dar víry, jak by ho mohla dát svým dětem?"

Po těchto slovech zmizel. Moje mysl však chtěla přemýšlet o mnoha podivných a možná i nesmyslných věcech; a já bych se usilovně snažila konat své skutky v obdivuhodné Vůli Boží. Přitom jsem si však říkala: "Jestliže život v nejvyšším Království Boží Vůle vyžaduje tolik pozornosti, tolik obětí, bude jen velmi málo těch, kteří budou chtít žít v tak svatém Království." A tak jsem si říkala: "Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne. A můj sladký Ježíš, který se vrátil, mi řekl: "Má dcero, ten, kdo je povolán být hlavou misie, musí nejen objímat všechny údy, ale také jim vládnout, ovládat je a tvořit sám život každého z nich; zatímco údy nedávají život hlavě, ani nedělají vše, co dělá ona, ale spíše každý z nich vykonává svůj vlastní úřad. A tak ten, kdo je povolán být hlavou misie, zahrnuje vše, co je třeba, aby mohl plnit úkol, který mu byl svěřen, trpí více než kdokoli jiný a miluje každého, připravuje pokrm, život, poučení, úřady podle schopností těch, kdo chtějí následovat jeho poslání. To, co je nutné pro vás, kteří musíte tvořit strom s celou plností jeho větví a mnohostí jeho plodů, nebude nutné pro toho, kdo musí být pouze větví nebo plodem. Jejich úkolem bude zůstat začleněni do stromu, aby přijímali vitální humory, které obsahuje - to znamená, aby se nechali ovládat mou Vůlí, nikdy nedali život své vůli v ničem, ať už vnitřním nebo vnějším, aby poznali mou Vůli a přijali ji jako svůj vlastní život, aby ji nechali uskutečňovat její Božský život; zkrátka, aby ji nechali vládnout a ovládat jako Královnou.

Tak, má dcero, ten, kdo musí být hlavou, potřebuje trpět, pracovat a sám vykonat vše, co vykonají všichni ostatní dohromady. To jsem dělal já; protože jsem byl hlavou Vykoupení, mohu říci, že jsem vše dělal z lásky ke všem, abych jim dal život a všechny umístil do bezpečí. Také Neposkvrněná Panna; protože byla Matkou a Královnou všech - jak moc netrpěla? Jak moc nemilovala a nepracovala pro všechny tvory? Nikdo nemůže tvrdit, že Nás dosáhl, ani v utrpení, ani v lásce. Nanejvýš se Nám mohou částečně podobat, ale dosáhnout Nás - nikdo. Avšak tím, že jsme stáli v čele

všeho, jsme já i svrchovaná Královna uzavřeli všechny milosti a všechna dobra; síla byla v Naší moci, vláda patřila Nám, nebe i země poslušaly každé Naše přání a třásly se před Naší mocí a svatostí. Vykoupení přijímali Naše drobtý a jedli Naše plody; byli uzdraveni Našimi léky, byli posílení Našimi příklady, dostali Naše lekce, za cenu Našich životů znovu povstali; a pokud byli oslaveni, bylo to díky Naší slávě. Síla je však vždy Naše, živý pramen všech dober pramení vždy z Nás; natolik, že pokud se od Nás vykoupení vzdálí, ztratí všechna dobra a vrátí se nemocní a chudí, ještě více než předtím. To je to, co znamená být hlavou; je pravda, že člověk hodně trpí, hodně pracuje a musí připravovat dobro pro všechny, ale vše, co má, převyšuje všechno a všechny. Mezi tím, kdo je hlavou misie, a tím, kdo musí být jejím členem, je taková vzdálenost, že hlavu lze přirovnat ke slunci a členu k malému světlu. Proto jsem ti mnohokrát řekl, že tvé poslání je veliké - protože nejde o pouhou osobní svatost, ale o to, abys obsáhla všechno a všechny a připravila království mé vůle pro lidská pokolení."

Poté jsem sledovala činy v Nejvyšší vůli, která vše proměňovala ve světlo a tvořila obzor zářivého světla, jež vytvářelo mraky rtuti; a kamkoli toto světlo proniklo, vše se proměnilo ve světlo. Mělo moc, sílu vše vyprázdnit a vše naplnit svým nejsilnějším světlem. A Ježíš dodal: "Má dcero, není nic pronikavějšího než světlo. Rozptyluje se všude s okouzující rychlostí a přináší své blahodárné účinky všem, kdo se jím nechají proniknout. Světlo neodmítá své dobro nikomu, ať už jsou to lidé, země, voda, rostliny nebo jiné věci; jeho přirozeností je osvěcovat a konat dobro, a proto nikoho nenechává pozadu - všem přináší svůj světelný polibek a dává dobro, které obsahuje. Má Vůle je víc než světlo; všude rozptyluje a přináší dobro, které obsahuje; a činy v ní konané tvoří atmosféru zlata a stříbra, která má tu ctnost, že vyprazdňuje veškerou temnotu noci lidské vůle, a svým blahodárným světlem přináší polibek Věčné Vůle, aby disponovala tvory, kteří chtějí přijít do Království Nejvyššího Fiat. Každý tvůj čin vykonaný v Ní je novým obzorem, který dáváš vyvstat oku lidského intelektu, aby zatoužil po světle dobra, které má Má Vůle. Má dcero, k přípravě tohoto Království je třeba práce, je třeba nebeských zákonů, které jsou všechny zákony lásky. Zákony strachu, trestů, odsouzení do něj nevstupují, protože zákony lásky mé Vůle budou přátelské, synovské, vzájemné lásky mezi Stvořitelem a tvorem. Proto strachy a odsouzení nebudou mít ani sílu, ani život; a pokud bude nějaké utrpení, bude plné triumfu a slávy. Proto buďte pozorní, protože jde o to, aby se nebeské království stalo známým - aby se projevila jeho tajemství, jeho výsady, jeho dobra, aby se duše přitáhly k tomu, aby ho milovaly, toužily po něm a zmocnily se ho."

25. srpna 1926

Boží vůle činí z celého života našeho Pána jeden jediný čin v jeho nitru.

Vzpomínala jsem na všechny skutky Našeho Pána, abych se s Ním sjednotila; a nejen to, ale abych našla Jeho Nejsvětější Vůli působící ve všech Jeho skutcích, abych se s Ní mohla ztotožnit a učinit jeden jediný skutek svým. Tak bych chtěla být počata s Ježíšem, narodit se s Ježíšem, sténat, plakat, trpět, modlit se, prolévat svou krev spolu s Jeho a zemřít spolu s Ježíšem. Zatímco jsem o tom přemýšlela, On se pohnul v mém nitru, dal pocítit svou přítomnost v mém srdci a pozvedl svou ruku, aby mě k sobě přitiskl, a řekl mi: "Má dcero, celý můj Život byl jedním jediným činem pocházejícím z onoho jediného činu Věčného, který nemá poslušnost činů; a jestliže v mém Lidství, navenek, bylo možné vidět postupnou poslušnost mých činů - to znamená, že jsem byl počat, narodil se, rostl, působil, chodil, trpěl, umíral - v nitru mého Lidství tvořilo mé Božství, Věčné Slovo spojené s mou duší, jeden jediný čin celého mého Života. Proto poslušnost vnějších úkonů, které v Ném bylo možné spatřit, byla vylitím jediného úkonu, který, přetékájící navenek, tvořil poslušnost mého vnějšího Života. Ale v mém nitru, jak jsem byl počat, jsem se zároveň také narodil, plakal jsem,

naříkal jsem, chodil jsem, operoval jsem, mluvil jsem, hlásal jsem evangelium, ustanovoval jsem svátosti, trpěl jsem a byl jsem ukřižován.

Proto všechno, co bylo možné vidět na vnější straně mého Lidství postupně, krok za krokem, uvnitř Něho byl jeden jediný čin, dlouhý a nepřetržitý, který stále pokračuje. Tak, jak jsem byl počat, pocházející z jediného aktu Věčného, jsem zůstával stále jako počatý, stále jako zrozený, stále sténající a plačící; zkrátka vše, co jsem dělal, zůstávalo v aktu - a to jako nepřetržitý akt, protože vše, co pochází z Boha a zůstává v Bohu, nepodléhá žádným mutacím, ani zvětšování, ani zmenšování. Jakmile je čin vykonán, zůstává s plností života, který nikdy nekončí a může dát život všem, kolik si ho přejí. Tak moje Vůle udržovala a udržuje v aktu vše - celý můj Život, stejně jako udržuje v aktu život Slunce, aniž by mu dovolila ubývat či přibývat ve světle, žáru a účincích; stejně jako udržuje nebeskou rozlohu se všemi hvězdami, aniž by se kdy zmenšila či rozptýlila být jediná hvězda; a tak je tomu i s mnoha dalšími věcmi, které jsem stvořil. Stejně tak Moje Nejvyšší Vůle udržuje život všech činů Mého Lidství, aniž by se rozptýlil být jen jediný dech. Nuže, ať vládne kdekoli, tato má Vůle neumí konat oddělené úkony; její přirozeností je jeden jediný úkon, mnohonásobný ve svých účincích, ale vždy jeden ve svém konání. Proto volá duši, která se jí nechá ovládnout, ke spojení s Jejím jediným činem, aby našla všechna dobra, všechny účinky, které může mít jen jediný čin Boha.

Ať tedy tvá pozornost zůstane spojena s tímto jediným činem Věčného, chceš-li v činu nalézt celé Stvoření a celé Vykoupení; a v tomto jediném činu najdeš délku mých bolestí, mých kroků, mého nepřetržitého ukřižování - najdeš všechno. Má Vůle nic nerozptyluje a ty se v ní ztotožníš s mými činy a přijmeš ovoce celého mého Života. Kdyby tomu tak nebylo, nebyl by velký rozdíl mezi mým působením a působením mých Svatých; na druhé straně, protože mé působení je jeden jediný čin, mezi mým a jejich je rozdíl, který přechází mezi sluncem a malým plamínkem, mezi velkým mořem a kapkou vody, mezi rozlehlostí nebes a malou dírou. Pouze síla mého jediného činu má moc dávat se všem a vše obsáhnout; a zatímco se dává, nikdy nic neztrácí."

27. srpna 1926

Ježíš dává název knize o své vůli.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš mě přiměl, abych viděla ctihodného otce, který se musí zabývat tiskem spisů o obdivuhodné Boží Vůli. Ježíš se k němu postavil a řekl mu: "Můj synu, název, který dáš knize, kterou budeš tisknout o mé Vůli, je tento: 'Království mé Boží Vůle uprostřed tvorů. Kniha o nebi. Povolání tvora k řádu, místu a účelu, pro který byl Bohem stvořen'. Vidíte, chci, aby i název odpovídal velkému dílu mé Vůle. Chci, aby tvor pochopil, že jeho místo, které mu určil Bůh, je v mé Vůli, a dokud do ní nevstoupí, bude bez místa, bez řádu, bez účelu; bude vetřelcem ve Stvoření, bez jakéhokoli práva, a proto bude bloudit bez pokoje, bez dědictví. A Já, pohnut soucitem s ním, budu na něj neustále volat: "Vejdí na své místo, přijď do řádu, přijď, abys převzal své dědictví - abys žil ve svém domě. Proč chceš žít v cizím domě? Proč chceš obsadit zemi, která ti nepatří? A protože není tvá, žiješ nešťastně a jsi služebníkem a terčem posměchu všech stvořených věcí. Všechny věci stvořené Mnou, protože zůstávají na svém místě, jsou v pořádku a v dokonalé harmonii, se vši plností svých dober, která jim byla přidělena Bohem. Ty sám chceš být nešťastný - ale dobrovolného neštěstí. Proto přijď na své místo - tam tě volám a očekávám". Proto ten nebo ta, kteří se nabídnou, že budou zveřejňovat mou Vůli, budou mými mluvčími a já jim svěřím tajemství svého Království".

Poté ukázal celé stvoření - jak všechny stvořené věci zůstávají na svém místě, chtěné Bohem, a proto v dokonalém řádu a v dokonalé harmonii mezi sebou. A protože zůstávají na svém místě, Nejvyšší

vůle udržuje jejich existenci celistvou, krásnou, svěží a stále novou; a řád přináší všem společné štěstí a všeobecnou sílu. Jaké je to okouzlení vidět řád, harmonii celého stvoření! A Ježíš, pokračuje ve své řeči, dodal: "Má dcero, jak krásná jsou Naše díla - jsou Naší ctí a Naší věčnou slávou. Všechna zůstávají na svém místě a každá stvořená věc dokonale plní svůj úřad. Pouze člověk je v Našem stvořitelském díle Naší potupou, protože tím, že ustupuje od Naší Vůle, chodí vzhůru nohama, s hlavou na zemi a nohama ve vzduchu. Jaký nepořádek! Jaký nepořádek! Je odporné ho vidět. Tím, že chodí s hlavou dolů, plazí se po zemi, je celý rozrušený, proměňuje se. Jeho zrak postrádá potřebné rozpětí, aby se mohl dívat; nemůže se pohybovat v prostoru, aby poznal věci, ani se bránit, má-li nepřítele za rameny; a nemůže dojít příliš daleko, protože - chudák - se musí vláčet hlavou, místo aby šel, protože úřad chůze patří nohám, zatímco úřad hlavy má dominovat. Takže konání vlastní vůle je pravým a dokonalým pádem člověka a nepořádkem lidského rodu. Proto mi tolik záleží na tom, aby byla poznána má vůle - aby se vrátil na své místo, aby se již nevrátil s hlavou dolů, ale kráčet po nohou; aby již netvořil mou a jeho hanbu, ale mou a jeho čest. Podívejte se sami: nevypadají stvoření ošklivě, když je vidíte chodit s hlavou na zemi? Není i tobě líto, když je vidíš tak neuspořádané?"

Podívala jsem se a viděla jsem, jak mají hlavy dole a nohy ve vzduchu. Ježíš zmizel a já jsem zůstala hledět na tuto ošklivou scénu lidských pokolení a ze srdce jsem se modlila, aby se poznala Jeho vůle.

29. srpna 1926

Pouze Nejvyšší Vůle má povahu pravého dobra. Ježíšovo požehnání názvu, který má být dán Spisům o Jeho Nejsvětější Vůli.

Má ubohá mysl se stále vrací k nejvyššímu středu Věčné Vůle; a když někdy myslím na něco jiného, sám Ježíš mě svým promlouváním upozorňuje na to, abych přešla nekonečné moře Jeho Nejsvětější Vůle. Protože jsem tedy myslela na něco jiného, můj sladký Ježíš mě žárlivě přivinul k sobě a řekl mi: "Má dcero, vždycky tě chci mít ve své Vůli, protože v ní je podstata dobra. Jen když dobro nikdy nekončí a nemá začátek ani konec, pak se může nazývat pravým dobrem. Když má dobro svůj začátek a svůj konec, je plné hořkosti, strachu, úzkosti a také rozčarování. To vše činí dobro samo o sobě nešťastným a mnohokrát se snadno přechází od dobra bohatství k neštěstí, od štěstí k neštěstí, od zdraví k nemoci, protože všechna dobra, která mají počátek, jsou nestálá, pomíjivá, krátkodobá a končí vniveč.

To má Nejvyšší vůle má povahu pravého dobra, protože nemá počátek ani konec, a proto je její dobro stále stejné, stále plné, stále stálé, nepodléhá žádné změně. Proto vše, co duše učiní, aby vstoupilo do Nejvyšší Vůle - všechny její činy v Ní utvořené -, nabývá přirozenosti pravého dobra: protože jsou konány ve stabilní, nehybné Vůli, která obsahuje věčná a nezměrná dobra. Tak i tvá láska, tvá modlitba, tvé díky a vše, co můžeš učinit, zaujímají své místo ve věčném počátku, který nikdy nekončí, a proto nabývají plnosti přirozenosti dobra. Tvá modlitba tak nabývá plné hodnoty a plného ovoce, a to takovým způsobem, že ani ty sama nebudeš schopen pochopit, kam až budou sahat plody a dobra tvé modlitby. Bude obcházet celou věčnost, bude se dávat všem a zároveň zůstane vždy plná ve svých účincích. Tvá láska získá povahu pravé lásky - té neochvějné lásky, která nikdy neselže, nikdy neskončí, která miluje všechny, dává se všem a zůstává vždy plná dober povahy pravé lásky; a tak je tomu i se všemi ostatními.

Všemu, co vstupuje do mé vůle, tvůrčí síla mé vůle sděluje svou vlastní přirozenost a převádí ji do svých vlastních činů, protože nesnese, aby v sobě měla činy nepodobné svým vlastním. Proto lze říci, že skutky stvoření vykonané v mé Vůli vstupují na nevyzpytatelné cesty Boží, ani nikdo nemůže znát

všechny jejich nesčetné účinky. To, co nemá počátek ani konec, se stvořeným myslitelům, kteří mají počátek, činí nepochopitelným, protože jelikož v nich chybí síla úkonu, který nemá počátek, všechny božské věci a vše, co vstupuje do mé Vůle, se činí neproniknutelným a nepochopitelným. Pohled tedy na velké dobro působení v mé Vůli - na jak vysoké místo pozvedá stvoření, jak je jí navracena přirozenost dobra, stejně jako byla vysvobozena z lůna svého Stvořitele. Na druhé straně cokoli, co lze konat mimo mou Vůli, ať je to třeba i dobré, nelze nazvat pravým dobrem - především proto, že chybí božská výživa a její světlo, a tyto skutky jsou nepodobné mým skutkům a odnímají duši podobu božského obrazu. Ve skutečnosti je to pouze má vůle, která ji nutí růst k mé podobě; jakmile je má vůle odstraněna, je odstraněno to nejlepší - největší hodnota lidských skutků. Proto jsou to díla zbavená podstaty, života a hodnoty - jsou jako rostliny bez plodů, jídlo bez podstaty, sochy bez života, díla bez odplaty, která unavují údy nejsilnějších. Ó, jak velký je rozdíl mezi působením v mé Vůli a působením bez ní. Proto buďte pozorní a nedopřejte mi tento zármutek, abych ve vás viděl být jen jediný čin, který nevydává z mé podoby."

Poté zmizel, ale o něco později se vrátil, jako by byl neklidný kvůli přijatým urážkám. Uchýlil se ke mně, chtěl si odpočinout a já jsem Mu řekla: "Má Lásko, musím Ti říci mnoho věcí - mnoho věcí, které je třeba mezi Tebou a mnou urovnat; musím Tě požádat, aby Tvá Vůle byla poznána a aby Její Království mělo svůj plný triumf. Pokud odpočíváš, nemohu Ti nic říci - musím mlčet, abych Tě nechala odpočívat. A Ježíš, přerušiv mou řeč, s nevýslovnou něhou mě k sobě tak pevně přitiskl a políbil mě, řekl mi: "Má dcero, jak krásná je na tvých rtech modlitba za vítězství Království Nejvyšší vůle. Je to ozvěna mé vlastní modlitby, mých vzdechů a všech mých skutků. Nyní chci vidět, co jsi napsala o titulu, který má být dán spisům o mé Vůli." A jak to říkal, vzal tuto knihu do rukou a zdálo se, že čte to, co je napsáno 27. srpna. Zatímco četl, zůstal zamyšlený, jako by se ukládal do hlubokého rozjímání, a to takovým způsobem, že jsem se neodvážila Mu cokoli říci; slyšela jsem jen, že Jeho Srdce bije velmi, velmi silně, téměř chtělo explodovat. Pak si přitiskl knihu na hrud' a řekl: "Žehnám tomuto titulu - žehnám mu ze svého Srdce a žehnám všem slovům, která se týkají mé vůle." A zvedl pravou ruku a s okouzující vznešeností pronesl slova požehnání. Poté, co tak učinil, zmizel.

31. srpna 1926

Tak jako náš Pán vydal Stvoření, tak vydal všechna dobra obsažená v Království své Vůle pro dobro tvorů. Lidská vůle ochromuje život Boží Vůle v duši.

Dělala jsem své úkony, své malé občůzky ve Svaté Boží Vůli podle svého obvyklého způsobu. Sama vidím, jak nemohu dělat nic jiného než obcházet v Ní, ve svém drahém dědictví, které mi dal můj sladký Ježíš a v němž je tolik věcí k vykonání a naučení se, že ani můj krátký život ve vyhnanství, ani celá věčnost mi nebudou stačit k tomu, abych splnila všechny své úkoly v tomto nejrozsáhlejší dědictví, jehož hranice nelze dohlédnout - ani kde začíná, ani kde končí. A čím víc se v Něm člověk pohybuje, tím víc nových věcí se dozvídá; mnoho věcí však lze vidět, ale nelze je pochopit, a člověk chce sladkého Ježíše, aby mu podal vysvětlení; jinak je obdivuje, ale nedokáže je popsat.

A tak mi můj vždy milý Ježíš překvapivě, když jsem konala své skutky v Jeho obdivuhodné Vůli, řekl: Vše, co Naše Vůle určila vydat, nic nechybělo k jejímu naplnění. "Má dcero, podívej se, kolik věcí jsme vydali ve stvoření Svým Fiat pro dobro lidské přirozenosti. Nuže, stejně jako bylo ustanoveno vše, co jsme měli vydat ve Stvoření, a nic nechybělo v Našem seznamu, tak bylo ustanoveno i vše, co jsme měli vydat pro dobro duší; a skutečně jsme to vydali, a to tak veliké, že to tisíckrát a tisíckrát převyšovalo všechna dobra, která lze ve Stvoření spatřit. Ale jak ta, která měla sloužit dobru lidské přirozenosti, tak ta, která měla sloužit dobru jeho duše - vše zůstalo uloženo v Naší Vůli, protože My své věci nikomu nesvěřujeme, protože víme, že je pro Nás uchovává jedině Naše Vůle, celé a krásné,

tak jak jsme je vynesli ze Svého božského lůna. Tím spíše, že Ona jediná má uchovávací a rozmnožující moc, která, zatímco dává, nic neztrácí a udržuje všechny věci na místě, které jsme chtěli.

Nuže, kolik je v Mé Vůli věcí, které musím dát tvorům - ti však musí přijít do Jejího Království, aby je mohli přijmout. Stejně jako by lidská přirozenost nikdy nemohla mít účast na stacích Stvoření, kdyby nechtěla žít pod nebem a mít místo na zemi, kde ji věci Mnou stvořené obklopují jako koruna; stejně tak, pokud duše nepřijde žít pod nebem Mé Vůle, uprostřed statků, které Naše otcovská dobrota vydala, aby ji učinila šťastnou, aby ji zkrášlila, aby ji obohatila, nikdy nebude moci mít účast na těchto stacích - budou pro ni jakoby cizí a neznámé. Tím spíše, že každá duše by byla samostatným nebem, které by Naše Nejvyšší vůle s potěšením ozdobila sluncem zářivějším a hvězdami jasnějšími než ty, které lze spatřit ve stvoření - jedna krásnější než druhá. Podívej se na ten velký rozdíl: pro lidskou přirozenost existuje jedno slunce pro všechny, zatímco pro duše existuje slunce pro každou z nich, existuje individuální nebe, existuje věčně vyvěrající pramen, existuje oheň, který nikdy nevyhasne, existuje božský vzduch, který je třeba dýchat, existuje nebeský pokrm, díky němuž duše obdivuhodným způsobem roste do podoby Toho, který ji stvořil. Ó, kolik věcí má Má Vůle připravených a ustanovených, aby je dala tomu, kdo chce žít v Jejím Království, v Jejím liberálním a sladkém režimu. Nechce svěřit své statky mimo Své Království, protože ví, že pokud se dostanou mimo Jeho hranice, nebudou ani oceněny, ani pochopeny. Tím spíše, že Ona jediná ví, jak uchovat a udržet při životě Její dobra, a jen ten, kdo v Ní žije, je schopen porozumět Její nebeské řeči, přijímat Její dary, dívat se na Její krásy a tvořit jeden jediný život s mou Vůlí. Naproti tomu ta, která v Jeho Království žít nechce, není schopna pochopit Jeho dobra; její jazyk nebude schopen mluvit ani se přizpůsobit jazyku mého Království; nebude schopna ani pohlédnout na Jeho krásy - naopak, zůstane slepá kvůli intenzivnímu světlu, které v Něm vládne.

Pohled' tedy, jak dlouho jsou z Našeho otcovského lůna vydávána všechna dobra, která musíme dát dětem Našeho Nejvyššího Fiat - vše je připraveno od doby Stvoření; ani My neustoupíme kvůli zpoždění - budeme čekat dál. Ne dříve, než stvoření postaví svou vůli za podnož Naší, aby se jí nechalo ovládnout, otevřeme jí dveře, abychom ji nechali vstoupit, protože to byla lidská vůle, která zavřela dveře Naší a otevřela dveře bídě, slabostem, vášním. Nebyla to její paměť nebo inteligence, které se postavily proti svému Stvořiteli, i když se shodovaly, ale byla to lidská vůle, která měla svůj první čin a přerušila všechna pouta, všechny vztahy s Vůlí tak svatou. Tím spíše, že v ní je uzavřeno všechno dobro i zlo - režim, panství je jí vlastní; a tak jakmile vůle selhala v dobru, všechno selhává, ztrácí řád, rozkládá se od svého původu, oškliví se. A protože to byla lidská vůle, která se postavila proti Mé a způsobila, že všechna dobra selhala u člověka, proto chci jeho vůli a výměnou mu chci dát svou, vrátit mu všechna dobra, která u něj selhala. Proto, má dcero, buď pozorná, nikdy nedej život své vůli, chceš-li, aby v tobě vládla ta Moje."

Poté se odmlčel a zůstal celý zarmoucený kvůli velkému zlu, které ve tvorech vyvolala lidská vůle, a to až do té míry, že znetvořila Jeho krásný obraz, vlitý do nich při jejich stvoření. A s povzdechem dodal: "Má dcero, lidská vůle ochromuje život Mé Vůle v duši, protože bez Mé Vůle v duši necirkuluje Božský Život, který více než čistá krev zachovává její pohyblivost, čilost, dokonalé užívání všech duševních schopností tak, aby rostla zdravá a svatá, abychom v ní mohli rozpoznat Naši podobu. Kolik duší ochrnulo bez Mé Vůle! Jak žalostný výjev, vidět lidská pokolení téměř všechna ochrnutá v duši, a proto nerozumná, slepá pro vidění dobra, hluchá pro naslouchání pravdě, nemá pro její vyučování, netečná pro svaté skutky, nepohyblivá v chůzi po nebeské cestě, protože lidská vůle, bránící oběhu Mé Vůle, tvoří v duších tvorů všeobecné ochrnutí. Děje se to jako s tělem: většina nemocí, zvláště pak těch ochrnutých, je způsobena nedostatečným prokrvením. Pokud krev cirkuluje dobře, je člověk statný a silný, nepocituje žádný neklid; pokud však v krevním oběhu začne nějaká nepravidelnost, začnou indispozice, slabosti a souchotiny; a pokud se oběh stane zcela nepravidelným, zůstane

ochrnutý, protože ta krev, která necirkuluje a neproudí rychle v jeho žilách, tvoří těžké zlo lidské přirozenosti. Co by tvorové neudělali, kdyby věděli, že existuje lék na pravidelnost krevního oběhu! Šli by si pro něj kdoví kam, aby si nepřivodili žádnou nemoc. A přece existuje velký lék mé vůle, aby se vyhnul jakémukoli zlu duše, aby nebyl ochromen v dobrém, ale aby sílil a rostl ve svatosti - a kdo si ho vezme? A přesto je to lék, který se rozdává zdarma, ani se nemusí bloudit, aby se k němu dostali; spíše je vždy připraven dát se a konstituovat se jako regulérní život stvoření. Jaký smutek, má dcero! Jaký smutek!" Po těchto slovech zmizel.

3. září 1926

Touha očišťuje duši a povzbuzuje její chuť po Ježíšových dobrech. Jak Boží vůle proniká a převádí své účinky do přirozenosti člověka.

Cítla jsem se celá ztotožněná se svým sladkým Ježíšem a ze srdce jsem Ho prosila, aby bděl nad mou ubohou duší, aby do mě nevstoupilo nic, co není Jeho Vůlí. Zatímco jsem to dělala, mé drahé Dobro, můj sladký Život, se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, touha po nějakém dobru, po jeho poznání, očišťuje duši a disponuje její inteligencí, aby ho pochopila, její paměť, aby si ho zapamatovala; její vůle cítí, že se její chuť po něm rozněcuje, aby si z něj udělala svůj pokrm a život; a to pohne Bohem, aby jí to dobro dal a dal jí ho poznat. Touha po dobru, po jeho poznání, je tedy podobná chuti na jídlo. Když je chuť, člověk pocituje chuť, jí s potěšením, zůstává spokojený a spokojený s tím, že přijal tento pokrm, a zůstává mu touha znovu si ho vychutnat. Na druhou stranu, když není chuť, totéž jídlo, které si někdo tak dychtivě vychutnává, způsobuje nevolnost a odpor někomu jinému, kdo chuť nemá, a ten kvůli tomu může dospět až k utrpení. Taková je touha duše - je jako chuť k jídlu; a když vidím, že touha po mých věcech jí těší natolik, že z nich činí svůj pokrm a život, hojně - tak hojně dávám, že se nikdy neunavím dávat. Na druhé straně ten, kdo po nich netouží, protože mu chybí chuť, bude pocítovat nevolnost k mým věcem a bude se opakovat ono evangelijní rčení: Kdo netouží po mých věcech, po mých pravdách, po nebeských věcech, bude zbaven i toho mála, co má," říká. Spravedlivý trest pro toho, kdo netouží, nemá chuť a nechce nic vědět o věcech, které mi patří. A má-li vůbec nějakou maličkost, je spravedlivé, aby mu byla odňata a dána těm, kdo mají mnoho." "Ať je to cokoli," řekl jsem.

Poté jsem přemýšlela o svaté Boží vůli a ztotožňovala se s ní a nacházela jsem se v jejím nesmírném světle, cítila jsem, jak do mě její božské paprsky pronikají tak hluboko, že mě proměňují v její samotné světlo. A Ježíš, vycházející z mého nitra, mi řekl: "Má dcero, jak krásné, pronikavé, sdělné, proměňující je světlo mé Vůle! Je víc než slunce, které bušíc do země štědře rozdává účinky, které jeho světlo obsahuje; nečeká, až ho někdo požádá, ale spontánně, jak jeho světlo naplňuje povrch země, dává, co má, všemu, s čím se setká. Dává sladkost a chuť plodům, barvu a vůni květům, rozvoj rostlinám; všem věcem dává účinky a statky, které obsahuje, u nikoho nedělá výjimku - stačí, aby se jich jeho světlo dotklo, proniklo do nich a zahřálo je, aby vykonalo své dílo. Má Vůle je víc než slunce; dokud se duše vystavuje jejím oživujícím paprskům a zahání temnotu a noc své lidské vůle, její světlo stoupá a investuje duši, proniká do jejích nejhlubších vláken, aby z ní rozptýlilo stíny a atomy lidské vůle. Když Jeho světlo dopadá na duši a ona je přijímá, předává jí všechny účinky, které obsahuje, protože má vůle, vycházející z Nejvyšší bytosti, obsahuje všechny vlastnosti božské přirozenosti. A tak jí při investování sděluje dobrotu, lásku, sílu, pevnost, milosrdenství a všechny božské vlastnosti - ne povrchním způsobem, ale skutečným způsobem, takovým, že všechny své vlastnosti přetaví do lidské přirozenosti; natolik, že duše v sobě pocítí jako svou vlastní přirozenost pravé dobroty, síly, sladkosti, milosrdenství; a tak je to i se všemi ostatními nejvyššími vlastnostmi. Jedině Má Vůle má tuto moc převést své ctnosti do přirozenosti člověka - ale jen pro toho, kdo se odevzdá jako kořist

Jejímu světlu a Jejímu žáru a drží od sebe pryč houževnatou noc své vlastní vůle, pravou a dokonalou noc ubohého stvoření."

5. září 1926

Ta, která žije v Boží vůli, vlastní rozsáhlé otcovství a dlouhé dceřinství; je dcerou všech.

Cítala jsem se utlačovaná, nebo spíše jakoby bez života kvůli nedostatku mého sladkého Ježíše. Tato bolest je stále nová a stále pronikavější, takovým způsobem, že vytváří nové rány, které způsobují, že má ubohá duše krvácí bolestí. Nyní, když jsem se nacházela v noční můře bolesti Jeho nedostatku, můj milovaný Ježíš se pohnul v mém nitru, přitiskl mě ke svému Nejsvětějšímu Srdci a řekl mi: "Dcera má, dcera naše, dcera nebeské Maminky, dcera andělů a svatých, dcera nebes, dcera slunce, dcera hvězd, dcera moře, zkrátka jsi dcerou všech - všichni jsou ti otci a ty jsi dcerou všech. Podívejte se, jak rozsáhlé je otcovství! Jak dlouhé je tvé dceřinství! Místo aby ses tínila, měla by ses radovat a myslet na to, že všichni jsou pro tebe otci a ty jsi pro všechny dcerou. Jen ta, která žije v Mé Vůli, může mít právo na tak rozsáhlé otcovství a na tak dlouhé dceřinství - být všemi milována otcovskou láskou, protože v ní všichni poznávají svou dceru. Ve skutečnosti, protože všechny stvořené věci jsou vloženy do mé Vůle, všude, kde vládne jako vítězná a dominantní, vidí v tobě tutéž Vůli, která vládne v nich, proto tě všichni mají za dceru svého lůna. Mezi tebou a jimi existuje tolik pout, že nekonečným způsobem převyšují přirozená pouta, která existují mezi otcem a synem. Víš, kdo není tvým otcem? Pouze ti, kdo v sobě nenechávají vládnout Mou Vůli; ti nemají nad tebou žádné právo, ani ty nemáš vůči nim žádnou povinnost - jsou jako něco, co ti nepatří.

Víš však, co to znamená vlastnit tak rozsáhlé otcovství a tak dlouhé dceřinství? Znamená to být svázán pouty spravedlnosti se vším bohatstvím, slávou, ctí a výsadami, které takové rozsáhlé otcovství má. Tak ti tvůj Ježíš jako mé dceři dává jako dar všechna dobra Vykoupení; jako Naše dcera jsi obdařena všemi dobry Nejsvětější Trojice; jako dcera svrchované Královny ti dává jako dar své bolesti, své skutky, svou lásku a všechny své mateřské zásluhy; jako dcera andělů a svatých mezi sebou soutěží, aby ti dali všechna svá dobra; jako dcera nebes, hvězd, slunce, moře a všech stvořených věcí se cítí poctěni, že konečně mají svou dceru, že mohou dát své dědictví; a sama má Vůli, která v nich vládne, svým nekonečným světlem tvoří pro tebe skutek celého stvoření a všichni cítí štěstí, radost z toho, že mohou dát své dědictví, protože tím, že mohou dávat, se už necítí neplodní, ale plodní, a plodnost přináší radost, společnost, harmonii, slávu, opakování vlastního života. Kolik otců a matek je nešťastných, i když jsou bohatí, protože nemají potomky! Ve skutečnosti neplodnost sama o sobě přináší izolaci, hořkost, nedostatek jakékoli opory a štěstí; a pokud se může zdát, že si užívají, v srdci mají trn neplodnosti, který všechny jejich radosti zkálí. Tvé rozsáhlé otcovství, které máš, a tvé dlouhé dceřinství je tedy pro všechny důvodem k radosti - a mnohem více pro mou Vůli, která v tobě bilokativně vládne a činí tě dcerou všech věcí, které stvořila, a to takovým způsobem, že všichni cítí tvou podporu a spokojenost z toho, že mohou dávat statky, které mají. Proto tvůj útlak není ospravedlnitelný uprostřed tolika dober, tolika štěstí a tolika lidí, kteří tě chrání, brání a milují jako svou pravou dceru."

Poté jsem se svěřila do Ježíšovy náruče a do proudu Boží vůle, abych konala své obvyklé skutky, a Ježíš, když se vrátil, mi řekl: "Má dcero, má Vůle uchovává duši v jejím počátku a nedovolí jí, aby vyšla ze svého počátku, kterým je Bůh. Zachovává neporušený božský obraz v hloubi její bytosti, který je uzavřen v jejím intelektu, paměti a vůli; a dokud v ní duše nechává vládnout mou Vůli, je vše propojeno, vše je ve vztahu mezi Stvořitelem a stvořením. Ba co víc, žije v odlesku Nejvyššího Majestátu a Naše podoba v ní neustále roste, a to způsobuje, že je rozlišována jako Naše dcera. Na druhé straně lidská vůle způsobuje, že popírá svůj původ, způsobuje, že se od svého počátku

rozkládá; její intelekt, paměť a vůle zůstávají bez světla a božský obraz zůstává deformovaný a nerozpoznatelný. Lidská vůle přetrhává všechna božská pouta a vztahy, a proto způsobuje, že duše žije v odrazech všech vášní, a to takovým způsobem, že se stává ošklivou a dcerou pekelného nepřítele, který se do ní snaží vyrýt svůj ošklivý obraz. Kolik zla nezpůsobuje vlastní vůle! Devastuje každé dobro a plodí všechna zla."

Poté mě blahoslavený Ježíš vyvedl mimo sebe a ukázal mi, jak zdeformovaný se stal jeho obraz ve stvořeních. Bylo děsivé vidět ho tak nepoznatelný a ošklivý. Svatost Ježíšova pohledu se zdráhala na ně pohlédnout, ale soucit Jeho Nejsvětějšího Srdce Ho tlačil k tomu, aby se slitoval nad díly Svých rukou, deformovanými jejich vinou do tak ošklivé podoby. Zatímco však byl Ježíš až vrcholně zarmoucený, když viděl svůj obraz tak proměněný, dospěli jsme k jakémusi místu, kde bylo urážek, které Mu působily, tolik, že už nemohl snést víc, změnil svůj vzhled dobroty a přijal podobu spravedlnosti. Pohrozil tresty a proti národům byly nasazeny zemětřesení, voda a oheň, aby zničily lidi a města. Modlila jsem se k Němu, aby národy ušetřil, a Ježíš, když mě vzal zpět na lůžko, se mnou sdílel své bolesti.

7. září 1926

Jak má Bůh svůj trůn, svůj královský palác, svůj stálý a pevný příbytek. Božská vůle je Slunce, lidská vůle je jiskra tvořená špičkou paprsků Nejvyšší vůle.

Chystala jsem se obnovit svůj let v Nejvyšší Vůli, vykonat svou obvyklou návštěvu v Království Božské Vůle a rozšířit se v Jeho hranicích, abych nechala zaznít své "miluji Tě", svou adoraci, své "děkuji Ti" za každou stvořenou věc. Když jsem se k tomu chystala, pomyslela jsem si: "Je-li Bůh všude, proč se vznášet v Božské Vůli, abych vystoupila do výše nebes, před Nejvyšší Majestátem, jako bych nesla na svém malém klíně všechny lidské vůle generací, abych vykonala svůj akt podřízení, lásky a odevzdání se každé vzpurné vůli, abych si podmanila Božskou Vůli, aby přišla a vládla na zemi, panující a triumfující uprostřed stvoření? Protože je všude, mohu to učinit i odtud. Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, podívej se na slunce: jeho světlo sestupuje a naplňuje celou zemi, ale slunce zůstává stále tam nahoře, pod nebeskou klenbou, se vším majestátností ve své sféře, panuje a vítězí nad všemi a vším svým světlem. Ale i když neseš se dolů, dole působí stejně, sděluje svými paprsky stejná dobra, jako kdyby samo sestupovalo z výšky své sféry. Tím spíše, že kdyby slunce sestoupilo ze své výšky, protože země je mnohem menší a tvorové nejsou schopni udržet tak velké světlo, při sestupu by svým světlem a žářem všechno zapálilo a zastínilo; protože však všechny věci stvořené Mnou obsahují podobnost s lůnem milosti svého Stvořitele, zůstává slunce tam nahoře a vysílá své paprsky plné dobra, lásky a dober pro malou zemi.

Nuže, činí-li toto slunce, obraz pravého světla božského Slunce, mnohem více tak činí Bůh, pravé Slunce světla, spravedlnosti a lásky. Můj Majestátem se nepohybuje z výšky Svého trůnu, ale je stále pevný a stabilní na Svém místě, ve Svém nebeském královském paláci; více než slunce vyzářuje Své nekonečné paprsky, které nesou Jeho účinky, Jeho dobra a sdělují Jeho samotný Život, jako by On sám chtěl sestoupit k těm, kteří Ho chtějí přijmout. Co tedy nečiní osobním sestoupením, činí vyzářováním Svých nekonečných paprsků, bilokoval v nich, aby lidským pokolením předal Svůj Život a Svá dobra. Nyní, má dcero, vzhledem k tvému stavu jako tvora a vzhledem k tvému úřadu posláni Nejvyššího Fiat je tvou povinností vystoupit právě po těchto paprscích, které Nejvyšší Veličenstvo vyzářuje, předstoupit před Něj a plnit svůj úřad v lůně Věčného Slunce, ponořit se do původu, z něhož jsi vzešla, abys přijala plnost Mé Vůle, jak jen je to pro tvora možné, poznala Ji a projevila ostatním.

Nyní musíš vědět, jaká pouta ztotožnění existují mezi Božskou Vůlí a lidskou vůlí, a proč tedy tolik miluji a chci, aby se lidská vůle z práva stvoření, otcovství, lásky a spravedlnosti vzdala svého místa a vrhla se do Její náruče jako malé dítě, nechala se jí držet, žít a ovládat. Při stvoření člověka Nejvyšší Bytost postavila Mou vůli do pole, ačkoli všechny Naše atributy se s Ní shodovaly jako důsledek a přirozeně. Nejvyšší Vůle však byla prvotním činem, jímž vzala na vědomí život celého stvoření včetně člověka, a proto se stala životem všeho, ovládla vše, učinila vše svým vlastním: jelikož vše vyšlo z Ní, podle spravedlnosti mělo být vše Jejím vlastnictvím. Více než slunce vyzařovala Má Vůle své paprsky a špičkami těchto paprsků, oživujícími lidskou přirozenost, tvořila ve stvoření vůli. Vidíš tedy, co je vůle v lidských pokoleních? Mnoho různých špiček paprsků, které byly jako jiskry ve tvorech, aby v nich utvářely vůli - aniž by se však tyto jiskry oddělily od paprsku uvolněného středem Slunce Nejvyšší vůle. Tak se všechna lidská pokolení otáčejí kolem tohoto Slunce, protože každý tvor obsahuje špičku jednoho paprsku tohoto věčného Slunce mé Vůle.

Nuže, co není pro toto Slunce urážkou, když vidí, jak se obvod těchto paprsků, jejichž hroty tvořily vůli každého tvora, přeměňuje - přetváří v temnotu, v lidskou přirozenost, popírající světlo, vládu a život onoho Slunce, které dalo svou Vůli s takovou láskou, aby Jeho Vůle a Vůle tvorů byly jedno a aby v nich mohlo tvořit Božský Život? Může existovat silnější, stabilnější a nerozlučné pouto než to mezi středem Slunce a jeho paprsky? Světlo je nedělitelné, a kdyby se dalo oddělit, oddělená část by bloudila a nakonec by se proměnila v temnotu. Mezi Božskou vůlí a člověkem tedy existuje takové spojení ztotožnění, které je srovnatelné se spojením, jež existuje mezi sluncem a slunečním paprskem, mezi teplem a světlem. Nebylo by snad právem Slunce ovládnout své paprsky a přijmout jejich podřízení tak, aby vytvořilo své království světla po celém svém slunečním obvodu? Tak je tomu i v případě mé Vůle. Když se od ní tvor vzdálí, zůstává jakoby bez království, bez panství, bez poddaných - cítí se být oloupen o to, co mu patří. Každý čin, který nezávisí na Její Vůli, je trháním, krádeží spáchanou proti Jejímu světlu; a když vidí, jak je okrádána o Své světlo, jak se mění v temnotu, trápí se víc než matka, která vidí, jak je jí vytrháván plod jejího lůna - ne proto, aby mu dala život, ale aby ho zabila! Ztráty, které Moje Vůle utrpí, když stvoření není spojeno s Její středem a nežije z Vůle Jejího světla, jsou tedy božské ztráty a mají nekonečnou hodnotu. Zlo pro tvory, ošklivost, kterou získávají, je nevyčísitelné a nepopsatelné: má Vůle zůstává bez Království ve tvorech a ti zůstávají zbaveni, bez dědictví, bez nároku na jakékoli dobro. Proto není nic důležitějšího, nic většího, co by nastolilo rovnováhu, řád, harmonii, podobnost mezi Stvořitelem a stvořením, než moje Vůle. Proto chci dát poznat, co je to Boží vůle a lidská vůle - abychom se smířili a má Vůle získala své království a stvořením byla vrácena všechna dobra, která ztratila."

9. září 1926

Když Ježíš mluví, dává dobro, které jeho slovo obsahuje. V Boží Vůli nebudou ani otroci, ani vzbouřenci, ani zákony, ani příkazy.

Přemýšlela jsem: "Kolik moci, kolik dober je uzavřeno ve svaté Boží vůli. Jak je v ní všechno pokoj, všechno je štěstí, ani člověk nepotřebuje příkazy, aby mohl působit, ale jeho vlastní přirozenost v sobě cítí tolik síly dobra, že si nemůže pomoci, aby to nečinila. Jaké štěstí, cítit vlastní přirozenost proměněnou v dobro, ve svatost, v sílu. V Království Nejvyšší vůle tedy nebudou žádné zákony, ale všechno bude láska a vlastní přirozenost se promění v božský zákon tak, že sama od sebe bude chtít dělat to, co po ní chce Nejvyšší Fiat."

Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj vždy milý Ježíš mi svým obvyklým světlem, které vysílá ze své inteligence, řekl: "Má dcero, vše, co jsem ti řekl o své Vůli, byly dary, které jsem ti dal. Poznání nestačí, pokud člověk nemá dobro, které právě toto poznání obsahuje. Kdyby tomu tak nebylo,

vědění by tě činilo nešťastnou, protože znát dobro a nemít ho je vždy smutkem. Tím spíše, že neumím nechat věci napůl hotové, ale jen plně dokončené; proto nejprve disponuji duši, rozšiřuji její schopnosti a pak dávám poznání spolu s dobrem, které obsahuje. A protože vědomosti o mé Vůli jsou božské, proto její přirozenost zůstává obdařena podobou božské přirozenosti a více než dcera nečeká na příkaz, ale aniž by jí to někdo řekl, cítí se poctěna, že může dělat to, co chce její otec.

Zákony a příkazy jsou pro služebníky, pro otroky, pro vzbouřence. V království Nejvyššího Fiat nebudou žádní služebníci, žádní otroci, žádní rebelové, ale jedna bude Vůle - Boží a vůle stvoření -, a proto jeden bude život. To je také důvod, proč tolik a tolik mluvím o své Vůli - aby oplývala dary nejen pro vás, ale pro každou duši, která chce přijít žít do mého Království, aby jí nic nechybělo, nic nepotřebovala, ale aby v sobě vlastnila zdroj dober. Nejednal bych jako Bůh, kterým jsem - velký, mocný, bohatý, velkodušný -, kdybych při nutnosti vytvořit Království své Vůle neobdařil ty, kdo v něm musí žít, výsadami a vlastnostmi, které má právě má Vůle. Ba co víc, musíš vědět, že stejně jako všechny věci vzešly z onoho jediného Božího činu, tak se vše musí vrátit k onomu jedinému činu, který nemá posloupnost činů. K tomuto jedinému aktu se však může vrátit pouze ten, kdo všeho zanechá a žije pouze z mé Vůle, protože jak duše žije v Ní, vše, co dělá, se mění ve světlo a její činy se přirozeně začleňují a ztotožňují s věčným světlem Slunce mé Vůle, a v důsledku toho se stávají jedním jediným aktem s jediným aktem Jejím. Na druhé straně u té, která působí mimo Něj, lze vidět nikoli světlo, ale každý z materiálů, které její dílo obsahuje a které nelze začlenit do světla jediného Božího činu, a proto se okamžitě ukáže, že to není Naše věc - že nám nepatří. Tedy cokoli, co není učiněno na základě Božího fiat, nebude Bohem uznáno.

Dejme tomu, že bys chtěla spojit světlo a tmu, měď a zlato, skály a zemi: nerozeznal by člověk s jasností světlo od tmy, měď od zlata, skály od země? A to proto, že jde o materiály, které se jeden od druhého liší. Kdybys však spojila, vše dohromady, světlo se světlem, tmu s tmou, zlato se zlatem, nebyla bys schopna rozlišit ani oddělit první světlo od druhého, první tmu od druhé, první hmotu zlata od druhé. Tak je tomu i s mou Vůlí: to, co Ona sama činí ve stvoření, je světlo, a není divu, že se včleňuje do jediného aktu Jejeho Věčného Světla. Proto v této době, tak bouřlivé a se závrtným závodem ve zlu, nemohu dát větší milost než dát najevo, že chci dát velký dar Království Nejvyššího Fiat. A jako potvrzení toho jej v tobě připravuji s tolika vědomostmi a dary, aby nic nechybělo k vítězství mé Vůle. Buďte proto pozorní na vklad tohoto Království, který ve vás vytvářím."

Po těchto slovech jsem pocítila obavy, protože svatá poslušnost mi ukládala, abych nezanedbala ani jediné slovo z toho, co mi můj sladký Ježíš může říci, zatímco já je snadno vynechávám, protože jsem přesvědčena, že není nutné psát a svěřovat papíru některé důvěrné věci, některé výlevy, které Ježíš činí mé ubohé duši, ale že mají zůstat v hloubi srdce. A tak jsem se modlila, aby mi dal milost, abych neklamala poslušnost. A Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, jestliže ti ten, kdo tě vede a řídí, dává tuto poslušnost, znamená to, že pochopil, že jsem to já, kdo k tobě mluvím, stejně jako hodnotu, kterou obsahuje i jediné mé slovo. Mé slovo je světlo a je plné života, a ten, kdo má život, ho může dávat; tím spíše, že mé slovo obsahuje tvůrčí sílu, a proto jediné mé slovo může v duších vytvořit nespočet životů milosti, životů lásky, životů světla, životů mé Vůle. Sami nebudete schopni pochopit, jak dlouhou cestu může jediné mé slovo urazit. Ti, kdo mají uši, budou naslouchat; ti, kdo mají srdce, budou zraněni. A tak ten, kdo vás vede, má pravdu, když vám dává tuto poslušnost. Ach, ty nevíš, jak mu pomáhám a zůstávám kolem něj, zatímco čte mé a tvé spisy o mé Vůli, aby pochopil veškerou sílu pravd a velkého dobra v nich obsaženého. A on se otáčí kolem mé Vůle a na základě světla, které cítí, vám posílá tuto poslušnost. Proto buďte pozorní a já vám pomohu a usnadním to, co se vám zdá obtížné.

Musíte vědět, že mé Srdce je nabobtnalé, trápí se a vzdychá, protože chci dát poznat Království Nejvyššího Fiat, velká dobra, která v něm jsou, a velká dobra, která obdrží ti, kdo je budou vlastnit.

Právě v mém Srdci je uchovávam a cítím, jak mé Srdce exploduje, protože je chci vypustit ven. Nechceš mi tedy poskytnout tuto úlevu, aby se vypuštěním Toho ven mé Srdce vyprázdnilo, a tak se už nemuselo trápit a vzdychat žalostnými vzdechy? A to uděláš tím, že dáš najevo, co ti zjevují o své Vůli, protože když to uděláš, dáváš Mi pole, abych otevřel cesty a připravil místo, na kterém musím položit Království své Vůle. A když neprojevíte to, co vám říkám, tyto cesty uzavřete a Mé Srdce se ještě více rozbuší. Proto Mne nechte jednat a vy - následujte Mne a nedělejte si starosti."

12. září 1926

Pouto duše s Boží Vůlí je věčné pouto. Lidství Našeho Pána vlastní Království Boží Vůle natolik, že na něm závisel celý Jeho život. Vytvořit v duši Království Boží Vůle znamená předat jí to, co vlastní Ježíšovo Lidství.

Zatímco se zdá, že se můj vždy milovaný Ježíš vrací a já věřím, že už Ho neztratím, najednou mi uteče jako blesk a já zůstanu bez Něj - bez Toho, kdo tvoří život mé ubohé existence, s tvrdým hřebíkem mého blouznění po návratu Toho, díky němuž v mé ubohé duši vychází slunce. Ale zatímco jsem blouznila o Jeho návratu a bála se, že mě snad opustil, najednou se vrátil a řekl mi to: "Má dcero, nechceš se přesvědčit, že tě nemohu opustit? Kdyby tvé spojení se mnou bylo svázáno, utvořeno, zpečetěno na jiném základě než na mé Vůli, mohla by ses bát; ale protože je svázáno, napsáno, podepsáno na věčném základě mé Vůle, co je věčné, nepodléhá mutacím. Naopak, celá tvá bytost, tvé touhy, tvé city a dokonce i tvá nejniternější vlákna jsou spoutána věčnými pouty a má Vůle v nich proudí, aby sama tvořila jejich život a formovala je božskou a věčnou substancí, kterou má. Může být věčnost někdy rozdělena? Může se Bůh někdy změnit? Může se Nejvyšší bytost někdy oddělit od své Vůle? To vše je neoddělitelné, nedělitelné. Stejně tak vše, co moje Vůle spojuje, vstupuje do božského řádu a stává se ode Mne neoddělitelným. Jak tě tedy mohu opustit? Kdyby tomu tak nebylo, vše, co v tobě má Vůle vykonala, Její řemeslo, Její základ, Její samotné projevy, by bylo hrou, něčím povrchním, způsobem řeči - nikoli skutečností.

Proto odstraňte tyto myšlenky, že bych vás mohl opustit, protože to není něco, co vytváří má Vůle nebo co jí patří. Má Vůle je pevnost a nerozlučné pouto. Zdá se nepatřičné, aby se ten, kdo vlastní mou Vůli jako život, zabýval něčím jiným; spíše bys měla zůstat pevná v tom, jak rozšířit hranice Jejeho království, aby zvítězila, aby se v tobě zformovala a abys ji předala ubohým generacím, které se nyní zmítají a tvoří proud propastí, do nichž budou vrženy. Ale i tresty jsou nezbytné; poslouží k přípravě půdy, aby se Království Nejvyššího Fiat mohlo zformovat uprostřed lidské rodiny. Tak zmizí z povrchu země mnoho životů, které budou překážkou triumfu mého Království, a proto se uskuteční mnoho trestů zkázy; další budou tvořit sami tvorové, aby se navzájem zničili. To vás však nesmí znepokojovat; spíše se modlete, aby se vše uskutečnilo pro vítězství Království Nejvyššího Fiat." Po těchto slovech zmizel.

Zabývala jsem se tedy svým obvyklým obcházením Nejvyšší Vůle. Její světlo mi zpřítomňovalo vše - jak to, co učinil ve Stvoření, tak to, co učinil ve Vykoupení. Božská Vůle, bilokovaná v každém svém činu, který v nich koná, čekala na mou malou návštěvu v každém ze svých činů - ať už to byla třeba jen letmá návštěva tam, kde vládla a dominovala jako Královna -, aby měla svou malou dceru jako svou společnost. Ó, jak se Ona těšila z mé malé návštěvy v každém ze Svých činů - z mého malého "miluji Tě", z mé skromné adorace, z mé vděčnosti, z mého "děkuji Ti", z mé podřízenosti; a protože Jejích činů je nespočet, nikdy jsem je všechny nedokončila. Když jsme pak dospěli k úkonům Vykoupení, můj sladký Ježíš se zjevil jako malé dítě, ale tak malé, že mohlo být uzavřeno v mé hrudi. Jak byl krásný, hezký, okouzující - vidět Ho tak malého, jak se prochází, jak sedí, jak se staví na trůn svého majestátu v mé malé duši, jak mi podává svůj Život, svůj dech, své skutky, abych si od Něho

mohla vzít všechno. Ale zatímco jsem Ho v sobě mohla vidět jako malé dítě, zároveň přišel i ukřižovaný. Napětí Jeho údů bylo takové, že by člověk mohl spočítat všechny Jeho kosti a nervy, jeden po druhém. Zatímco malé dítě bylo uzavřeno v mých prsou, ukřižovaný Ježíš se uložil do všech mých údů a nenechal na mně ani kousek, který by nebyl ovládnut Jeho obdivuhodnou osobou; Jeho život jsem cítila víc než svůj vlastní.

Když jsem pak v této poloze s Ježíšem nějakou dobu setrvala, řekl mi: "Má dcero, mé Lidství vlastní Království mé Vůle, a to natolik, že celý můj Život byl na Něm závislý; a tím, že jsem na Něm byl závislý, měl jsem inteligenci Nejvyšší Vůle, Její pohled, Její dech, Její působení, Její kroky, Její pohyb a věčný tlukot srdce. Takto jsem ve svém lidství utvářel království Nejvyššího Fiat, Jeho život a Jeho dobra. Chápeš tedy, co znamená utvářet Jeho Království v tobě? Musím ti předat to, co má mé Lidství, které ti bude podávat Jeho myšlenku, Jeho pohled, Jeho dech a vše, co mám k Jeho utváření. Vidíte, jak moc toto Království miluji - dávám mu k dispozici celý svůj Život, své bolesti, svou smrt, jako Jeho základ, stráž, obranu, oporu. Nevynechám nic ze sebe, co by nesloužilo k udržení triumfu a absolutní nadvlády mé Vůle v plné síle. Proto se nediv, když vidíš, že se v tobě jakoby opakují různé etapy mého věku a mých skutků, a vidíš Mě tu jako dítě, tu jako mladíka, tu jako ukřižovaného. To je Království Mé Vůle přítomné v tobě a celý můj Život se v tobě i mimo tebe řadí jako stráž a obrana Mého Království. Proto buďte pozorní, a když vás přepadne nějaký strach, myslete na to, že nejste sami, ale že máte celý můj Život jako pomocníka, který ve vás utváří toto Mé Království; a pokračujte ve svém útěku, neustále v jednotě nejvyššího světla Boží Vůle. Právě tam na tebe čekám, abych ti na oplátku poskytl svá překvapení - abych ti dal své lekce."

13. září 1926

Božská bytost je vyrovnaná. Dar Božského Fiat klade vše do společného. V darování chce Spravedlnost nalézt oporu činů tvorů.

Poté, co jsem vykonala svou obvyklou obchůzku v Nejvyšší vůli, modlila jsem se k dobrému Ježíši ve jménu Jeho Stvoření a Vykoupení, ve jménu všech, od prvního do posledního člověka, ve jménu Svrchované Královny a všeho, co vykonala a vytrpěla, aby Nejvyšší Fiat byl poznán, aby Jeho Království bylo nastoleno s Jeho plným triumfem a vládou. Přitom jsem si však pomyslela: "Když sám Ježíš tolik chce a miluje, aby bylo Jeho Království nastoleno uprostřed tvorů, proč chce, aby se za Něj člověk modlil s takovou naléhavostí? Pokud to chce, může to dát i bez tolika neustálých úkonů. A můj sladký Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, má Nejvyšší Bytost má dokonalou rovnováhu i v udělování mých milostí a darů tvorům; tím spíše pak pro toto Království Nejvyššího Fiat, které je největším darem, který jsem dal již na počátku stvoření a který člověk s takovým nevděkem odmítl. Zdá se ti snad triviální dát mu k dispozici Boží Vůli se všemi dobry, které obsahuje? A ne na jednu hodinu nebo jeden den, ale na celý jeho život? Stvořitel dává svou obdivuhodnou Vůli do stvoření, aby mu mohl dát do společného Jeho podobu, Jeho krásu, Jeho nekonečná moře bohatství, radostí, nekonečného štěstí? Jedině vlastnictvím Naší Vůle by mohl tvor získat práva na společenství, podobnost a všechna dobra svého Stvořitele. Bez ní nemůže mít s Námí žádné společenství; a pokud si vůbec něco vezme, jsou to jen Naše květy a drobtý Našich nekonečných dober.

Nuže, s tak velkým darem, s tak nesmírným štěstím, s právem na Božskou podobnost s nabytím ušlechtilosti Našeho potomstva, které bylo odmítnuto, myslíš, že je něco snadného, aby Božská svrchovanost, aniž by byla vymodlena, aniž by někdo pomýšlel na přijetí tohoto Království Nejvyššího Fiat, jej dala tvorům? Bylo by to jako opakovat příběh, který se odehrál v pozemském Edenu, a možná ještě horší. A kromě toho by se proti tomu spravedlivě postavila Naše Spravedlnost. Proto

všechno, co tě nutím dělat, neustálé obcházení v Nejvyšší Vůli, tvé neustálé modlitby za to, aby má Vůle začala vládnout, tvůj obětavý život trvající tolik let, který nezná ani nebe, ani zemi, zaměřený k jedinému cíli - k příchodu Mého Království - jsou mnohé rekvizity, které kladu před svou Spravedlnost, aby se vzdala svých práv a vyvažujíc se všemi Našimi vlastnostmi, shledala spravedlivým, aby Království Nejvyššího Fiat bylo vráceno lidským pokolením. Totéž se stalo při Vykoupení; kdyby Naše Spravedlnost nenašla modlitby, vzdechy, slzy a pokání patriarchů, proroků a všech dobrodinců Starého zákona a pak panenskou Královnou, která ovládla Naši Vůli jako celek a která si vše vzala k srdci tolika naléhavými modlitbami a vzala na sebe celý úkol zadostiučinění za celé lidstvo, Naše Spravedlnost by nikdy nepřipustila sestoupení vytouženého Vykupitele do středu tvorů. Byla by neúprosná a mému příchodu na zem by řekla strohé "ne". A když jde o zachování rovnováhy Naší Nejvyšší bytosti, nedá se nic dělat.

Nuže, kdo se až dosud se zájmem, s naléhavostí modlil a položil oběť vlastního života, aby Království Nejvyššího Fiat mohlo přijít na zem, zvítězit a ovládnout? Nikdo. Je pravda, že Církev od doby, kdy jsem přišel na zem, odříkává modlitbu "Otče náš", v níž se prosí: "Přijď království tvé", aby se má vůle stala na zemi jako v nebi, ale kdo přemýšlí o prosbě, kterou vyslovuje? Dá se říci, že celý význam takové prosby zůstal v Mé Vůli a že ji tvorové odříkávají jen proto, aby ji odříkali, bez porozumění a bez zájmu získat to, o co žádají. Proto, má dcero, je vše skryto v tajemství, dokud člověk žije na zemi, a proto se vše zdá být tajemstvím; a pokud je něco známo, je to tak omezené, že člověk má vždy co říci o všem, co působím ve svých dílech skrze závoje tvorů. Dospějí až k tomu, že řeknou: "A proč tato dobra a tato poznání nebyla dána dříve, když bylo tolik velkých svatých?". Ve věčnosti však nebudou žádná tajemství, vše zjevím a ukážu všechny věci a svá díla se Spravedlností a to, jak by Spravedlnost nikdy nemohla dát, kdyby ve stvoření nebylo dostatek činů, které by mohly dát to, co chce dát Nejvyšší Veličenstvo. Je pravda, že všechno, co stvoření činí, je moje milost, ale sama moje milost chce najít oporu dispozic a dobré vůle stvoření. Proto je k obnovení Království Mé Vůle na zemi zapotřebí dostatečného množství úkonů stvoření, aby mé Království nezůstalo ve vzduchu, ale sestoupilo, aby se zformovalo na samotných úkonech stvoření, které ona zformovala k získání tak velkého dobra.

Proto na vás tolik tlačím, abyste obcházeli všechna Naše díla - Stvoření i Vykoupení -, abyste na všechna Naše díla umístili podíl svých činů, své "miluji Tě", svou adoraci, svou vděčnost, své "děkuji Ti". Mnohokrát jsem to dělal spolu s vámi; a pak, jako naplnění, po vašem obcházení Naší Vůle přichází váš refrén, tak nám milý: "Nejvyšší Veličenstvo, Tvá malá dcera před Tebou klečí na otcovských kolenou, aby Tě prosila o Tvé Fiat, o Tvé Království, aby bylo všem známo. Prosím Tě o vítězství Tvé Vůle, aby ovládla a vládla všem. Nejsem jediná, kdo Tě o to žádá, ale se mnou jsou Tvá díla a Tvá samotná Vůle. Proto ve jménu všech žádám - prosím o Tvé Fiat. Kdybys věděl, jakou trhlinou v Naší Nejvyšší Bytosti je tento tvůj refrén! Cítíme, že Nás prosí všechna Naše díla, že Nás prosí Naše samotná Vůle; nebe a země se modlí na kolenou, aby Nás prosily o Království Věčné Vůle. Chceš-li Ho tedy, pokračuj ve svých činech, abys dosažením stanoveného počtu dosáhla toho, po čem s takovou naléhavostí toužíš."

15. září 1926

Opatrování a bdělost Ježíše, zatímco píše. Jak Království Fiat stojí velmi mnoho. Skutky vykonané ve Fiat jsou více než slunce.

Po čtyřech a více hodinách psaní jsem se cítila zcela vyčerpaná ve svých silách, a když jsem se začala modlit v Jeho Nejsvětější Vůli podle svého obvyklého způsobu, můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra a přitiskl mě k sobě, celou něžnou, a řekl mi: "Má dcero, jsi unavená, odpočiň si v mém náručí. Kolik

mě i tebe stojí Království Nejvyššího Fiat. Zatímco v noci všichni ostatní tvorové... někteří spí, někteří se baví a někteří dojdou až k tomu, že Mě urazí, pro Mě a pro tebe není odpočinku ani v noci: ty, zaměstnána psaním, a Já, bdící nad tebou, ti předávám slova a učení, která se týkají Království Nejvyšší Vůle. A zatímco vidím, jak píšeš, aby ses tím zabývala dlouho a neunavila se, podpírám tě ve svém náručí, abys mohla psát to, co chceš, abych ti mohl předat všechna učení a výsady, privilegia, svatost a nekonečné bohatství, které toto Mé Království má. Kdybys věděla, jak moc tě miluji a jak mě těší, když vidím, jak obětuješ i svůj spánek a všechno ze sebe z lásky k Mému Fiat, které se tak rádo dává poznat lidským pokolením..... nás to stojí velmi mnoho, to je pravda, má dcero, a abych ti to oplatil, téměř vždy tě po napsání nechávám spočinout na svém Srdci, které je přemoženo zármutkem a láskou: zármutkem, že mé Království není známo, a láskou, s níž ho chceš dát poznat, abys v pocitu mého zármutku a ohně, který mě spaluje, obětovala všechno ze sebe a neušetřila se ničeho pro vítězství mé Vůle."

Když jsem pak byla v Ježíšově náručí, nesmírné světlo Boží Vůle, které naplňovalo nebe i zemi, mě vyzvalo, abych v ní obcházel, abych konala své obvyklé úkony, aby se mé "Miluji Tě", má adorace ozývala v celém stvoření, aby měla společnost své malé dcery v každé stvořené věci, v níž vládne a panuje. Když jsem to pak udělala, můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, jakého světla, jaké moci a jaké slávy nabývá čin stvoření, který se děje podle Mé Vůle! Tyto úkony jsou víc než slunce. Zatímco slunce zůstává vysoko, jeho světlo zastíňuje hvězdy a naplňuje celou zemi, přináší všem věcem své políbení, své teplo, své blahodárné účinky; a přirozeností světla je šířit, ani nečiní nic jiného, než že dává dobra, která přirozeně má, těm, kdo je chtějí. Úkony konané v mé vůli jsou symbolizovány sluncem: jakmile je úkon utvořen, má vůle mu podává světlo, aby utvořilo slunce, které stoupá vysoko, protože přirozeností slunce je být vysoko, nikoli dole, jinak by nemohlo konat dobro, které koná. Ve skutečnosti jsou věci, které jsou dole, vždy ohraničené, individuální, omezené v čase a prostoru; nejsou a ani nemohou vytvářet univerzální dobra. A tak toto slunce utvořené mou Vůlí a činem stvoření tím, že stoupá vysoko, až k trůnu svého Boha, tvoří pravé zatmění: zastíní nebe, svatě, anděly; je to, jako by délka jeho paprsků chtěla ovládnout zemi; jeho blahodárné světlo přináší slávu, radost, štěstí nebi a světlo pravd zemi; rozptyluje temnotu, bolest způsobenou hříchem, rozčarování z pomíjivých věcí. Slunce je jediné, ale jeho světlo obsahuje všechny barvy a všechny účinky, aby dalo zemi život. Stejně tak je skutek jeden - jedno je Slunce mé Vůle v něm utvořené, ale jeho dobra a účinky jsou nesčetné. Proto bude Království Nejvyššího Fiat Královstvím světla, Královstvím slávy a triumfu. Noc hříchu do něj nevstoupí, ale bude vždy plným dnem; Jeho hojivé paprsky budou tak pronikavé, že budou triumfovat z propasti, do níž ubohé lidstvo upadlo.

Proto jsem vám mnohokrát řekl: "Váš úkol je veliký, protože jsem vám svěřil svou Božskou Vůli, abyste Jejím zveřejněním bezpečně umístili Její práva - tak velmi neznámá lidským pokolením. Dobro, které přijde, bude nesmírné a vy i já budeme dvojnásob šťastní, že jsme pracovali na vzniku tohoto Království.""

Poté jsem si říkala: "Můj milovaný Ježíš říká o tomto Království Nejvyšší vůle tolik obdivuhodných věcí, tak svatých, ale nic z těchto obdivuhodných věcí jako by se neprojevovalo navenek. Kdyby byly vidět Jeho zázraky, Jeho velká dobra a štěstí, tvář země by se změnila a v lidských žilách by proudila čistá, svatá, ušlechtilá krev, taková, která by proměnila přirozenost člověka ve svatost, v radost a ve věčný mír. V tu chvíli vyšel z mého nitra a řekl mi: "Má dcero, toto Království Nejvyššího Fiat musí být nejprve dobře založeno, zformováno a uzráno mezi tebou a Mnou, a pak musí být předáno tvorům. Totéž se odehrálo mezi Pannou a Mnou: nejprve jsem se utvořil v Ní, rostl jsem v Její lůně, byl jsem živěn z Jejího prsu, žili jsme spolu, abychom vytvořili Království Vykoupení mezi námi dvěma, jeden na jednoho, jako by nikdo jiný neexistoval; a pak byl můj samotný Život a plody Vykoupení, které můj Život sám obsahoval, předány ostatním tvorům. Stejně tak to bude i s Nejvyšším Fiat:

nejprve jej uskutečníme pouze mezi námi dvěma, jeden na jednoho; a jakmile bude vytvořeno, postarám se o jeho předání tvorům. Je snazší, aby dílo vyšlo dobře, když se utváří v soukromí, ve skrytu ticha dvou osob, které toto dílo opravdu milují; a jakmile je utvořeno, je snazší ho projevít a předat ostatním jako dar. Proto mě nechte konat a nestarejte se o to."

Deo gratias